

Den Europæiske Unions Tidende

L 343

Dansk udgave

Retsforskrifter

55. årgang

14. december 2012

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 af 21. november 2012 om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer** 1
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1152/2012 af 21. november 2012 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik** 30

DIREKTIVER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU af 21. november 2012 om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneområde ⁽¹⁾** 32
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/35/EU af 21. november 2012 om ændring af direktiv 2008/106/EF om minimumsuddannelsesniveaut for søfartserhverv ⁽¹⁾** 78

Pris: 7 EUR

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 1151/2012

af 21. november 2012

om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 43, stk. 2, og artikel 118, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kvaliteten og alsidigheden af Unionens landbrugs-, fiskeri- og akvakulturproduktion er en af dens vigtige styrker, udgør en konkurrencefordel for Unionens producenter og yder samtidig et betydeligt bidrag til Unionens levende gastronomiske kulturarv. Dette skyldes Unionens landbrugere og producenter, som med deres færdigheder og beslutsomhed har opretholdt traditionerne, samtidig med at de har taget hensyn til udviklingen af nye produktionsmetoder og materialer.

- (2) Unionens borgere og forbrugere efterspørger i stigende grad kvalitetsprodukter og traditionelle produkter. De ønsker også at bevare en alsidig landbrugsproduktion i Unionen. Dette giver sig udslag i efterspørgsel efter landbrugsprodukter og fødevarer med identificerbare specifikke karakteristika, især karakteristika, der er knyttet til produkternes geografiske oprindelse.

- (3) Producenterne kan kun fortsætte med at producere et bredt udvalg af kvalitetsprodukter, hvis de belønnes rimeligt for deres indsats. Dette kræver, at de på vilkår om loyal konkurrence kan oplyse købere og forbrugere om deres produkters karakteristika. Det kræver også, at de har mulighed for at mærke deres produkter korrekt, så produkterne kan genkendes på markedet.

- (4) Kvalitetsordninger, hvormed producenterne belønnes for deres bestræbelser på at producere et bredt udvalg af kvalitetsprodukter, kan være til gavn for landdistrikternes økonomi. Dette gælder specielt i de ugunstigt stillede områder, i bjergområder og regioner med meget perifer beliggenhed, hvor landbruget tegner sig for en betydelig andel af økonomien, og produktionsomkostningerne er høje. På denne måde kan kvalitetsordninger bidrage til og supplere ikke blot politikken for udvikling af landdistrikterne, men også den fælles landbrugspolitikks markeds- og indkomststøtteordninger. De kan navnlig bidrage i områder, hvor landbrugssektoren har en fremtrædende økonomisk betydning, og især i ugunstigt stillede områder.

- (5) De politiske Europa 2020-prioriteter i Kommissionens meddelelse »Europa 2020 — En strategi for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst« omfatter målet om at opnå en konkurrencedygtig økonomi baseret på viden og innovation, som fremmer en økonomi med høj beskæftigelse og dermed social og geografisk samhørighed. Kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter bør derfor give producenterne de rette værktøjer til bedre at identificere og fremme salget af de af deres produkter, der har særlige karakteristika, og samtidig beskytte disse producenter mod illoyal konkurrence.

⁽¹⁾ EUT C 218 af 23.7.2011, s. 114.

⁽²⁾ EUT C 192 af 1.7.2011, s. 28.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 13.9.2012 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 13.11.2012.

- (6) De supplerende foranstaltninger, der er planlagt, bør overholde nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.
- (7) Kvalitetspolitikforanstaltninger for landbrugsprodukter er fastlagt i Rådets forordning (EØF) nr. 1601/91 af 10. juni 1991 om almindelige regler for definition, betegnelse og præsentation af aromatiserede vine, aromatiserede vinbaserede drikkevarer og aromatiserede cocktails af vinprodukter ⁽¹⁾, Rådets direktiv 2001/110/EF af 20. december 2001 om honning ⁽²⁾, særlig i artikel 2, Rådets forordning (EF) nr. 247/2006 af 30. januar 2006 om særlige foranstaltninger på landbrugsområdet i EU's fjernområder ⁽³⁾, særlig i artikel 14, Rådets forordning (EF) nr. 509/2006 af 20. marts 2006 om garanterede traditionelle specialiteter i forbindelse med landbrugsprodukter og fødevarer ⁽⁴⁾, Rådets forordning (EF) nr. 510/2006 af 20. marts 2006 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer ⁽⁵⁾, Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22. oktober 2007 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om særlige bestemmelser for visse landbrugsprodukter (fusionsmarkedsordningen) ⁽⁶⁾, særlig i del II, afsnit II, kapitel I, afdeling I og afdeling 1a, Rådets forordning (EF) nr. 834/2007 af 28. juni 2007 om økologisk produktion og mærkning af økologiske produkter ⁽⁷⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 110/2008 af 15. januar 2008 om definition, betegnelse, præsentation og mærkning af samt beskyttelse af geografiske betegnelser for spiritus ⁽⁸⁾.
- (8) Mærkning af landbrugsprodukter og fødevarer bør være underlagt de generelle regler, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler ⁽⁹⁾, særlig de bestemmelser, der har til formål at hindre mærkning, der kan forvirre eller vildlede forbrugere.
- (9) Ifølge Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter er det en prioritet at opnå større overordnet sammenhæng i kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter.
- (10) Ordningen for geografiske betegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer og ordningen for garanterede traditionelle specialiteter har visse bestemte fælles mål og bestemmelser.
- (11) Unionen har i nogen tid fulgt en tilgang, der har til formål at forenkle den fælles landbrugspolitikks reguleringsmæssige rammer. Denne tilgang bør også omfatte forordninger på området for kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter, uden at der derved sættes spørgsmålstegn ved de specifikke karakteristika ved disse produkter.
- (12) Nogle af de forordninger, der indgår i kvalitetspolitikken for landbrugsprodukter, er for nylig blevet revideret, men er endnu ikke blevet gennemført fuldt ud. De bør derfor ikke indgå i denne forordning. De kan dog indarbejdes senere, når lovgivningen er fuldt ud gennemført.
- (13) I lyset af ovenstående bør de følgende bestemmelser samles i et samlet regelsæt bestående af de nye eller ajourførte bestemmelser i forordning (EF) nr. 509/2006 og (EF) nr. 510/2006 samt de bestemmelser i forordning (EF) nr. 509/2006 og (EF) nr. 510/2006, der er bibeholdt.
- (14) For klarhedens og gennemskuelighedens skyld bør forordning (EF) nr. 509/2006 og (EF) nr. 510/2006 ophæves og erstattes af nærværende forordning.
- (15) Denne forordnings anvendelsesområde bør være begrænset til de landbrugsprodukter til konsum, der er opført i bilag I til traktaten, og til en liste over produkter, der ikke indgår i dette bilag, men som er tæt knyttet til landbrugsproduktion eller til erhvervslivet i landdistrikterne.
- (16) Denne forordning bør gælde uden at gribe ind i den gældende EU-lovgivning om vin, aromatiserede vine, spiritus, økologisk landbrug og fjernområderne.
- (17) Det bør kun være muligt at få registreret oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for produkter og fødevarer, hvis karakteristika er uløseligt knyttet til den geografiske oprindelse. I den nuværende ordning er det kun bestemte typer chokolade, der er omfattet som konfekturprodukter, hvilket er en anomali, der bør korrigeres.
- (18) Det overordnede mål med at beskytte oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser er at sikre landbrugerne og producenterne et rimeligt udbytte fra et bestemt produkts og dets produktionsmådes kvalitet og karakteristika og at give tydelige oplysninger om produkter med specifikke karakteristika, der er knyttet til den geografiske oprindelse, og dermed give forbrugerne mulighed for at træffe bedre oplyste købsbeslutninger.
-
- ⁽¹⁾ EFT L 149 af 14.6.1991, s. 1.
⁽²⁾ EFT L 10 af 12.1.2002, s. 47.
⁽³⁾ EUT L 42 af 14.2.2006, s. 1.
⁽⁴⁾ EUT L 93 af 31.3.2006, s. 1.
⁽⁵⁾ EUT L 93 af 31.3.2006, s. 12.
⁽⁶⁾ EUT L 299 af 16.11.2007, s. 1.
⁽⁷⁾ EUT L 189 af 20.7.2007, s. 1.
⁽⁸⁾ EUT L 39 af 13.2.2008, s. 16.
⁽⁹⁾ EFT L 109 af 6.5.2000, s. 29.

- (19) At sikre ensartet beskyttelse i hele Unionen af intellektuelle ejendomsrettigheder vedrørende beskyttede betegnelser er ligeledes en prioritet, som bedst kan udføres på EU-plan.
- (20) EU-rammebestemmelser, der beskytter oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, ved at de registreres, letter udviklingen af disse instrumenter, fordi den deraf følgende mere ensartede tilgang sikrer loyale konkurrencevilkår for producenter af produkter med sådanne betegnelser og styrker produkternes troværdighed i forbrugernes øjne. Der bør derfor fastsættes bestemmelser om udviklingen af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser på EU-plan og for fremme af oprettelsen af mekanismer til beskyttelse af disse i tredjelande inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO) eller multilaterale og bilaterale aftaler for derved at bidrage til anerkendelsen af den merværdifaktor, som produkternes kvalitet og deres produktionsmodel udgør.
- (21) Erfaringerne fra gennemførelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽¹⁾ og forordning (EF) nr. 510/2006 viser, at der er visse spørgsmål, som skal behandles, og at der er behov for at præcisere og forenkle nogle bestemmelser og strømline ordningens procedurer.
- (22) I lyset af gældende praksis bør de to forskellige instrumenter til fremhævelse af et produkts tilknytning til dets geografiske område, nemlig den beskyttede oprindelsesbetegnelse og den beskyttede geografiske betegnelse, defineres nærmere og opretholdes. Uden at ændre begreberne i disse instrumenter bør der foretages visse ændringer af definitionerne for bedre at tage hensyn til den definition af geografiske betegnelser, der er fastsat i aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder, og for at gøre dem enklere og klarere at forstå for de erhvervsdrivende.
- (23) Et landbrugsprodukt eller en fødevarer med en geografisk betegnelse bør opfylde en række betingelser, som er fastsat i en varespecifikation, såsom specifikke krav, der har til formål at beskytte produktionsområdets naturlige ressourcer eller landskab eller forbedre velfærden for husdyr.
- (24) For at kunne opnå beskyttelse i medlemsstaterne bør oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser udelukkende være registreret på EU-plan. Medlemsstaterne bør med virkning fra den dato, hvor der indgives en ansøgning om registrering på EU-plan, kunne yde midlertidig national beskyttelse, uden at det berører handelen i Unionen eller den internationale handel. Den beskyttelse, der ydes i henhold til denne forordning ved registrering, bør ligeledes være mulig for oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser i tredjelande, der opfylder tilsvarende kriterier, og som er beskyttet i oprindelseslandet.
- (25) Registreringsproceduren på EU-plan bør give enhver fysisk eller juridisk person med en legitim interesse fra en medlemsstat, bortset fra ansøgningsmedlemsstaten, eller fra et tredjeland mulighed for at gøre sine rettigheder gældende ved at gøre indsigelse.
- (26) Ved registreringen af beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser bør det også sikres, at forbrugerne og de erhvervsdrivende underrettes.
- (27) Unionen forhandler internationale aftaler med sine handelspartnere, bl.a. om beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser. For at gøre det lettere at give offentligheden oplysninger om sådanne beskyttede betegnelser og især for at sikre, at betegnelserne beskyttes, og at der føres kontrol med deres anvendelse, kan betegnelserne opføres i registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser. Medmindre det udtrykkeligt fastsættes i sådanne internationale aftaler, at betegnelserne er beskyttede oprindelsesbetegnelser, bør de registreres som beskyttede geografiske betegnelser.
- (28) I lyset af deres specifikke karakter bør der fastsættes særlige mærkningsregler for beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser, som kræver, at producenterne anvender de fastlagte EU-symboler eller -angivelser på emballagen. For EU-betegnelser bør det gøres obligatorisk at anvende disse symboler eller angivelser, dels for at gøre forbrugerne bedre bekendt med denne kategori af produkter og de tilknyttede garantier, dels for at gøre det lettere at genkende disse produkter på markedet og derved lette kontrollen med dem. Af hensyn til WTO-kravene bør det være frivilligt at anvende disse symboler og angivelser, når der er tale om tredjelands geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser.
- (29) Betegnelser, som opføres i registret, bør beskyttes for at sikre loyal brug og hindre praksis, som kan vildlede forbrugerne. De foranstaltninger, der træffes til at sikre beskyttelsen af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser, bør desuden præciseres, især med hensyn til den rolle, som producentsammenslutninger og medlemsstaternes kompetente myndigheder spiller.
- (30) Der bør fastsættes specifikke undtagelsesbestemmelser, som gør det muligt i overgangsperioder at anvende registrerede betegnelser sideløbende med andre betegnelser. Disse undtagelsesbestemmelser bør være enkle og klare.

⁽¹⁾ EFT L 208 af 24.7.1992, s. 1.

For at løse midlertidige problemer og med henblik på at nå det langsigtede mål at sikre, at alle producenter overholder varespecifikationerne, bør det i visse tilfælde være muligt at tillade disse undtagelser i en periode på op til ti år.

- (31) Omfanget af den beskyttelse, der ydes i henhold til denne forordning, bør præciseres, navnlig med hensyn til de begrænsninger, der gælder for registrering af nye varemærker, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker⁽¹⁾, der er i modstrid med registrering af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, som det allerede er tilfældet med registrering af nye varemærker på EU-plan. Det er også nødvendigt, at reglerne om ældre intellektuelle ejendomsrettigheder præciseres, navnlig dem, der vedrører varemærker og enslydende betegnelser, der er registreret som beskyttede oprindelsesbetegnelser eller beskyttede geografiske betegnelser.
- (32) Beskyttelsen af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser bør udvides til at omfatte uretmæssig anvendelse, efterligning eller antydning af den registrerede betegnelse for produkter og for tjenesteydelser for at sikre et højt beskyttelsesniveau og tilpasse bestemmelserne om beskyttelse til dem, der gælder for vinsektoren. Når produkter med beskyttet oprindelsesbetegnelse eller beskyttet geografisk betegnelse anvendes som ingredienser, bør der tages hensyn til Kommissionens meddelelse »Retningslinjer for mærkning af fødevarer, der indeholder ingredienser med beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) og beskyttet geografisk betegnelse (BGB)«.
- (33) De betegnelser, der allerede er registreret i henhold til forordning (EF) nr. 510/2006 den 3. januar 2013, bør fortsat være beskyttet i henhold til nærværende forordning og bør automatisk opføres i registret.
- (34) Det specifikke formål med ordningen for garanterede traditionelle specialiteter er at hjælpe producenter af traditionelle produkter med at informere forbrugerne om deres produkters værdiforøgende karakteristika. Eftersom der kun er blevet registreret ganske få betegnelser i henhold til den gældende ordning, har den imidlertid ikke realiseret sit potentiale. De gældende bestemmelser bør derfor forbedres, præciseres og skærpes, således at ordningen bliver bedre forståelig, mere anvendelig og attraktiv for potentielle ansøgere.
- (35) Den nuværende ordning giver mulighed for at registrere en betegnelse med henblik på identifikation uden at forbeholde den på EU-plan. De berørte parter har ikke rigtig forstået denne mulighed, og eftersom det at fastlægge betegnelsen på traditionelle produkter i overensstemmelse med nærhedsprincippet bedre kan gøres på medlemsstatsniveau eller regionalt niveau, bør denne mulighed bortfalde. Erfaringerne viser, at ordningen kun bør omfatte forbehold af betegnelser i hele Unionen.

- (36) For at sikre, at betegnelser for ægte traditionelle produkter registreres i henhold til ordningen, bør kriterierne og betingelserne for registrering tilpasses, navnlig sådanne, der vedrører definitionen af »traditionel«, som bør omfatte produkter, der har været produceret i en anseelig periode.
- (37) For at sikre, at garanterede traditionelle specialiteter til stadighed besidder deres specifikke kendetegn, bør producenter forenet i sammenslutninger selv definere produktet i en varespecifikation. Producenter i tredjelande bør også kunne registrere garanterede traditionelle specialiteter.
- (38) For at kunne opnå beskyttelse bør garanterede traditionelle specialiteter registreres på EU-plan. Ved registreringen bør forbrugerne og de erhvervsdrivende også informeres.
- (39) For ikke at skabe illoyal konkurrence bør alle producenter, også producenter i tredjelande, kunne anvende en registreret betegnelse for en garanteret traditionel specialitet, forudsat at det pågældende produkt er i overensstemmelse med den relevante varespecifikation, og at producenten er omfattet af en kontrolordning. For garanterede traditionelle specialiteter, som er produceret i Unionen, bør EU-symbolet fremgå af mærket, og det bør være muligt at forbinde det med angivelsen »garanteret traditionel specialitet«.
- (40) For at beskytte registrerede betegnelser mod misbrug og mod praksis, som kan vildlede forbrugerne, bør anvendelsen af betegnelsen forbeholdes det pågældende produkt.
- (41) De betegnelser, der allerede er registrerede i henhold til forordning (EF) nr. 509/2006, og som den 3. januar 2013 ikke vil være omfattet af nærværende forordnings anvendelsesområde, bør i en overgangsperiode fortsat være omfattet af de anvendelsesbetingelser, der er fastsat i forordning (EF) nr. 509/2006.
- (42) Der bør indføres en procedure for registrering af betegnelser, der er registreret uden forbehold i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 509/2006, så de kan registreres i registret med betegnelsesforbehold.
- (43) Der bør også fastsættes overgangsbestemmelser for de registreringsansøgninger, som Kommissionen modtager før den 3. januar 2013.
- (44) Der bør indføres supplerende kvalitetsordninger, der bygger på merværdiskabende kvalitetsudtryk, og som kan formidles på det indre marked og skal finde frivillig anvendelse. Disse fakultative kvalitetsudtryk bør betegne

⁽¹⁾ EUT L 299 af 8.11.2008, s. 25.

særlige horisontale karakteristika for en eller flere produktkategorier, produktionsmetoder eller forarbejdningsmetoder, der finder anvendelse i bestemte områder. Det fakultative kvalitetsudtryk »bjergprodukt« har indtil nu opfyldt betingelserne og vil give produktet merværdi på markedet. For at lette anvendelsen af direktiv 2000/13/EF, når mærkning af fødevarer kan give anledning til forbrugerforvirring vedrørende fakultative kvalitetsudtryk, herunder navnlig »bjergprodukt«, kan Kommissionen vedtage retningslinjer.

- (45) For at give bjergproducenter et effektivt redskab til bedre at kunne markedsføre deres produkter og til at begrænse de faktiske risici for forvirring blandt forbrugerne med hensyn til, om et produkt på markedet hidrører fra et bjergområde, bør der fastsættes bestemmelser om definitionen på EU-plan af et fakultativt kvalitetsudtryk for bjergprodukter. Definitionen af bjergområder bør bygge på de generelle klassificeringskriterier, der anvendes til at udpege et bjergområde i Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) ⁽¹⁾.
- (46) Merværdien af geografiske betegnelser og garanterede traditionelle specialiteter beror på forbrugernes tillid. Den kan kun opretholdes ved hjælp af effektiv kontrol. Kvalitetsordningerne bør være underlagt en overvågningsordning med officiel kontrol i overensstemmelse med principperne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarelovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes ⁽²⁾, og bør omfatte en ordning med kontrol i alle produktions-, forarbejdnings- og distributionsstadier. For at gøre det lettere for medlemsstaterne at anvende forordning (EF) nr. 882/2004 i forbindelse med kontrol af geografiske betegnelser og garanterede traditionelle specialiteter bør der i nærværende forordning henvises til de mest relevante artikler.
- (47) For at forbrugerne kan forlade sig på, at geografiske betegnelser og garanterede traditionelle specialiteter har de specifikke karakteristika, bør de erhvervsdrivende være omfattet af en ordning, som kontrollerer, at produkterne overholder varespecifikationen.
- (48) De kompetente myndigheder bør opfylde en række kriterier for at sikre, at de er upartiske og effektive. Der bør fastsættes bestemmelser om delegering af visse beføjelser til kontrolorganer med henblik på varetagelse af specifikke kontrolopgaver.
- (49) De europæiske standarder (EN-standarder), som er udarbejdet af Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN), og de internationale standarder, der er

udarbejdet af Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO), bør anvendes i forbindelse med akkreditering af kontrolorganer og bør anvendes af kontrolorganerne i forbindelse med deres virksomhed. Akkrediteringen af disse organer bør foretages i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter ⁽³⁾.

- (50) Oplysningerne om kontrollen med geografiske betegnelser og garanterede traditionelle specialiteter bør indgå i de flerårige kontrolplaner og i de årsrapporter, som medlemsstaterne udarbejder i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 882/2004.
- (51) Medlemsstaterne bør kunne opkræve et gebyr til dækning af pådragne udgifter.
- (52) De gældende regler om fortsat anvendelse af artsbetegnelser bør præciseres, således at artsbetegnelser, der ligner eller udgør en del af en betegnelse eller et udtryk, som er beskyttet eller forbeholdt, bør beholde deres status som artsbetegnelse.
- (53) Datoen for fastlæggelse af et varemærke, en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnels anciennitet bør være den dato, hvor der ansøges om registrering af varemærket i Unionen eller i medlemsstaterne, og den dato, hvor der indgives ansøgning om beskyttelse af en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse til Kommissionen.
- (54) Bestemmelserne om afvisning eller sideløbende anvendelse af en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse på grund af sammenfald med et allerede eksisterende varemærke bør fortsat finde anvendelse.
- (55) Kriterierne for afvisning af yngre varemærker eller, hvis de allerede er registreret, for at erklære sådanne varemærker ugyldige på grund af sammenfald med allerede eksisterende oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser bør svare til den beskyttelse, der ydes oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse.
- (56) Ordninger, der fastsætter intellektuelle ejendomsrettigheder, og navnlig rettigheder, der er fastsat i henhold til kvalitetsordningen for oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, eller rettigheder, der er fastsat i henhold til varemærkelovgivningen, bør ikke berøres af forbeholdet af betegnelser og fastlæggelsen af angivelser og symboler i henhold til kvalitetsordningerne for garanterede traditionelle specialiteter og for fakultative kvalitetsudtryk.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80.

⁽²⁾ EUT L 165 af 30.4.2004, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 218 af 13.8.2008, s. 30.

- (57) Den rolle, som sammenslutninger spiller, bør præciseres og anerkendes. Sammenslutninger spiller en vigtig rolle i forbindelse med ansøgning om registrering af oprindelsesbetegnelser, geografiske betegnelser og garanterede traditionelle specialiteter samt i forbindelse med ændring af varespecifikationer og annulleringsansøgninger. Sammenslutninger kan også udarbejde tiltag til overvågning af, at beskyttelsen af registrerede betegnelser håndhæves, at produktionen foregår i overensstemmelse med varespecifikationen, at der informeres om registrerede betegnelser, og at de fremmes, samt generelt ethvert tiltag, der har til formål at øge værdien af de registrerede betegnelser og gøre kvalitetsordningerne mere effektive. Desuden bør sammenslutninger overvåge produkternes markedssituation. Disse aktiviteter bør dog ikke lette eller føre til illoyal konkurrenceadfærd, der er uforenelig med artikel 101 og 102 i traktaten.
- (58) For at sikre, at registrerede oprindelsesbetegnelser, geografiske betegnelser og garanterede traditionelle specialiteter opfylder de betingelser, der er fastsat i denne forordning, bør ansøgningerne gennemgås af den berørte medlemsstats nationale myndigheder i overensstemmelse med de fælles minimumsbestemmelser, der omfatter en national indsigelsesprocedure. Kommissionen bør derefter gennemgå ansøgningerne for at sikre, at de ikke indeholder åbenlyse fejl, og at der er taget hensyn til EU-retten og interesserne hos interessenter uden for ansøgningsmedlemsstaten.
- (59) Oprindelsesbetegnelser, geografiske betegnelser og betegnelser for garanterede traditionelle specialiteter bør kunne registreres for produkter med oprindelse i tredjelande, som opfylder betingelserne i denne forordning, bør kunne registreres.
- (60) De symboler, angivelser og forkortelser, som viser, at et produkt er omfattet af en kvalitetsordning, og de dermed forbundne EU-rettigheder, bør beskyttes både i Unionen og i tredjelande for at sikre, at de kun anvendes i forbindelse med ægte produkter, og at forbrugerne ikke vildledes med hensyn til produkternes kvalitet. For at der kan ydes effektiv beskyttelse, bør Kommissionen desuden på centralt grundlag have adgang til rimelige budgetmidler i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 af 20. september 2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) ⁽¹⁾ og i overensstemmelse med artikel 5 i Rådets forordning (EF) nr. 1290/2005 af 21. juni 2005 om finansiering af den fælles landbrugspolitik ⁽²⁾.
- (61) Registreringsproceduren for beskyttede oprindelsesbetegnelser, beskyttede geografiske betegnelser og garanterede traditionelle specialiteter, herunder fristerne for gennemgang og indsigelse, bør afkortes og forbedres, navnlig med hensyn til beslutningstagning. Kommissionen bør have ansvaret for beslutninger om registrering, under visse omstændigheder med bistand fra medlemsstaterne. Der bør fastsættes procedurer for ændring af varespecifikationen efter registrering og annullering af betegnelser, især hvis det pågældende produkt ikke længere overholder varespecifikationen, eller hvis betegnelsen ikke længere anvendes på markedet.
- (62) For at lette grænseoverskridende ansøgninger om fælles registrering af beskyttede oprindelsesbetegnelser, beskyttede geografiske betegnelser og garanterede traditionelle specialiteter bør der fastsættes relevante procedurebestemmelser herom.
- (63) For at supplere eller ændre visse ikkevæsentlige elementer i denne forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår supplerende af den liste over produkter, der findes i bilag I til denne forordning; vedtagelse af restriktive bestemmelser og undtagelsesbestemmelser for så vidt angår foderstoffets oprindelse i forbindelse med en oprindelsesbetegnelse; vedtagelse af restriktive bestemmelser og undtagelsesbestemmelser for så vidt angår slagtning af levende dyr eller råvarernes oprindelse; vedtagelse af regler, der fastsætter bestemmelser om begrænsning af oplysningerne i varespecifikationen; udformning af EU-symboler; vedtagelse af yderligere overgangsbestemmelser for at beskytte producenterne og de berørte parter rettigheder og legitime interesser; nærmere præcisering af kriterier for registrering af garanterede traditionelle specialiteter; fastsættelse af nærmere bestemmelser for kriterier for fakultative kvalitetsudtryk; forbehold af nye fakultative kvalitetsudtryk, fastsættelse af betingelserne for anvendelsen og ændring af disse betingelser; fastsættelse af undtagelser fra udtrykket »bjergprodukt«, og fastsættelse af produktionsmetoder og andre kriterier, der er relevante for anvendelsen af det fakultative kvalitetsudtryk, navnlig fastsættelse af betingelserne for, hvornår råvarer eller foderstoffer må komme fra områder uden for bjergområderne; fastsættelse af yderligere bestemmelser for vurdering af, hvorvidt udtryk er artsbetegnelser i Unionen; vedtagelse af regler for anvendelsen af navnet på en plantesort eller en dyrerace; fastsættelse af reglerne for gennemførelse af den nationale indsigelsesprocedure for fælles ansøgninger, der vedrører mere end et nationalt område; og til almindelig supplerende af reglerne for ansøgningsproceduren, indsigelsesproceduren, proceduren i forbindelse med

⁽¹⁾ EUT L 277 af 21.10.2005, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 209 af 11.8.2005, s. 1.

ændringsansøgninger og annulleringsproceduren. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(64) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser med hensyn til vedtagelse af retsakter, der fastsætter bestemmelser om varespecifikationens udformning; fastsættelse af nærmere bestemmelser om, hvordan registret om beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser skal udformes; fastsættelse af de tekniske specifikationer for EU-symboler og for betegnelser og reglerne for anvendelsen heraf på produkter, herunder hvilke sprog der skal anvendes; fastsættelse og forlængelse af en overgangsperiode for anvendelsen af beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser; fastsættelse af nærmere bestemmelser om, hvordan registret over garanterede traditionelle specialiteter skal udformes, og hvilke oplysninger det skal indeholde; fastsættelse af regler for beskyttelse af garanterede traditionelle specialiteter; fastsættelse af alle foranstaltninger vedrørende form, procedurer eller andre tekniske enkeltheder til anvendelse af afsnit IV; fastsættelse af regler for beskyttelsen af fakultative kvalitetsudtryk; fastsættelse af regler for ensartet beskyttelse af de betegnelser, forkortelser og symboler, der henviser til kvalitetsordningerne; fastsættelse af nærmere regler for procedurer, form og præsentation for ansøgning om registrering af betegnelser og indsigelser; afvisning af ansøgningen; afgørelse om registrering af en betegnelse, hvis der ikke er opnået enighed; fastsættelse af nærmere regler for procedurer, form og præsentation i forbindelse med en ændringsansøgning; annullering af registreringen af en beskyttet oprindelsesbetegnelse, en beskyttet geografisk betegnelse eller en garanteret traditionel specialitet; fastsættelse af nærmere regler for procedurer, form og præsentation i forbindelse med annulleringsproceduren samt for udformningen af anmodninger om at annullere registreringen. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser ⁽¹⁾.

(65) Kommissionen bør tillægges beføjelse til at vedtage gennemførelsesretsakter uden anvendelse af forordning (EU) nr. 182/2011 med hensyn til oprettelse og ajourføring af et offentligt tilgængeligt register over beskyttede oprindelsesbetegnelser, beskyttede geografiske betegnelser og garanterede traditionelle specialiteter, der anerkendes i henhold til denne ordning; fastsættelse af, hvilke metoder der anvendes til offentliggørelse af navn og adresse på produktcertificeringsorganer; og registrering af betegnelsen, hvis der ikke modtages nogen indsigelse eller begrundet indsigelse, eller hvis der er en begrundet indsigelse, og der er opnået enighed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

AFSNIT I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål

1. Denne forordning har til formål at hjælpe producenter af landbrugsprodukter og fødevarer med at informere køberne og forbrugerne om produkternes og fødevarernes karakteristika og landbrugsmæssige kvaliteter, hvorved der sikres:

- a) loyal konkurrence for landbrugere og producenter af landbrugsprodukter, og fødevarer med værdiforøgende karakteristika og kvaliteter
- b) forbrugeradgang til pålidelige oplysninger om sådanne produkter
- c) respekt for intellektuelle ejendomsrettigheder og
- d) integritet i det indre marked.

Foranstaltningerne i denne forordning har til formål at støtte landbrugs- og forarbejdningsaktiviteter og produktionsmetoder, der er forbundet med produkter af høj kvalitet, hvilket bidrager til at nå målene i politikken for udvikling af landdistrikterne.

2. Ved denne forordning oprettes der kvalitetsordninger, som udgør grundlaget for identifikation og om nødvendigt beskyttelse af betegnelser og udtryk, der navnlig viser eller beskriver, at landbrugsprodukter har:

- a) værdiforøgende karakteristika, eller
- b) værdiforøgende egenskaber som følge af de anvendte produktions- eller forarbejdningsmetoder eller som følge af deres produktions- eller afsætningssted.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning gælder for de landbrugsprodukter bestemt til konsum, som er opført i traktatens bilag I, og andre landbrugsprodukter og fødevarer, der er opført i denne forordnings bilag I.

For at tage hensyn til internationale forpligtelser eller nye produktionsmetoder eller materialer tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 56, vedrørende supplerende af den liste over produkter, der er fastsat i bilag I til denne forordning. Sådanne produkter skal være tæt knyttet til landbrugsprodukter eller til erhvervslivet i landdistrikterne.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på spiritus, aromatiserede vine eller vinavlsprodukter som defineret i bilag XIb til forordning (EF) nr. 1234/2007, bortset fra vineddike.

⁽¹⁾ EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13.

3. Denne forordning finder anvendelse med forbehold af andre specifikke EU-bestemmelser om markedsføring af produkter, navnlig den fælles markedsordning for landbrugsprodukter, og om mærkning af fødevarer.

4. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester⁽¹⁾ anvendes ikke på de kvalitetsordninger, der oprettes ved denne forordning.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »kvalitetsordninger«: de ordninger, der oprettes i henhold til afsnit II, III og IV
- 2) »sammenslutning«: enhver organisation, uanset dennes retlige status, hvis medlemmer hovedsagelig er producenter eller forarbejdningsvirksomheder, der arbejder med samme produkt
- 3) »traditionel«: påvist brug på det indenlandske marked i en periode, der er lang nok til, at produktet er videreført af en ny generation; varigheden af denne periode skal være mindst 30 år
- 4) »mærkning«: angivelser, oplysninger, fabriks- eller varemærker, billeder eller symboler, som vedrører en fødevarer, og som er anført på emballager, dokumenter, skilte, etiketter eller halsetiketter af enhver art, der ledsager eller henviser til denne fødevarer
- 5) »særlig karakter«: et produkts karakteristiske produktionsmæssige kvaliteter, som gør, at det tydeligt adskiller sig fra andre lignende produkter i samme kategori
- 6) »artsbetegnelse«: en produktbetegnelse, der, selv om den henviser til det sted, den region eller det land, hvor produktet oprindeligt blev produceret eller markedsført, er blevet den almindelige betegnelse for produktet i Unionen
- 7) »produktionstrin«: fremstilling, forarbejdning eller behandling
- 8) »forarbejdede produkter«: fødevarer, der fremkommer ved forarbejdning af uforarbejdede produkter. Forarbejdede produkter kan indeholde ingredienser, som er nødvendige til at fremstille dem eller til at give dem særlige egenskaber.

AFSNIT II

BESKYTTEDE OPRINDELSESBETEGNELSER OG BESKYTTEDE GEOGRAFISKE BETEGNELSER

Artikel 4

Formål

Der oprettes en ordning for beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser, som har til formål at hjælpe producenter af produkter, der er knyttet til et geografisk område, med at:

- a) opnå rimeligt udbytte, der afspejler produkternes kvalitet
- b) sikre ensartet beskyttelse af alle betegnelser som en intellektuel ejendomsret på Unionens område
- c) give forbrugerne tydelige oplysninger om produktets værdiforøgende egenskaber.

Artikel 5

Krav til oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser

1. I denne forordning forstås ved »oprindelsesbetegnelse« en betegnelse, der identificerer et produkt:

- a) som har oprindelse et bestemt sted, i en region eller, i undtagelsestilfælde, i et land
- b) hvis kvalitet eller karakteristika hovedsagelig eller fuldstændig kan tilskrives et geografisk miljø med dets naturbetingede og menneskelige faktorer, og
- c) hvis produktionstrin alle har fundet sted i det afgrænsede geografiske område.

2. I denne forordning forstås ved »geografisk betegnelse« en betegnelse, der identificerer et produkt:

- a) som har oprindelse et bestemt sted, i en region eller i et land
- b) hvis kvalitet, omdømme eller andre karakteristika hovedsagelig kan tilskrives dets geografiske oprindelse, og
- c) som for mindst ét produktionstrins vedkommende er fremstillet i det afgrænsede geografiske område.

3. Uanset stk. 1 betragtes visse betegnelser som oprindelsesbetegnelser, selv om de råvarer, der anvendes til fremstilling af de pågældende produkter, hidrører fra et større eller et andet geografisk område end det afgrænsede område, forudsat at:

- a) råvarernes produktionsområde er afgrænset
- b) der gælder særlige betingelser for råvarernes produktion

⁽¹⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

- c) der findes en kontrolordning, som sikrer, at betingelserne i litra b) overholdes, og
- d) de pågældende oprindelsesbetegnelser var anerkendt som oprindelsesbetingelser i oprindelseslandet før den 1. maj 2004.

I dette stykke anses kun levende dyr, kød og mælk for at være råvarer.

4. For at tage hensyn til den særlige karakter af produktionen af produkter af animalsk oprindelse tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 56 vedrørende restriktive bestemmelser og undtagelsesbestemmelser for så vidt angår foderstoffets oprindelse i forbindelse med en oprindelsesbetegnelse.

For endvidere at tage hensyn til den særlige karakter af visse produkter eller områder tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 56 vedrørende restriktive bestemmelser og undtagelsesbestemmelser for så vidt angår slagtning af levende dyr eller råvarernes oprindelse.

Disse restriktive bestemmelser og undtagelsesbestemmelser skal ud fra objektive kriterier tage hensyn til kvalitet eller brug og anerkendt ekspertise eller naturlige faktorer.

Artikel 6

Artsbetegnelser, kollision med navne på plantesorter eller dyreracer, enslydende betegnelser og varemærker

1. Artsbetegnelser må ikke registreres som beskyttede oprindelsesbetegnelser eller beskyttede geografiske betegnelser.
2. En betegnelse må ikke registreres som oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse, hvis den kolliderer med navnet på en plantesort eller en dyrerace og derfor vil kunne vildlede forbrugerne med hensyn til produktets virkelige oprindelse.
3. Det er ikke tilladt at registrere et forslag til betegnelse, som er helt eller delvis identisk med en betegnelse, der allerede er opført i det register, der er oprettet i henhold til artikel 11, medmindre der i praksis tydeligt kan skelnes mellem betingelserne for lokal og traditionel brug og præsentation af den senere registrerede enslydende betegnelse og den allerede registrerede betegnelse, samtidig med at der tages hensyn til behovet for at sikre, at de berørte producenter får en ensartet behandling, og at forbrugerne ikke vildledes.

En enslydende betegnelse, der vildleder forbrugeren til at tro, at produkterne stammer fra et andet område, registreres ikke, selv om betegnelsen er korrekt med hensyn til det område, den region eller det lokale sted, hvor de pågældende produkter har deres oprindelse.

4. Et forslag til betegnelse registreres ikke som oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse, hvis registreringen af den pågældende betegnelse på baggrund af et mærkes omdømme og anseelse og varigheden af dets anvendelse vil kunne vildlede forbrugerne med hensyn til produktets virkelige identitet.

Artikel 7

Varespecifikation

1. En beskyttet oprindelsesbetegnelse eller beskyttet geografisk betegnelse, skal overholde en varespecifikation, som mindst omfatter:
- a) den betegnelse, der skal beskyttes som oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse, således som den anvendes både i handelssprog og i daglig sprogbrug og kun på de sprog, som bruges eller tidligere blev brugt til at beskrive det bestemte produkt i det afgrænsede geografiske område
- b) en beskrivelse af det pågældende produkt med angivelse af råvarer, hvis relevant, såvel som af produktets vigtigste fysiske, kemiske, mikrobiologiske eller organoleptiske karakteristika
- c) en afgrænsning af det geografiske område for så vidt angår den sammenhæng, der er nævnt i litra f), nr. i) eller ii), og i givet fald bevis for overholdelse af kravene i artikel 5, stk. 3
- d) bevis for, at produktet har oprindelse i det afgrænsede geografiske område, der er nævnt i artikel 5, stk. 1 eller 2
- e) en beskrivelse af, hvordan produktet kan indhentes, og, hvis det er hensigtsmæssigt, af de autentiske og uændrede lokale metoder samt oplysninger om emballering, hvis den ansøgende sammenslutning har besluttet det og givet en tilstrækkelig og produktspecifik begrundelse for, at emballering skal finde sted i det afgrænsede geografiske område for at bevare produktets kvalitet, sikre dets oprindelse eller sikre, at der føres kontrol, under hensyntagen til EU-retten, navnlig vedrørende frie varebevægelser og fri udveksling af tjenesteydelser
- f) oplysninger om følgende:
- i) sammenhængen mellem produktets kvalitet eller karakteristika og det geografiske miljø, der er nævnt i artikel 5, stk. 1, eller
- ii) i givet fald sammenhængen mellem produktets kvalitet, omdømme eller andre karakteristika og den geografiske oprindelse, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2
- g) navn og adresse på de myndigheder eller, hvis tilgængeligt, navn og adresse på de organer, der kontrollerer, at bestemmelserne i varespecifikationen er overholdt, jf. artikel 37, og angivelse af deres specifikke opgaver

h) eventuelle særlige regler for mærkning af det pågældende produkt.

2. For at sikre, at varespecifikationer giver relevante og kortfattede oplysninger, tillægges Kommissionen beføjelse til i overensstemmelse med artikel 56 at vedtage delegerede retsakter, der fastsætter bestemmelser om begrænsning af oplysningerne i varespecifikationen, jf. stk. 1, hvis en sådan begrænsning er nødvendig for at undgå alt for omfattende ansøgninger om registrering.

Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter bestemmelser om varespecifikationens udformning. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

Artikel 8

Indholdet af ansøgninger om registrering

1. En ansøgning om registrering af en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse i henhold til artikel 49, stk. 2 eller 5, skal mindst omfatte følgende oplysninger:

- a) navn og adresse på den ansøgende sammenslutning og på de myndigheder eller, hvis tilgængeligt, de organer, der kontrollerer, at bestemmelserne i varespecifikationen er overholdt
- b) den varespecifikation, der er omhandlet i artikel 7
- c) et enhedsdokument med følgende oplysninger:
 - i) de vigtigste oplysninger fra varespecifikationen: betegnelse, beskrivelse af produktet, herunder, hvis det er relevant, specifikke regler for emballering og mærkning, samt en præcis afgrænsning af det geografiske område
 - ii) en beskrivelse af produktets tilknytning til det geografiske miljø eller den geografiske oprindelse, der er nævnt i artikel 5, stk. 1 eller 2, herunder, hvis det er relevant, de specifikke elementer af produktbeskrivelsen eller produktionsmetoden, der begrundet tilknytningen.

Er der tale om en ansøgning som omhandlet i artikel 49, stk. 5, skal den desuden omfatte bevis for, at produktets betegnelse er beskyttet i oprindelseslandet.

2. Det ansøgningsdossier, der er omhandlet i artikel 49, stk. 4, skal indeholde:

- a) navn og adresse på den ansøgende sammenslutning
- b) det enhedsdokument, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra c)
- c) en erklæring fra medlemsstaten om, at den ansøgning, som den ansøgende sammenslutning har indgivet, og som der er truffet positiv afgørelse om, efter dens opfattelse opfylder de betingelser, der er fastsat i denne forordning, og de bestemmelser, der er vedtaget i henhold hertil

d) varespecifikationens publikationsreference.

Artikel 9

Midlertidig national beskyttelse

En medlemsstat har mulighed for at yde en betegnelse midlertidig national beskyttelse i henhold til denne forordning med virkning fra den dato, hvor der indgives en ansøgning til Kommissionen.

Den midlertidige nationale beskyttelse ophører på den dato, hvor der træffes afgørelse om registrering i henhold til denne forordning, eller hvor ansøgningen trækkes tilbage.

Hvis betegnelsen ikke bliver registreret i henhold til denne forordning bærer den berørte medlemsstat ansvaret for følgerne af en sådan national beskyttelse alene.

De foranstaltninger, som en medlemsstat træffer i henhold til stk. 1, har kun retsvirkninger på nationalt plan og berører ikke handel i Unionen eller international handel.

Artikel 10

Indsigelsesgrunde

1. Rejses der begrundet indsigelse som omhandlet i artikel 51, stk. 2, tages denne kun i betragtning, hvis Kommissionen modtager den inden for fristen angivet i nævnte stykke, og hvis den:

- a) viser, at de betingelser, der er fastsat i artikel 5 og artikel 7, stk. 1, ikke er opfyldt
- b) viser, at registrering af den foreslåede betegnelse vil være i modstrid med artikel 6, stk. 2, 3 eller 4
- c) viser, at registrering af den foreslåede betegnelse vil skade en eksisterende helt eller delvis enslydende betegnelse eller et varemærke eller produkter, som lovligt har været på markedet i mindst fem år inden offentliggørelse som omhandlet i artikel 50, stk. 2, litra a), eller
- d) indeholder oplysninger, som viser, at den betegnelse, som der ansøges om registrering af, er en artsbetegnelse.

2. Indsigelsesgrundene vurderes for så vidt angår Unionens område.

Artikel 11

Register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter uden at anvende den procedure, der er omhandlet i artikel 57, stk. 2, om oprettelse og ajourføring af et offentligt tilgængeligt register over de beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser, der anerkendes i henhold til denne ordning.

2. Geografiske betegnelser for tredjeland produkter, der er beskyttet i Unionen i henhold til en international aftale, som Unionen er kontraherende part i, må opføres i registret. Medmindre det udtrykkeligt er fastsat i nævnte aftale, at den pågældende betegnelse er en beskyttet oprindelsesbetegnelse i henhold til denne forordning, opføres sådanne betegnelser i registret som beskyttede geografiske betegnelser.

3. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter nærmere bestemmelser om, hvordan registret skal udformes, og hvilke oplysninger det skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

4. Kommissionen offentliggør og ajourfører regelmæssigt den liste over internationale aftaler, der er omhandlet i stk. 2, og listen over geografiske betegnelser, der er beskyttet i henhold til disse aftaler.

Artikel 12

Betegnelser, symboler og angivelser

1. Beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser kan anvendes af enhver erhvervsdrivende, der markedsfører et produkt, som er fremstillet i overensstemmelse med den dertil svarende varespecifikation.

2. Der udarbejdes EU-symboler, som viser, at der er tale om et produkt med beskyttet oprindelsesbetegnelse eller beskyttet geografisk betegnelse.

3. Er der tale om et produkt med oprindelse i Unionen, som markedsføres under en beskyttet oprindelsesbetegnelse eller en beskyttet geografisk betegnelse, der er registreret efter procedurerne i denne forordning, skal de hertil knyttede EU-symboler anføres på mærkningen. Produktets registrerede betegnelse bør ligeledes være anført i samme synsfelt. Udtrykkene »beskyttet oprindelsesbetegnelse« eller »beskyttet geografisk betegnelse« eller de dertil svarende forkortelser »BOB« eller »BGB« må anføres på mærkningen.

4. Endvidere kan følgende også anføres på mærkningen: afbildning af det geografiske oprindelsesområde, som omhandlet i artikel 5, og tekst, grafik eller symboler, der henviser til medlemsstaten og/eller regionen, hvori det geografiske oprindelsesområde er beliggende.

5. Med forbehold af direktiv 2000/13/EF, kan de geografiske fællesmærker, der er omhandlet i artikel 15 i direktiv 2008/95/EF, anvendes på mærkninger sammen med den beskyttede oprindelsesbetegnelse eller geografiske betegnelse.

6. Er der tale om produkter med oprindelse i tredjelande, som markedsføres under en betegnelse, der er opført i registret, kan de angivelser, der er omhandlet i stk. 3, og de dertil knyttede EU-symboler også anføres på mærkningen.

7. For at sikre, at forbrugerne informeres tilstrækkeligt, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede rets-

akter i overensstemmelse med artikel 56 om udformning af EU-symboler.

Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter om fastsættelse af de tekniske specifikationer for EU-symboler og for betegnelser og reglerne for anvendelsen heraf på produkter, der markedsføres under en beskyttet oprindelsesbetegnelse eller en beskyttet geografisk betegnelse, herunder bestemmelser om hvilke sprog, der skal anvendes. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

Artikel 13

Beskyttelse

1. Registrerede betegnelser beskyttes mod:

- a) enhver direkte eller indirekte kommerciel brug af en registreret betegnelse for produkter, der ikke er omfattet af registreringen, hvis disse produkter kan sammenlignes med de produkter, der er registreret under denne betegnelse, eller hvis anvendelse af betegnelsen indebærer udnyttelse af den beskyttede betegnelses omdømme, herunder hvis produkterne anvendes som ingrediens
- b) enhver uretmæssig anvendelse, efterligning eller antydning, selv om produkternes eller tjenesteydelsernes virkelige oprindelse er angivet, eller den beskyttede betegnelse er oversat eller er ledsaget af udtryk såsom »art«, »type«, »måde«, »som fremstillet i«, »efterligning« eller tilsvarende, herunder hvis produkterne anvendes som ingrediens
- c) enhver anden form for falsk eller vildledende angivelse af produktets herkomst, oprindelse, art eller vigtigste egenskaber på den indre eller ydre emballage, i reklamer eller i de dokumenter, der vedrører det pågældende produkt, samt anvendelse af emballager, der kan give et fejlagtigt indtryk af produktets oprindelse
- d) enhver anden praksis, der kan vildlede forbrugerne med hensyn til produktets virkelige oprindelse.

Hvis en beskyttet oprindelsesbetegnelse eller en beskyttet geografisk betegnelse indeholder en produktbetegnelse, som betragtes som en artsbetegnelse, vil anvendelsen af denne artsbetegnelse ikke blive anset for at være i strid med første afsnits litra a) eller b).

2. Beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser må ikke blive artsbetegnelser.

3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige administrative og retslige foranstaltninger til at hindre eller standse ulovlig anvendelse af beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser som omhandlet i stk. 1 i forbindelse med produkter, der fremstilles eller markedsføres i den pågældende medlemsstat.

Til dette formål udpeger medlemsstaterne de myndigheder, der er ansvarlige for at træffe disse foranstaltninger efter de procedurer, der fastlægges af hver enkelt medlemsstat.

Disse myndigheder skal give tilstrækkelige garantier for objektivitet og uvildighed og råde over kvalificeret personale og de nødvendige ressourcer til at udføre deres opgaver.

Artikel 14

Forholdet mellem varemærker, oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser

1. Når en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse er registreret i henhold til denne forordning, gives der afslag på ansøgning om registrering af et varemærke, hvis anvendelsen af dette varemærke er i strid med artikel 13, stk. 1, og hvis det vedrører et produkt af samme type, hvis ansøgningen om registrering af varemærket indgives efter den dato, hvor ansøgningen om registrering af oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse er indgivet til Kommissionen.

Varemærker, der er registreret i strid med første afsnit, er ugyldige.

Bestemmelserne i dette stykke finder anvendelse uanset bestemmelserne i direktiv 2008/95/EF.

2. Et varemærke, hvis anvendelse er i strid med artikel 13, stk. 1, og som der i god tro er indgivet ansøgning om, som er registreret, eller som har vundet hævd, for så vidt denne mulighed er hjemlet i den pågældende lovgivning, på Unionens område før den dato, hvor ansøgningen om beskyttelse af oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse er indgivet til Kommissionen, kan fortsat anvendes eller fornys for det pågældende produkt uanset registreringen af oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse, forudsat at varemærket ikke er erklæret ugyldigt, eller at rettighederne dertil ikke er fortabt af grunde, der er anført i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker⁽¹⁾ eller i direktiv 2008/95/EF, jf. dog artikel 6, stk. 4. I sådanne tilfælde tillades anvendelsen af den beskyttede oprindelsesbetegnelse eller den beskyttede geografiske betegnelse sideløbende med de relevante varemærker.

Artikel 15

Overgangsperioder til anvendelse af beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser

1. Med forbehold af artikel 14, kan Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter om fastsættelse af en overgangsperiode på op til fem år for at gøre det muligt for produkter med oprindelse i en medlemsstat eller et tredjeland, hvis betegnelse består af eller indeholder en betegnelse, der er i strid med artikel 13, stk. 1, fortsat at anvende den betegnelse, som de har været markedsført under, forudsat at det af en indsigelse, der er antaget i henhold til artikel 49, stk. 3, eller artikel 51, fremgår, at:

- a) registreringen af betegnelsen vil skade en helt eller delvis enslydende betegnelse, eller
- b) sådanne produkter har været lovligt markedsført under denne betegnelse i det pågældende område i mindst fem år

⁽¹⁾ EUT L 78 af 24.3.2009, s. 1.

forud for den dato for offentliggørelse, der er fastsat i artikel 50, stk. 2, litra a).

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

2. Med forbehold af artikel 14, kan Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter om forlængelse af overgangsperioden i nærværende artikels stk. 1 til 15 år i behørigt begrundede tilfælde, hvor det kan godtgøres, at:

- a) betegnelsen som omhandlet i stk. 1 har været lovligt, konsekvent og korrekt anvendt i mindst 25 år, før ansøgningen om registrering blev indgivet til Kommissionen
- b) formålet med at anvende betegnelsen omhandlet i nærværende artikels stk. 1 ikke på noget tidspunkt har været at udnytte den registrerede betegnelses omdømme, og at forbrugeren ikke er blevet og ikke vil kunne blive vildledt med hensyn til produktets virkelige oprindelse.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

3. Ved anvendelse af den betegnelse, der er nævnt i stk. 1 og 2, skal oprindelseslandet være klart og tydeligt anført på mærkningen.

4. For at løse midlertidige problemer og med henblik på at nå det langsigtede mål at sikre, at alle producenter i det berørte område overholder varespecifikationen, kan en medlemsstat fastsætte en overgangsperiode på op til ti år med virkning fra den dato, hvor ansøgningen indgives til Kommissionen, på betingelse af, at de berørte erhvervsdrivende lovligt har markedsført de pågældende produkter med vedvarende anvendelse af betegnelserne i mindst fem år forud for den dato, hvor ansøgningen indgives til myndighederne i medlemsstaten, og har påpeget dette i den nationale indsigelsesprocedure som omhandlet i artikel 49, stk. 3.

Første afsnit finder tilsvarende anvendelse på beskyttede geografiske betegnelser og beskyttede oprindelsesbetegnelser, som henviser til et geografisk område i et tredjeland, med undtagelse af indsigelsesproceduren.

Overgangsperioderne angives i det ansøgningsdossier, der er nævnt i artikel 8, stk. 2.

Artikel 16

Overgangsbestemmelser

1. Betegnelser, der er opført i det register, som er oprettet i henhold til artikel 7, stk. 6, i forordning (EF) nr. 510/2006, opføres automatisk i det register, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 11. De tilsvarende varespecifikationer ligestilles med de varespecifikationer, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 7. Eventuelle specifikke overgangsbestemmelser i forbindelse med sådanne registreringer finder fortsat anvendelse.

2. For at beskytte producenternes og de berørte parter rettigheder og legitime interesser tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 56 beføjelse til at vedtage delegerede retsakter om yderligere overgangsbestemmelser.

3. Denne forordning gælder med forbehold af eventuelle rettigheder til sideløbende anvendelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser på den ene side og varemærker på den anden side, som er anerkendt i henhold til forordning (EF) nr. 510/2006.

AFSNIT III

GARANTEREDE TRADITIONELLE SPECIALITETER

Artikel 17

Formål

Der oprettes en ordning for garanterede traditionelle specialiteter for at bevare traditionelle produktionsmetoder og opskrifter ved at hjælpe producenter af traditionelle produkter med at markedsføre disse produkter og informere forbrugerne om deres traditionelle opskrifter og produkters værdiforøgende egenskaber.

Artikel 18

Kriterier

1. En betegnelse kan registreres som en garanteret traditionel specialitet, hvis den beskriver et bestemt produkt eller en bestemt fødevarer, som:

- a) er resultatet af en produktionsmåde, forarbejdning eller sammensætning, som svarer til den traditionelle praksis for det pågældende produkt eller den pågældende fødevarer, eller
- b) er fremstillet af de råvarer eller ingredienser, der traditionelt har været anvendt.

2. En betegnelse skal for at blive registreret som garanteret traditionel specialitet:

- a) være blevet brugt traditionelt til at betegne det bestemte produkt, eller
- b) give udtryk for produktets traditionelle eller særlige karakter.

3. Hvis det under den i artikel 51 omhandlede indsigelsesprocedure bliver påvist, at betegnelsen også anvendes i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, kan det for at kunne skelne mellem lignende produkter eller produkter, der har en enslydende eller lignende betegnelse, i den afgørelse om registrering, der træffes i overensstemmelse med artikel 52, stk. 3, fastsættes, at betegnelsen for en garanteret traditionel specialitet skal ledsages af anprisningen »fremstillet efter traditionen i« umiddelbart efterfulgt af et navn på et land eller en region heri.

4. En betegnelse registreres ikke, hvis den udelukkende henviser til generelle anpriser, der anvendes for en gruppe produkter, eller til anpriser, som er fastsat i en specifik EU-retsakt.

5. For at sikre, at ordningen fungerer gnidningsløst, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 56 vedrørende nærmere præcisering af de kriterier for registrering, der er fastsat i denne artikel.

Artikel 19

Varespecifikation

1. En garanteret traditionel specialitet skal være i overensstemmelse med en varespecifikation, som omfatter:

- a) den betegnelse, som foreslås registreret, på de relevante sprog
- b) en beskrivelse af produktet, herunder de vigtigste fysiske, kemiske, mikrobiologiske eller organoleptiske karakteristika, som viser produktets særlige karakter
- c) en beskrivelse af den produktionsmetode, som producenterne skal følge, herunder eventuelt arten og beskaffenheden af de råvarer eller ingredienser, der anvendes, og metoden for forarbejdning af produktet, og
- d) de væsentligste elementer, som udgør produktets traditionelle karakter.

2. For at sikre, at varespecifikationer giver relevante og kortfattede oplysninger, tillægges Kommissionen beføjelse til i overensstemmelse med artikel 56 at vedtage delegerede retsakter vedrørende bestemmelser om begrænsning af oplysningerne i varespecifikationen som omhandlet i nærværende artikels stk. 1, hvis en sådan begrænsning er nødvendig for at undgå alt for omfattende ansøgninger om registrering.

Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter bestemmelser om varespecifikationens udformning. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

Artikel 20

Indholdet af ansøgninger om registrering

1. Ansøgninger om registrering af en betegnelse som en garanteret traditionel specialitet som omhandlet i artikel 49, stk. 2 eller 5, skal indeholde:

- a) navn og adresse på den ansøgende sammenslutning
- b) den varespecifikation, der er omhandlet i artikel 19.

2. Det ansøgningsdossier, der er omhandlet i artikel 49, stk. 4, skal indeholde:

- a) de oplysninger, der er nævnt i stk. 1 i nærværende artikel, og
- b) en erklæring fra medlemsstaten om, at den ansøgning, som sammenslutningen har indgivet, og som der er truffet positiv afgørelse om, efter dens opfattelse opfylder de betingelser, der er fastsat i denne forordning, og de bestemmelser, der er vedtaget i henhold hertil.

*Artikel 21***Indsigelsesgrunde**

1. Rejses der begrundet indsigelse som omhandlet i artikel 51, stk. 2, tages denne kun i betragtning, hvis Kommissionen modtager den inden for fristen, og hvis den:

- a) behørigt begrunder, hvorfor den foreslåede registrering ikke er i overensstemmelse med betingelserne i denne forordning, eller
- b) viser, at anvendelsen af betegnelsen er lovlig, velkendt og økonomisk betydningsfuld for lignende landbrugsprodukter eller fødevarer.

2. Kriterierne i stk. 1, litra b), vurderes for så vidt angår Unionens område.

*Artikel 22***Register over garanterede traditionelle specialiteter**

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter uden at anvende den procedure, der er omhandlet i artikel 57, stk. 2, om oprettelse og ajourføring af et offentligt tilgængeligt register over de garanterede traditionelle specialiteter, der anerkendes i henhold til denne ordning.

2. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter nærmere bestemmelser om, hvordan registret skal udformes, og hvilke oplysninger det skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

*Artikel 23***Betegnelser, symboler og angivelser**

1. En betegnelse, der er registreret som garanteret traditionel specialitet, kan anvendes af enhver erhvervsdrivende, der markedsfører et produkt, som er fremstillet i overensstemmelse med den dertil svarende varespecifikation.

2. Der udarbejdes et EU-symbol, som skal gøre opmærksom på ordningen for garanterede traditionelle specialiteter.

3. Er der tale om produkter med oprindelse i Unionen, der markedsføres som en garanteret traditionel specialitet, der er registreret i henhold til denne forordning, skal mærkningen indeholde det symbol, der er nævnt i stk. 2, jf. dog stk. 4. Produktets betegnelse bør ligeledes være anført i samme synsfelt. Udtrykket »garanteret traditionel specialitet« eller den tilsvarende forkortelse »GTS« kan også anføres på mærkningen.

Det er valgfrit at anvende symbolet på garanterede traditionelle specialiteter, der produceres uden for Unionen.

4. For at sikre, at forbrugerne informeres tilstrækkeligt, tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i henhold til artikel 56 vedrørende udformning af EU-symboler.

Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter de tekniske specifikationer for EU-symboler og for betegnelser og reglerne for anvendelsen heraf i forbindelse med produkter med betegnelsen garanteret traditionel specialitet, herunder også, hvilke sprog der skal anvendes. Disse gennem-

førelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

*Artikel 24***Begrænsninger i forbindelse med anvendelsen af registrerede betegnelser**

1. Registrerede betegnelser beskyttes mod misbrug, efterligning eller antydning og mod enhver anden praksis, der vil kunne vildlede forbrugerne.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de varebetegnelser, der anvendes på nationalt plan, ikke kan forveksles med betegnelser, der er registreret.

3. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter regler for beskyttelse af garanterede traditionelle specialiteter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

*Artikel 25***Overgangsbestemmelser**

1. Betegnelser, der er registreret i henhold til artikel 13, stk. 2, i forordning (EF) nr. 509/2006, opføres automatisk i det register, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 22. De tilsvarende varespecifikationer ligestilles med de varespecifikationer, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 19. Eventuelle specifikke overgangsbestemmelser i forbindelse med sådanne registreringer finder fortsat anvendelse.

2. Betegnelser, der er registreret i overensstemmelse med kravene i artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 509/2006, herunder betegnelser, der er registreret på grundlag af ansøgninger som omhandlet i nærværende forordnings artikel 58, stk. 1, andet afsnit, kan anvendes indtil 4. januar 2023 på de betingelser, der er fastsat i forordning (EF) nr. 509/2006, medmindre medlemsstaterne anvender den i nærværende forordnings artikel 26 omhandlede procedure.

3. For at beskytte producenternes og de berørte parterers rettigheder og legitime interesser tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 56 beføjelser til at vedtage delegerede retsakter om yderligere overgangsbestemmelser.

*Artikel 26***Forenklet procedure**

1. Efter anmodning fra en sammenslutning kan en medlemsstat senest den 4. januar 2016 indgive betegnelserne for garanterede traditionelle specialiteter, der er registreret i overensstemmelse med artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 509/2006, og som opfylder betingelserne i nærværende forordning til Kommissionen.

Inden medlemsstaten indgiver en betegnelse, skal den indlede en indsigelsesprocedure, jf. artikel 49, stk. 3 og 4.

Hvis det under denne procedure bliver påvist, at betegnelsen også anvendes for lignende produkter eller produkter, der har en enslydende eller lignende betegnelse, kan betegnelsen suppleres af et udtryk, der angiver produktets traditionelle eller særlige karakter.

En sammenslutning fra et tredjeland kan indgive sådanne navne til Kommissionen, enten direkte eller gennem tredjelandets myndigheder.

2. Kommissionen offentliggør de i stk. 1 omhandlede betegnelser sammen med varespecifikationerne for hver enkelt af disse betegnelser i *Den Europæiske Unions Tidende* senest to måneder efter modtagelsen.

3. Artikel 51 og 52 finder anvendelse.

4. Når indsigelsesproceduren er afsluttet, tilpasser Kommissionen, hvor det er hensigtsmæssigt, indholdet i det i artikel 22 omhandlede register. De tilsvarende varespecifikationer ligestilles med de varespecifikationer, der er omhandlet i artikel 19.

AFSNIT IV

FAKULTATIVE KVALITETSUDTRYK

Artikel 27

Formål

Der oprettes en ordning for fakultative kvalitetsudtryk for at hjælpe producenter af landbrugsprodukter med værdiforøgende karakteristika og egenskaber med at gøre opmærksom på disse karakteristika og egenskaber på det indre marked.

Artikel 28

Nationale bestemmelser

Medlemsstaterne kan opretholde nationale bestemmelser om fakultative kvalitetsudtryk, som ikke er omfattet af denne forordning, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten.

Artikel 29

Fakultative kvalitetsudtryk

1. Fakultative kvalitetsudtryk skal opfylde følgende kriterier:

- a) udtrykket relaterer til en eller flere produktkategoriers karakteristika eller den produktions- eller fremstillingsmetode, der anvendes i bestemte områder
- b) anvendelsen af udtrykket forøger værdien af produktet sammenlignet med tilsvarende produkter, og
- c) udtrykket har en europæisk dimension.

2. Fakultative kvalitetsudtryk, der beskriver de tekniske kvaliteter ved produktet med henblik på at bringe de obligatoriske handelsnormer i anvendelse, og som ikke har til formål at informere forbrugerne om disse produktkvaliteter, er ikke omfattet af denne ordning.

3. Fakultative kvalitetsudtryk omfatter ikke fakultative forbeholdte udtryk, som støtter og supplerer specifikke handelsnormer, der er fastsat på sektor- eller produktkategoribasis.

4. For at tage hensyn til de særlige forhold, der gælder for visse sektorer, og forbrugernes forventninger tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 56 beføjelser til at vedtage delegerede retsakter, der fastsætter nærmere bestemmelser for de kriterier, der er nævnt i stk. 1 i denne artikel.

5. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter alle nødvendige foranstaltninger vedrørende form, procedurer eller andre tekniske enkeltheder til anvendelse af dette afsnit. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

6. Når Kommissionen vedtager delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 4 og 5, skal den tage hensyn til eventuelle relevante internationale standarder.

Artikel 30

Forbehold og ændring

1. For at tage hensyn til forbrugernes forventninger, den videnskabelige og tekniske udvikling, markedssituationen og udviklingen i handelsnormerne og de internationale normer tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 56 beføjelser til at vedtage delegerede retsakter, der forbeholder nye fakultative kvalitetsudtryk, og som fastsætter betingelserne for anvendelsen.

2. I behørigt begrundede tilfælde og for at tage højde for en passende anvendelse af det nye fakultative kvalitetsudtryk tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 56 beføjelser til at vedtage delegerede retsakter, der fastsætter ændringer af de anvendelsesbetingelser, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1.

Artikel 31

Bjergprodukt

1. Udtrykket »bjergprodukt« fastsættes som et fakultativt kvalitetsudtryk.

Udtrykket kan kun anvendes til at beskrive produkter beregnet til konsum, der fremgår af listen i bilag I til traktaten, og hvorom det gælder:

- a) at såvel råvarerne som foderstofferne til husdyr i overvejende grad stammer fra bjergområder
- b) i forbindelse med forarbejdede produkter, at forarbejdningen også foregår i bjergområder.

2. I denne artikel forstås ved »bjergområder« inden for Unionen områder afgrænset i henhold til artikel 18, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1257/1999. Hvad angår tredjelandes produkter omfatter bjergområder områder, der officielt er udpeget som bjergområder af det pågældende tredjeland, eller som opfylder kriterier, der svarer til dem, der er fastsat i artikel 18, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1257/1999.

3. I behørigt begrundede tilfælde og for at tage højde for naturlige restriktioner, der påvirker landbrugsproduktionen i bjergområder, tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 56 beføjelser til at vedtage delegerede retsakter, der fastsætter undtagelser fra de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede anvendelsesbetingelser. Navnlig tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage en delegeret retsakt, der fastsætter betingelserne for, hvornår råvarer eller foderstoffer må komme fra områder uden for bjergområderne, betingelserne for, hvornår forarbejdning af produkter må foregå uden for bjergområderne i et nærmere fastsat geografisk område, samt om definitionen af det pågældende geografiske område.

4. For at tage højde for naturlige restriktioner, der påvirker landbrugsproduktionen i bjergområder, tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 56 vedrørende fastsættelsen af produktionsmetoder og andre kriterier, der er relevante for anvendelsen af det fakultative kvalitetsudtryk som indført ved nærværende artikels stk. 1.

Artikel 32

Produkt fra ølandbrug

Senest den 4. januar 2014 fremlægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet vedrørende hensigtsmæssigheden af et nyt udtryk »produkt fra ølandbrug«. Dette udtryk kan kun anvendes til at beskrive de produkter beregnet til konsum, der fremgår af listen i traktatens bilag I, hvis råvarer stammer fra øer. For at udtrykket kan anvendes i forbindelse med forarbejdede produkter, skal forarbejdningen også foregå på øer i tilfælde, hvor dette i væsentlig grad influerer på slutproduktets særlige kendetegn.

Rapporten skal om fornødent vedlægges hensigtsmæssige lovgivningsmæssige forslag om forbehold af udtrykket »produkt fra ølandbrug«.

Artikel 33

Restriktioner i forbindelse med anvendelsen

1. Det er kun tilladt at bruge fakultative kvalitetsudtryk til at beskrive produkter, der opfylder de tilsvarende anvendelsesbetingelser.

2. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter regler for beskyttelsen af fakultative kvalitetsudtryk. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

Artikel 34

Overvågning

Medlemsstaterne foretager kontrol på grundlag af en risikoanalyse for at sikre, at kravene i dette afsnit overholdes, og pålægger passende administrative sanktioner, hvis kravene ikke overholdes.

AFSNIT V

FÆLLES BESTEMMELSER

KAPITEL I

Officiel kontrol af beskyttede oprindelsesbetegnelser, beskyttede geografiske betegnelser og garanterede traditionelle specialiteter

Artikel 35

Anvendelsesområde

Bestemmelserne i dette kapitel gælder for de kvalitetsordninger, der er fastsat i afsnit II og III.

Artikel 36

Udpegelse af kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 882/2004 den eller de myndigheder, der er ansvarlige for den officielle kontrol, der udføres for at verificere, at de retlige krav vedrørende de kvalitetsordninger, der er oprettet i henhold til nærværende forordning, overholdes.

Procedurene og kravene i forordning (EF) nr. 882/2004 gælder tilsvarende for den officielle kontrol, der udføres for at verificere, at de retlige krav vedrørende kvalitetsordningerne for alle produkter, der er omfattet af nærværende forordnings bilag I, overholdes.

2. De kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, skal give tilstrækkelige garantier for objektivitet og uvildighed og have kvalificeret personale og de nødvendige midler til at udføre deres opgaver.

3. Den offentlige kontrol omfatter:

- verifikation af, om et produkt er i overensstemmelse med den pågældende varespecifikation, og
- overvågning af anvendelsen af registrerede betegnelser, som benyttes til at beskrive produkter, der markedsføres i overensstemmelse med artikel 13, når det gælder betegnelser registreret i henhold til afsnit II, og med artikel 24, når det gælder betegnelser registreret i henhold til afsnit III.

Artikel 37

Kontrol af overholdelsen af varespecifikationer

1. Når det gælder beskyttede oprindelsesbetegnelser, beskyttede geografiske betegnelser og garanterede traditionelle specialiteter, der anvendes til at beskrive produkter med oprindelse i Unionen, foretages kontrollen af, om produkterne er i overensstemmelse med varespecifikationen, før produkterne markedsføres, af:

- en eller flere af de kompetente myndigheder, som er omhandlet i denne forordnings artikel 36, og/eller
- et eller flere af de kontrolorganer, som er omhandlet i artikel 2, nr. 5, i forordning (EF) nr. 882/2004, og som fungerer som produktcertificeringsorgan.

Udgifterne til kontrol af overholdelsen af varespecifikationerne kan afholdes af de erhvervsdrivende, der kontrolleres. Medlemsstaterne kan også bidrage til omkostningerne.

2. Når det gælder beskyttede oprindelsesbetegnelser, beskyttede geografiske betegnelser og garanterede traditionelle specialiteter, der anvendes til at beskrive produkter med oprindelse i et tredjeland, foretages kontrollen af, om produkterne er i overensstemmelse med varespecifikationen, før produkterne markedsføres, af:

- a) en eller flere af de offentlige myndigheder udpeget af tredjelandet, og/eller
- b) et eller flere af produktcertificeringsorganerne.

3. Medlemsstaterne offentliggør navn og adresse på de myndigheder og organer, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, og ajourfører disse oplysninger regelmæssigt.

Kommissionen offentliggør navn og adresse på de myndigheder og organer, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, og ajourfører disse oplysninger regelmæssigt.

4. Kommissionen kan uden at anvende den procedure, der er omhandlet i artikel 57, stk. 2, vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter, hvilke metoder der anvendes til offentliggørelse af navn og adresse på de produktcertificeringsorganer, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1 og 2.

Artikel 38

Overvågning af anvendelsen af en betegnelse på markedet

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen navn og adresse på de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 36. Kommissionen offentliggør navn og adresse på disse myndigheder.

Medlemsstaterne foretager kontrol på grundlag af en risikoanalyse for at sikre overholdelse af kravene i denne forordning og træffer alle nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse.

Artikel 39

Kompetente myndigheders delegering af opgaver til kontrolorganer

1. De kompetente myndigheder kan i henhold til artikel 5 i forordning (EF) nr. 882/2004 delegerer specifikke opgaver vedrørende den officielle kontrol af kvalitetsordningerne til et eller flere kontrolorganer.

2. Disse organer akkrediteres i overensstemmelse med europæisk standard EN 45011 eller ISO/IEC-vejledning 65 (generelle krav til organer, der udfører produktcertificering).

3. Akkrediteringen i nærværende artikels stk. 2 må kun foretages af:

- a) et nationalt akkrediteringsorgan i Unionen i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 765/2008, eller
- b) et akkrediteringsorgan uden for Unionen, der har underskrevet den multilaterale anerkendelsesordning inden for rammerne af det internationale akkrediteringsforum.

Artikel 40

Planlægning af kontrolaktiviteter og rapportering herom

1. Medlemsstaterne sikrer, at kontrolforpligtelserne i henhold til dette kapitel udtrykkeligt indgår i et særskilt afsnit af de flerårige nationale kontrolplaner, jf. artikel 41, 42 og 43 i forordning (EF) nr. 882/2004.

2. Årsrapporterne vedrørende de kontrolforpligtelser, der er fastsat i denne forordning, omfatter et særskilt afsnit med de oplysninger, der er anført i artikel 44 i forordning (EF) nr. 882/2004.

KAPITEL II

Undtagelser i forbindelse med tidligere anvendelser

Artikel 41

Artsbetegnelser

1. Med forbehold af artikel 13, berører denne forordning ikke anvendelsen af udtryk, der er artsbetegnelser i Unionen, heller ikke, selv om artsbetegnelsen indgår i en betegnelse, der er beskyttet inden for rammerne af en kvalitetsordning.

2. For at fastslå, hvorvidt en betegnelse er blevet en artsbetegnelse, tages der hensyn til alle relevante faktorer, og især følgende:

- a) de faktiske forhold i forbrugsområderne
- b) den relevante nationale lovgivning eller EU-lovgivning.

3. For at beskytte interesseparternes rettigheder fuldt ud tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 56 beføjelser til at vedtage delegerede retsakter, der fastsætter yderligere bestemmelser for vurdering af, hvorvidt udtryk som omhandlet i nærværende artikels stk. 1 er artsbetegnelser.

Artikel 42

Plantesorter og dyreracer

1. Denne forordning hindrer ikke markedsføringen af et produkt, hvis mærkning omfatter en betegnelse eller et udtryk, der er beskyttet eller forbeholdt inden for rammerne af en kvalitetsordning som omhandlet i afsnit II, III eller IV, der indeholder eller består af navnet på en plantesort eller en dyrerace, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

- a) det pågældende produkt består af eller stammer fra den angivne plantesort eller dyrerace
- b) forbrugerne ikke vildledes

- c) anvendelsen af navnet på plantesorten eller dyreracen udgør loyal konkurrence
- d) anvendelsen ikke udnytter den beskyttede betegnelses omdømme, og
- e) for så vidt angår kvalitetsordningen i afsnit II, produktion og markedsføring af produktet har bredt sig ud over oprindelsesområdet før datoen for ansøgning om registrering af den geografiske betegnelse.

2. For yderligere at præcisere rækkevidden af de rettigheder og friheder, som fødevarevirksomheder har til at anvende navnet på en plantesort eller en dyrerace som omhandlet i nærværende artikels stk. 1, tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 56 vedrørende regler for anvendelsen af sådanne navne.

Artikel 43

Intellektuelle ejendomsrettigheder

Kvalitetsordningerne i afsnit III og IV gælder, uden at dette berører Unionens regler eller medlemsstaternes nationale regler vedrørende intellektuel ejendom, og navnlig de regler, som vedrører oprindelsesbetegnelser, geografiske betegnelser og varemærker, og rettigheder, der er tildelt i henhold til disse regler.

KAPITEL III

Kvalitetsordningernes betegnelser og symboler og producenterens rolle

Artikel 44

Beskyttelse af betegnelser og symboler

1. Betegnelser, forkortelser og symboler, der henviser til kvalitetsordningerne, må kun anvendes i forbindelse med produkter, der er fremstillet i overensstemmelse med reglerne for den kvalitetsordning, som de hører ind under. Dette gælder navnlig følgende betegnelser, forkortelser og symboler:

- a) »beskyttet oprindelsesbetegnelse«, »beskyttet geografisk betegnelse«, »geografisk betegnelse«, »BOB« og »BGB« og de dertil knyttede symboler som omhandlet i afsnit II
- b) »garanteret traditionel specialitet«, »GTS« og det dertil knyttede symbol som omhandlet i afsnit III
- c) »bjergprodukt« som omhandlet i afsnit IV.

2. Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) kan i overensstemmelse med artikel 5 i forordning (EF) nr. 1290/2005 på initiativ af Kommissionen eller på dens vegne på centralt grundlag finansiere administrativ støtte til udvikling, forberedelse, overvågning, gebyrer til administrativ og juridisk støtte og retsbeskyttelse, registreringsgebyrer, fornyelsesgebyrer, overvågningsgebyrer for varemærker, sagsomkostninger og andre relaterede foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte betegnelser, forkortelser og symboler, som henviser til kvalitetsordninger, mod uretmæssig anvendelse, efterligning eller antydning eller enhver anden praksis, der kan vildlede forbrugerne både i Unionen og i tredjelande.

3. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastsætter regler for ensartet beskyttelse af de betegnelser, forkortelser og symboler, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

Artikel 45

Sammenslutningernes rolle

1. Uden at dette berører de specifikke bestemmelser om producentorganisationer og brancheorganisationer, der er fastsat i forordning (EF) nr. 1234/2007, har sammenslutninger ret til:

- a) at bidrage til at sikre kvaliteten, anseelsen og autenticiteten af deres produkter på markedet ved at overvåge anvendelsen af betegnelsen i handelen og, om nødvendigt, ved med henblik på foranstaltningerne i nærværende forordnings artikel 13, stk. 3, at informere de myndigheder, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 36, eller en anden kompetent myndighed
- b) at gribe ind for at sikre rimelig retsbeskyttelse af den beskyttede oprindelsesbetegnelse eller beskyttede geografiske betegnelse og de intellektuelle ejendomsrettigheder, der er direkte forbundet hermed
- c) at udarbejde informations- og markedsføringstiltag, der tager sigte på at oplyse forbrugerne om produkternes værdiforøgende egenskaber
- d) at udarbejde tiltag, der sikrer, at produkterne er i overensstemmelse med varespecifikationen
- e) at træffe foranstaltninger for at forbedre ordningernes funktion, herunder opbygning af økonomisk ekspertise, gennemførelse af økonomiske analyser, spredning af økonomiske oplysninger om ordningen og rådgivning af producenterne
- f) at træffe foranstaltninger til at øge værdien af produkter og om fornødent tage skridt til at forhindre eller imødegå enhver forringelse, der forringer eller risikerer at forringe disse produkters image.

2. Medlemsstaterne kan tilskynde til dannelse og drift af sammenslutninger på deres territorier ved administrative midler. Medlemsstaterne meddeler endvidere Kommissionen navn og adresse på de sammenslutninger, der henvises til i nærværende forordnings artikel 3, nr. 2. Kommissionen offentliggør disse oplysninger.

Artikel 46

Retten til at anvende ordningerne

1. Medlemsstaterne sikrer, at erhvervsdrivende, der overholder reglerne i en kvalitetsordning i afsnit II og III, har ret til at blive omfattet af en kontrol af overholdelse som fastsat i henhold til artikel 37.

2. Erhvervsdrivende, der fremstiller og oplagrer et produkt, der markedsføres under ordningerne for garanteret traditionel specialitet, beskyttet oprindelsesbetegnelse eller beskyttet geografisk betegnelse, eller som markedsfører sådanne produkter, er også omfattet af den kontrol, der er fastsat i dette afsnits kapitel I.

3. Medlemsstaterne sikrer, at erhvervsdrivende, der er villige til at overholde reglerne for en kvalitetsordning i afsnit III og IV, faktisk kan overholde reglerne og ikke af diskriminerende eller andre usaglige grunde hindres i at deltage.

Artikel 47

Gebyrer

Med forbehold af forordning (EF) nr. 882/2004 og navnlig bestemmelserne i nævnte forordnings afsnit II, kapitel VI, kan medlemsstaterne kræve et gebyr til dækning af deres udgifter til forvaltning af kvalitetsordningerne, også udgifterne til behandling af registreringsansøgninger, indsigelser og ændrings- eller annulleringsansøgninger som omhandlet i nærværende forordning.

KAPITEL IV

Ansøgnings- og registreringsprocedurerne for oprindelsesbetegnelser, geografiske betegnelser og garanterede traditionelle specialiteter

Artikel 48

Ansøgningsprocedurerens anvendelsesområde

Bestemmelserne i dette kapitel gælder for de kvalitetsordninger, der er fastsat i afsnit II og III.

Artikel 49

Ansøgning om registrering af betegnelser

1. Det er kun de sammenslutninger, som beskæftiger sig med de produkter med den betegnelse, som skal registreres, der kan indgive ansøgninger om registrering af betegnelser inden for rammerne af de kvalitetsordninger, der er nævnt i artikel 48. Hvis der er tale om »beskyttede oprindelsesbetegnelser« eller »geografiske betegnelser«, der udpeger et geografisk område på tværs af en grænse, eller en »garanteret traditionel specialitet«, kan flere sammenslutninger fra forskellige medlemsstater eller tredjelande indgive en fælles ansøgning om registrering.

En enkelt fysisk eller juridisk person kan ligestilles med en sammenslutning, når det påvises, at følgende betingelser er opfyldt:

- a) den pågældende person er den eneste producent, der er villig til at indgive en ansøgning
- b) for så vidt angår beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser: det afgrænsede geografiske område besidder karakteristika, som afviger betydeligt fra de tilstødende områders, eller produktets karakteristika er anderledes end karakteristika ved de produkter, der produceres i de tilstødende områder.

2. Hvis der inden for rammerne af ordningen i afsnit II indgives en ansøgning, som vedrører et geografisk område i en medlemsstat, eller hvis der inden for rammerne af ordningen i afsnit III indgives en ansøgning, som er udarbejdet af en sammenslutning, der er etableret i en medlemsstat, stiles ansøgningen til myndighederne i den pågældende medlemsstat.

Medlemsstaten gennemgår med passende midler ansøgningen for at kontrollere, om den er berettiget og opfylder betingelserne for den pågældende ordning.

3. I forbindelse med den gennemgang, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, andet afsnit, iværksætter medlemsstaten en national indsigelsesprocedure, der sikrer passende offentliggørelse af ansøgningen og et rimeligt tidsrum, hvori enhver fysisk eller juridisk person, der har en legitim interesse, og som er etableret i eller har bopæl på medlemsstatens område, kan gøre indsigelse mod ansøgningen.

Medlemsstaten undersøger, om de indsigelser, der er modtaget i medfør af den ordning, der er omhandlet i afsnit II, kan antages i lyset af kriterierne i artikel 10, stk. 1, eller om de indsigelser, der er modtaget under den ordning, der er omhandlet i afsnit III, kan antages i lyset af kriterierne i artikel 21, stk. 1.

4. Hvis medlemsstaten efter en vurdering af eventuelle indsigelser finder, at forordningens krav er opfyldt, kan den træffe positiv afgørelse og indsende et ansøgningsdossier til Kommissionen. Den orienterer i sådanne tilfælde Kommissionen om indsigelser, som kan antages, modtaget fra en fysisk eller juridisk person, som lovligt har markedsført de pågældende produkter ved hjælp af de pågældende betegnelser uafbrudt i mindst fem år forud for datoen for offentliggørelsen som angivet i stk. 3.

Medlemsstaten sørger for at offentliggøre sin positive afgørelse og for, at enhver fysisk eller juridisk person med en legitim interesse har mulighed for at påklage den.

Medlemsstaten sikrer, at den udgave af varespecifikationen, der ligger til grund for dens positive afgørelse, offentliggøres, og giver elektronisk adgang til varespecifikationen.

Hvad angår beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser sikrer medlemsstaten endvidere passende offentliggørelse af den udgave af varespecifikationen, på grundlag af hvilken Kommissionen træffer afgørelse i henhold til artikel 50, stk. 2.

5. Hvis der inden for rammerne af ordningen i afsnit II indgives en ansøgning, som vedrører et geografisk område i et tredjeland, eller hvis der inden for rammerne af ordningen i afsnit III indgives en ansøgning, som er udarbejdet af en sammenslutning, der er etableret i et tredjeland, stiles ansøgningen til Kommissionen, enten direkte eller via myndighederne i det pågældende tredjeland.

6. De dokumenter, der er omhandlet i nærværende artikel, og som sendes til Kommissionen, affattes på et af Unionens officielle sprog.

7. For at lette ansøgningsproceduren tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 56 beføjelser til at vedtage delegerede retsakter, der fastsætter reglerne for gennemførelse af den nationale indsigelsesprocedure for fælles ansøgninger, der vedrører mere end et nationalt område, og supplerer reglerne for ansøgningsproceduren.

Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter nærmere regler for procedurer, form og præsentation i forbindelse med ansøgninger, herunder ansøgninger, der vedrører mere end ét nationalt område. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

Artikel 50

Kommissionens gennemgang af ansøgninger og offentliggørelse med henblik på indsigelser

1. Kommissionen gennemgår med passende midler enhver ansøgning, som den modtager i henhold til artikel 49, med henblik på at kontrollere, om den er berettiget og opfylder betingelserne for den pågældende ordning. Denne gennemgang bør ikke tage mere end seks måneder. Hvis denne tidsfrist overskrides, underretter Kommissionen ansøgeren om grundene til forsinkelsen.

Kommissionen offentliggør mindst en gang om måneden en liste over de betegnelser, som der er indgivet registreringsansøgning for, med en angivelse af datoen for indgivelsen.

2. Hvis Kommissionen på grundlag af den gennemgang, den har foretaget i henhold til stk. 1, første afsnit, finder, at betingelserne i denne forordning er opfyldt, offentliggør den i *Den Europæiske Unions Tidende* følgende:

- a) for ansøgninger, der er indgivet inden for rammerne af ordningen i afsnit II, enhedsdokumentet og henvisningen til den offentliggjorte varespecifikation
- b) for ansøgninger, der er indgivet inden for rammerne af ordningen i afsnit III, varespecifikationen.

Artikel 51

Indsigelsesprocedure

1. Inden for en frist på tre måneder fra datoen for offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* kan myndighederne i en medlemsstat eller i et tredjeland eller fysiske eller juridiske personer med en legitim interesse, som er etableret i et tredjeland, indgive meddelelse om indsigelse til Kommissionen.

Fysiske eller juridiske personer med en legitim interesse, der er etableret eller har bopæl i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvorfra ansøgningen er indgivet, kan inden for en frist, der giver mulighed for at rejseindsigelse i medfør af første afsnit, indgive meddelelse indsigelse over for den medlemsstat, hvor vedkommende er etableret.

Meddelelsen om indsigelsen skal omfatte en erklæring om, at ansøgningen muligvis udgør en overtrædelse af de betingelser,

der er fastsat i denne forordning. En meddelelse om indsigelse, som ikke omfatter denne erklæring, er ugyldig.

Kommissionen fremsender straks meddelelsen om indsigelsen til den myndighed eller det organ, der har indgivet ansøgningen.

2. Hvis der indgives meddelelse om indsigelse til Kommissionen, og der inden for to måneder følges op på denne med en begrundet indsigelse, kontrollerer Kommissionen, om den begrundede indsigelse kan antages.

3. Senest to måneder efter modtagelsen af en begrundet indsigelse, som kan antages, opfordrer Kommissionen myndigheden eller den person, der har rejst indsigelsen, og den myndighed eller det organ, der har indgivet ansøgningen, til at indlede konsultationer i et rimeligt tidsrum på højst tre måneder.

Den myndighed eller person, som rejste indsigelsen, og den myndighed eller det organ, som indgav ansøgningen, indleder disse konsultationer uden unødige forsinkelser. De stiller relevante oplysninger til rådighed for hinanden, der gør det muligt at vurdere, om ansøgningen om registrering overholder betingelserne i denne forordning. Hvis der ikke opnås enighed, stilles disse oplysninger også til rådighed for Kommissionen.

På et hvilket som helst tidspunkt i løbet af de tre måneder kan Kommissionen, efter anmodning fra ansøgeren, forlænge fristen for konsultationerne med op til tre måneder.

4. Hvis de oplysninger, der er offentliggjort i overensstemmelse med artikel 50, stk. 2, ændres væsentligt som følge af de konsultationer, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 3, foretager Kommissionen endnu engang den kontrol, der er omhandlet i artikel 50.

5. Meddelelsen om indsigelsen, den begrundede indsigelse og de dermed forbundne dokumenter, der sendes til Kommissionen i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1-4, affattes på et af Unionens officielle sprog.

6. Kommissionen tillægges i overensstemmelse med artikel 56 beføjelser til at vedtage delegerede retsakter, der supplerer reglerne for indsigelsesproceduren, således at der etableres klare procedurer og frister for indsigelse.

Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter nærmere regler for procedurer, form og præsentation i forbindelse med indsigelserne. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

Artikel 52

Afgørelse om registrering

1. Hvis Kommissionen på grundlag af de oplysninger, den har til rådighed efter den kontrol, den har foretaget i henhold til artikel 50, stk. 1, første afsnit, finder, at betingelserne for registrering ikke er opfyldt, vedtager den gennemførelsesretsakter, der afviser ansøgningen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

2. Modtager Kommissionen ikke nogen meddelelse om indsigelse eller begrundet indsigelse, som kan antages i henhold til artikel 51, vedtager den, uden at anvende den procedure, der er omhandlet i artikel 57, stk. 2, gennemførelsesretsakter om registrering af betegnelsen.

3. Modtager Kommissionen en begrundet indsigelse, som kan antages, træffer den efter de konsultationer, der er omhandlet i artikel 51, stk. 3, og idet den tager hensyn til resultaterne heraf, enten:

- a) hvis der er opnået enighed, afgørelse om at registrere betegnelsen ved hjælp af gennemførelsesretsakter, der er vedtaget uden at anvende den procedure, der er omhandlet i artikel 57, stk. 2, og den ændrer om nødvendigt de oplysninger, der er offentliggjort i henhold til artikel 50, stk. 2, forudsat at disse ændringer ikke er væsentlige, eller
- b) hvis der ikke er opnået enighed, afgørelse om at vedtage gennemførelsesretsakter om registreringen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

4. Retsakter, der vedrører registreringer, og afgørelser om afvisning offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 53

Ændringer af varespecifikationer

1. En sammenslutning, som har en legitim interesse, kan ansøge om at få godkendt ændringer af en varespecifikation.

I ansøgningen beskrives og begrundes de ønskede ændringer.

2. Er der tale om en eller flere væsentlige ændringer af varespecifikationen, skal ændringsansøgningen indgives og behandles efter den procedure, der er fastsat i artikel 49, 50, 51 og 52.

Er der imidlertid tale om ændringer af mindre omfang, godkender eller afviser Kommissionen ansøgningen. I tilfælde af godkendelsen af ændringer, der indebærer en ændring af de i artikel 50, stk. 2, omhandlede oplysninger, offentliggør Kommissionen disse oplysninger i *Den Europæiske Unions Tidende*.

For at en ændring kan anses for at være af mindre omfang for så vidt angår kvalitetsordningen i afsnit II må den ikke:

- a) vedrøre produktets vigtigste kendetegn
- b) ændre den tilknytning, der er omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra f), nr. i) eller ii)
- c) indebære en ændring af produktets betegnelse eller nogen del af produktets betegnelse
- d) påvirke afgrænsningen af det geografiske område, eller
- e) skærpe restriktionerne for handel med produktet eller de råvarer, der indgår heri.

For at en ændring kan anses for at være mindre for så vidt angår kvalitetsordningen i afsnit III må den ikke:

- a) vedrøre produktets vigtigste kendetegn

b) indføre væsentlige ændringer i produktionsmetoden eller

c) indebære en ændring af produktets betegnelse eller nogen del af produktets betegnelse

Kontrollen af ansøgningen vedrører den foreslåede ændring.

3. For at lette den administrative procedure i forbindelse med ændringsansøgninger, herunder når ændringen ikke medfører ændringer i enhedsdokumentet, og når den vedrører en midlertidig ændring i varespecifikationen som følge af, at de offentlige myndigheder har indført obligatoriske sundheds- eller plante-sundhedsforanstaltninger, tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 56 beføjelser til at vedtage delegerede retsakter, der supplerer reglerne for proceduren i forbindelse med ændringsansøgninger.

Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter nærmere regler for procedurer, form og præsentation i forbindelse med en ændringsansøgning. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

Artikel 54

Annullering

1. Kommissionen kan på eget initiativ eller på anmodning af fysiske eller juridiske personer, som har en legitim interesse, vedtage gennemførelsesretsakter med henblik på at annullere registreringen af en beskyttet oprindelsesbetegnelse, en beskyttet geografisk betegnelse eller en garanteret traditionel specialitet i følgende tilfælde:

- a) det er ikke sikret, at produktet overholder varespecifikationen
- b) der er ikke markedsført et produkt med den pågældende garanterede traditionelle specialitet, beskyttede oprindelsesbetegnelse eller beskyttede geografiske betegnelse i mindst syv år.

Kommissionen kan på anmodning af den producent, som markedsfører produktet med den pågældende registrerede betegnelse, annullere registreringen.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

2. For at skabe retlig sikkerhed for, at alle parter har mulighed for at forsvare deres rettigheder og legitime interesser, tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 56 beføjelser til at vedtage delegerede retsakter, der supplerer reglerne for annulleringsproceduren.

Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastsætter nærmere regler for procedurer, form og præsentation i forbindelse med annulleringsproceduren samt for udformningen af de anmodninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 57, stk. 2.

AFSNIT VI

PROCEDURER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

KAPITEL I

Lokalt landbrug og direkte salg

Artikel 55

Rapportering om lokalt landbrug og direkte salg

Senest den 4. januar 2014 aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om en ny mærkningsordning for lokalt landbrug og direkte salg for at hjælpe producenterne med at markedsføre deres produkter lokalt. Rapporten skal fokusere på landbrugerens evne til at tilføre værdi til sit produkt ved hjælp af den nye mærkning og bør inddrage andre kriterier såsom mulighederne for at reducere CO₂-udledningen og affaldsmængden ved hjælp af korte produktions- og distributionskæder.

Rapporten ledsages om nødvendigt af passende lovgivningsmæssige forslag om oprettelsen af en mærkningsordning for lokalt landbrug og direkte salg.

KAPITEL II

Procedureregler

Artikel 56

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 2, stk. 1, andet afsnit, artikel 5, stk. 4, artikel 7, stk. 2, første afsnit, artikel 12, stk. 5, første afsnit, artikel 16, stk. 2, artikel 18, stk. 5, artikel 19, stk. 2, første afsnit, artikel 23, stk. 4, første afsnit, artikel 25, stk. 3, artikel 29, stk. 4, artikel 30, artikel 31, stk. 3 og stk. 4, artikel 41, stk. 3, artikel 42, stk. 2, artikel 49, stk. 7, første afsnit, artikel 51, stk. 6, første afsnit, artikel 53, stk. 3, første afsnit, og artikel 54, stk. 2, første afsnit, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 3. januar 2013. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 2, stk. 1, andet afsnit, artikel 5, stk. 4, artikel 7, stk. 2, første afsnit, artikel 12, stk. 5, første afsnit, artikel 16, stk. 2, artikel 18, stk. 5, artikel 19, stk. 2, første afsnit, artikel 23, stk. 4, første afsnit, artikel 25, stk. 3, artikel 29, stk. 4, artikel 30, artikel 31, stk. 3 og stk. 4, artikel 41, stk. 3, artikel 42, stk. 2, artikel 49, stk. 7, første afsnit, artikel 51, stk. 6, første afsnit, artikel 53, stk. 3, første afsnit, og artikel 54, stk. 2, første afsnit, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgø-

relse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 2, stk. 1, andet afsnit, artikel 5, stk. 4, artikel 7, stk. 2, første afsnit, artikel 12, stk. 5, første afsnit, artikel 16, stk. 2, artikel 18, stk. 5, artikel 19, stk. 2, første afsnit, artikel 23, stk. 4, første afsnit, artikel 25, stk. 3, artikel 29, stk. 4, artikel 30, artikel 31, stk. 3 og stk. 4, artikel 41, stk. 3, artikel 42, stk. 2, artikel 49, stk. 7, første afsnit, artikel 51, stk. 6, første afsnit, artikel 53, stk. 3, første afsnit, og artikel 54, stk. 2, første afsnit, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 57

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Komitéen for Kvalitetspolitikken for Landbrugsprodukter. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendes.

KAPITEL III

Ophævelse og afsluttende bestemmelser

Artikel 58

Ophævelse

1. Forordning (EF) nr. 509/2006 og (EF) nr. 510/2006 ophæves.

Artikel 13 i forordning (EF) nr. 509/2006 anvendes dog fortsat for ansøgninger vedrørende produkter, der ikke hører under anvendelsesområdet for nærværende forordnings afsnit III, som Kommissionen modtager inden datoen for nærværende forordnings ikrafttræden.

2. Henvisninger til de ophævede forordninger betragtes som henvisninger til denne forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

*Artikel 59***Ikrafttræden**

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 12, stk. 3, og artikel 23, stk. 3, anvendes dog fra den 4. januar 2016 uden at dette berører produkter, der allerede er markedsført inden denne dato.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 21. november 2012.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. D. MAVROYIANNIS

Formand

BILAG I

LANDBRUGSPRODUKTER OG FØDEVARER OMHANDLET I ARTIKEL 2, STK. 1

I. Oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser

- øl
- chokolade og afledte produkter
- brød, wienerbrød, kager, konfekturprodukter, kiks og andet bagværk
- drikkevarer på basis af planteekstrakter
- pastaprodukter
- salt
- vegetabiliske carbohydratgummier og naturharpikser
- sennepspasta
- hø
- æteriske olier
- kork
- cochenille
- blomster og pryplanter
- bomuld
- uld
- vidje
- skættet hør
- læder
- pels
- fjer.

II. Garanterede traditionelle specialiteter

- færdigretter
 - øl
 - chokolade og afledte produkter
 - brød, wienerbrød, kager, konfekturprodukter, kiks og andet bagværk
 - drikkevarer på basis af planteekstrakter
 - pastaprodukter
 - salt.
-

BILAG II

SAMMENLIGNINGSTABEL, JF. ARTIKEL 58, STK. 2

Forordning (EF) nr. 509/2006	Denne forordning
Artikel 1, stk. 1	Artikel 2, stk. 1
Artikel 1, stk. 2	Artikel 2, stk. 3
Artikel 1, stk. 3	Artikel 2, stk. 4
Artikel 2, stk. 1, litra a)	Artikel 3, nr. 5
Artikel 2, stk. 1, litra b)	Artikel 3, nr. 3
Artikel 2, stk. 1, litra c)	—
Artikel 2, stk. 1, litra d)	Artikel 3, nr. 2
Artikel 2, stk. 2, første, andet og tredje afsnit	—
Artikel 2, stk. 2, fjerde afsnit	—
Artikel 3	Artikel 22, stk. 1
Artikel 4, stk. 1, første afsnit	Artikel 18, stk. 1
Artikel 4, stk. 2	Artikel 18, stk. 2
Artikel 4, stk. 3, første afsnit	—
Artikel 4, stk. 3, andet afsnit	Artikel 18, stk. 4
Artikel 5, stk. 1	Artikel 43
Artikel 5, stk. 2	Artikel 42, stk. 1
Artikel 6, stk. 1	Artikel 19, stk. 1
Artikel 6, stk. 1, litra a)	Artikel 19, stk. 1, litra a)
Artikel 6, stk. 1, litra b)	Artikel 19, stk. 1, litra b)
Artikel 6, stk. 1, litra c)	Artikel 19, stk. 1, litra c)
Artikel 6, stk. 1, litra d)	—
Artikel 6, stk. 1, litra e)	Artikel 19, stk. 1, litra d)
Artikel 6, stk. 1, litra f)	—
Artikel 7, stk. 1 og 2	Artikel 49, stk. 1
Artikel 7, stk. 3, litra a) og b)	Artikel 20, stk. 1, litra a) og b)
Artikel 7, stk. 3, litra c)	—
Artikel 7, stk. 3, litra d)	—
Artikel 7, stk. 4	Artikel 49, stk. 2

Forordning (EF) nr. 509/2006	Denne forordning
Artikel 7, stk. 5	Artikel 49, stk. 3
Artikel 7, stk. 6, litra a), b) og c)	Artikel 49, stk. 4
Artikel 7, stk. 6, litra d)	Artikel 20, stk. 2
Artikel 7, stk. 7	Artikel 49, stk. 5
Artikel 7, stk. 8	Artikel 49, stk. 6
Artikel 8, stk. 1	Artikel 50, stk. 1
Artikel 8, stk. 2, første afsnit	Artikel 50, stk. 2, litra b)
Artikel 8, stk. 2, andet afsnit	Artikel 52, stk. 1
Artikel 9, stk. 1 og 2	Artikel 51, stk. 1
Artikel 9, stk. 3	Artikel 21, stk. 1 og 2
Artikel 9, stk. 4	Artikel 52, stk. 2
Artikel 9, stk. 5	Artikel 52, stk. 3 og 4
Artikel 9, stk. 6	Artikel 51, stk. 5
Artikel 10	Artikel 54
Artikel 11	Artikel 53
Artikel 12	Artikel 23
Artikel 13, stk. 1	—
Artikel 13, stk. 2	—
Artikel 13, stk. 3	—
Artikel 14, stk. 1	Artikel 36, stk. 1
Artikel 14, stk. 2	Artikel 46, stk. 1
Artikel 14, stk. 3	Artikel 37, stk. 3, andet afsnit
Artikel 15, stk. 1	Artikel 37, stk. 1
Artikel 15, stk. 2	Artikel 37, stk. 2
Artikel 15, stk. 3	Artikel 39, stk. 2
Artikel 15, stk. 4	Artikel 36, stk. 2
Artikel 16	—
Artikel 17, stk. 1 og 2	Artikel 24, stk. 1
Artikel 17, stk. 3	Artikel 24, stk. 2

Forordning (EF) nr. 509/2006	Denne forordning
Artikel 18	Artikel 57
Artikel 19, stk. 1, litra a)	—
Artikel 19, stk. 1, litra b)	Artikel 49, stk. 7, andet afsnit
Artikel 19, stk. 1, litra c)	Artikel 49, stk. 7, første afsnit
Artikel 19, stk. 1, litra d)	Artikel 22, stk. 2
Artikel 19, stk. 1, litra e)	Artikel 19, stk. 1, litra f)
Artikel 51, stk. 6	Artikel 54, stk. 1
Artikel 19, stk. 1, litra g)	Artikel 23, stk. 4
Artikel 19, stk. 1, litra h)	—
Artikel 19, stk. 1, litra i)	—
Artikel 19, stk. 2	Artikel 25, stk. 1
Artikel 19, stk. 3, litra a)	—
Artikel 19, stk. 3, litra b)	Artikel 25, stk. 2
Artikel 20	Artikel 4447
Artikel 21	Artikel 58
Artikel 22	Artikel 59
Bilag I	Bilag I (del II)

Forordning (EF) nr. 510/2006	Denne forordning
Artikel 1, stk. 1	Artikel 2, stk. 1 og 2
Artikel 1, stk. 2	Artikel 2, stk. 3
Artikel 1, stk. 3	Artikel 2, stk. 4
Artikel 2	Artikel 5
Artikel 3, stk. 1, første afsnit	Artikel 6, stk. 1
Artikel 3, stk. 1, andet og tredje afsnit	Artikel 41, stk. 1, 2 og 3
Artikel 3, stk. 2, 3 og 4	Artikel 6, stk. 2, 3 og 4
Artikel 4	Artikel 7
Artikel 5, stk. 1	Artikel 3, nr. 2, og artikel 49, stk. 1

Forordning (EF) nr. 510/2006	Denne forordning
Artikel 5, stk. 2	Artikel 49, stk. 1
Artikel 5, stk. 3	Artikel 8, stk. 1
Artikel 5, stk. 4	Artikel 49, stk. 2
Artikel 5, stk. 5	Artikel 49, stk. 3
Artikel 5, stk. 6	Artikel 9
Artikel 5, stk. 7	Artikel 8, stk. 2
Artikel 5, stk. 8	—
Artikel 5, stk. 9, første afsnit	—
Artikel 5, stk. 9, andet afsnit	Artikel 49, stk. 5
Artikel 5, stk. 10	Artikel 49, stk. 6
Artikel 5, stk. 11	—
Artikel 6, stk. 1, første afsnit	Artikel 50, stk. 1
Artikel 6, stk. 2, første afsnit	Artikel 50, stk. 2, litra a)
Artikel 6, stk. 2, andet afsnit	Artikel 52, stk. 1
Artikel 7, stk. 1	Artikel 51, stk. 1, første afsnit
Artikel 7, stk. 2	Artikel 51, stk. 1, andet afsnit
Artikel 7, stk. 3	Artikel 10
Artikel 7, stk. 4	Artikel 52, stk. 2 og 4
Artikel 7, stk. 5	Artikel 51, stk. 3, og artikel 52, stk. 3 og 4
Artikel 7, stk. 6	Artikel 11
Artikel 7, stk. 7	Artikel 51, stk. 5
Artikel 8	Artikel 12
Artikel 9	Artikel 53
Artikel 10, stk. 1	Artikel 36, stk. 1
Artikel 10, stk. 2	Artikel 46, stk. 1
Artikel 10, stk. 3	Artikel 37, stk. 3, andet afsnit
Artikel 11, stk. 1	Artikel 37, stk. 1
Artikel 11, stk. 2	Artikel 37, stk. 2

Forordning (EF) nr. 510/2006	Denne forordning
Artikel 11, stk. 3	Artikel 39, stk. 2
Artikel 11, stk. 4	Artikel 36, stk. 2
Artikel 12	Artikel 54
Artikel 13, stk. 1	Artikel 13, stk. 1
Artikel 13, stk. 2	Artikel 13, stk. 2
Artikel 13, stk. 3	Artikel 15, stk. 1
Artikel 13, stk. 4	Artikel 15, stk. 2
Artikel 14	Artikel 14
Artikel 15	Artikel 57
Artikel 16, litra a)	Artikel 5, stk. 4, andet afsnit
Artikel 16, litra b)	—
Artikel 16, litra c)	—
Artikel 16, litra d)	Artikel 49, stk. 7
Artikel 16, litra e)	—
Artikel 16, litra f)	Artikel 51, stk. 6
Artikel 16, litra g)	Artikel 12, stk. 7
Artikel 16, litra h)	—
Artikel 16, litra i)	Artikel 11, stk. 3
Artikel 16, litra j)	—
Artikel 16, litra k)	Artikel 54, stk. 2
Artikel 17	Artikel 16
Artikel 18	Artikel 47
Artikel 19	Artikel 58
Artikel 20	Artikel 59
Bilag I og bilag II	Bilag I (del I)

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 1152/2012**af 21. november 2012****om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 43, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) EU-fiskerfartøjer har lige adgang til EU-farvande og ressourcer omfattet af den fælles fiskeripolitik regler.
- (2) Ifølge forordning (EF) nr. 2371/2002 ⁽³⁾ kan reglen om lige adgang fraviges ved at give medlemsstaterne ret til at begrænse fiskeriet til at være forbeholdt bestemte fartøjer i farvande op til 12 sømil fra deres basislinjer.
- (3) I overensstemmelse med forordning (EF) nr. 2371/2002 forelagde Kommissionen den 13. juli 2011 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om ordningerne vedrørende adgang til fiskeressourcerne inden for 12-sømilezonen. Denne rapport konkluderede, at adgangsordningen er yderst stabil, og at den kontinuerligt har fungeret tilfredsstillende siden 2002.

(4) De eksisterende regler, der begrænser adgangen til fiskeressourcer inden for 12-sømilezonen, har haft en positiv effekt på bevarelsen ved at begrænse fiskeriindsatsen i de mest følsomme dele af EU-farvandene. Med disse regler har det også været muligt at opretholde det traditionelle fiskeri, som er afgørende for den sociale og økonomiske udvikling i visse kystsamfund.

(5) Fravigelsesmuligheden trådte i kraft den 1. januar 2003 og udløber den 31. december 2012. Dens gyldighed bør forlænges, indtil en ny forordning på baggrund af Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om den fælles fiskeripolitik er vedtaget.

(6) Forordning (EF) nr. 2371/2002 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Artikel 17, stk. 2, første afsnit, i forordning (EF) nr. 2371/2002 affattes således:

»2. I farvande, der henhører under medlemsstaternes højhedsområde eller jurisdiktion indtil 12 sømil fra basislinjerne, har medlemsstaterne i perioden 1. januar 2013 – 31. december 2014 ret til at begrænse fiskeriet således, at det forbeholdes fartøjer, der traditionelt fisker i sådanne farvande fra havne på den tilstødende kyst. Dette berører ikke ordninger for EU-fiskerfartøjer, der fører en anden medlemsstats flag, som led i et bestående naboforhold mellem medlemsstater og ordningerne i bilag I, hvorved det for hver medlemsstat fastsættes, hvilke geografiske områder i andre medlemsstaters kystfarvande der må fiskes i, og hvilke arter der må fiskes efter.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på syvendendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra den 1. januar 2013.

⁽¹⁾ EUT C 351 af 15.11.2012, s. 89.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 25.10.2012 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 13.11.2012.

⁽³⁾ EFT L 358 af 31.12.2002, s. 59.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 21. november 2012.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. D. MAVROYIANNIS

Formand

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2012/34/EU

af 21. november 2012

om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneområde

(omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions
funktionsmåde, særlig artikel 91,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de
nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske
og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets direktiv 91/440/EØF af 29. juli 1991 om udvikling af Fællesskabets jernbaner ⁽⁴⁾, Rådets direktiv 95/18/EF af 19. juni 1995 om udstedelse af licenser til jernbanevirksomheder ⁽⁵⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/14/EF af 26. februar 2001 om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur ⁽⁶⁾ er blevet væsentligt ændret. Eftersom det er nødvendigt at foretage yderligere ændringer, bør nævnte direktiver af hensyn til klarheden omarbejdes og sammenskrives i en enkelt retsakt.

(2) En større integration af Unionens transportsektor er et vigtigt led i gennemførelsen af det indre marked, og jernbanerne udgør en væsentlig del af Unionens transportsektor og bestræbelserne på at opnå bæredygtig mobilitet.

(3) Det er vigtigt, at jernbanerne gøres mere effektive, så de kan integreres i et konkurrencemarked, idet der dog tages hensyn til deres særlige karakter.

(4) Medlemsstater, hvor en betydelig del af jernbanetrafikken foregår med tredjelande, der har samme sporvidde, men en anden sporvidde end Unionens hovedjernbanenet, bør kunne have specifikke driftsregler til sikring både af koordinationen mellem medlemsstaternes infrastrukturforvaltere og de pågældende tredjelandes infrastrukturforvaltere samt redelig konkurrence mellem jernbanevirksomhederne.

(5) For at gøre jernbanetransporten effektiv og konkurrencedygtig i forhold til de andre transportformer bør medlemsstaterne sikre, at jernbanevirksomhederne har status som selvstændige virksomheder, således at de kan drives forretningsmæssigt og tilpasse sig markedsbegovene.

(6) For at sikre den fremtidige udvikling og en effektiv drift af jernbanenettet bør driften af transportydelserne og forvaltningen af infrastrukturen adskilles. Under denne forudsætning er det nødvendigt, at disse to aktiviteter forvaltes særskilt og har hver sit regnskab. På betingelse af at kravene om adskillelse er opfyldt, at der ikke opstår nogen interessekonflikt, og at fortroligheden af forretningsmæssigt følsomme oplysninger garanteres, bør infrastrukturforvalterne have mulighed for at få bestemte administrative opgaver, såsom opkrævning af afgifter, udført af enheder, der ikke er aktive på jernbanetransportmarkederne.

(7) Princippet om fri udveksling af tjenesteydelser bør anvendes på jernbanesektoren, idet der tages hensyn til denne sektors særlige karakteristika.

(8) For at stimulere konkurrencen i forbindelse med forvaltningen af jernbanetransportydelser og dermed opnå større komfort og bedre service til brugerne bør medlemsstaterne bevare det almindelige ansvar for udvikling af passende jernbaneinfrastruktur.

⁽¹⁾ EUT C 132 af 3.5.2011, s. 99.

⁽²⁾ EUT C 104 af 2.4.2011, s. 53.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 16.11.2011 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 8.3.2012 (EUT C 108 E af 14.4.2012, s. 8). Europa-Parlamentets holdning af 3.7.2012 og Rådets afgørelse af 29.10.2012.

⁽⁴⁾ EFT L 237 af 24.8.1991, s. 25.

⁽⁵⁾ EFT L 143 af 27.6.1995, s. 70.

⁽⁶⁾ EFT L 75 af 15.3.2001, s. 29.

- (9) Da der ikke findes fælles regler for fordelingen af infrastrukturomkostninger, bør medlemsstaterne efter høring af infrastrukturforvalteren fastsætte regler for jernbanevirksomhedernes betaling af afgifter for brug af jernbaneinfrastrukturen. Disse regler bør ikke forskelsbehandle mellem jernbanevirksomhederne.
- (10) Medlemsstaterne bør sørge for, at infrastrukturforvalterne og de eksisterende offentligt ejede eller kontrollerede jernbanevirksomheder har en sund økonomisk struktur under behørig hensyntagen til Unionens statsstøtteregler. Dette berører ikke medlemsstaternes kompetence med hensyn til infrastrukturplanlægning og -finansiering.
- (11) Ansøgere bør have mulighed for at udtale sig om virksomhedsplanens indhold for så vidt angår brug, tilrådgivelsesstillelse og udvikling af infrastrukturen. Dette bør ikke nødvendigvis indebære videregivelse af hele den virksomhedsplan, som infrastrukturforvalteren har udarbejdet.
- (12) Eftersom private sportilslutninger, herunder sidespor og spor på private industrianlæg, ikke indgår i jernbaneinfrastrukturen som defineret i dette direktiv, bør forvaltere af en sådan infrastruktur ikke være omfattet af de forpligtelser, der pålægges infrastrukturforvalterne i henhold til dette direktiv. Dog bør der sikres adgang til sportilslutninger uanset deres ejerforhold, hvis de er nødvendige for at få adgang til servicefaciliteter, som er væsentlige for levering af transportydelser, og hvis de benyttes eller kunne benyttes af mere end én slutbruger.
- (13) En medlemsstat bør kunne beslutte at dække udgifterne til infrastruktur på anden måde end ved direkte statsfinansiering, f.eks. ved offentlig-privat partnerskab eller finansiering fra den private sektor.
- (14) Infrastrukturforvalteres driftsregnskaber bør udvise balance over et rimeligt tidsrum, som, når det er fastsat, vil kunne overskrides i særlige tilfælde, såsom en større og pludselig forværring af den økonomiske situation i en medlemsstat, der i væsentlig grad påvirker trafikken på dens infrastruktur eller niveauet for den disponible offentlige finansiering. I overensstemmelse med internationale regnskabsregler fremgår størrelsen af lån til finansiering af infrastrukturprojekter ikke af sådanne driftsregnskaber.
- (15) Til en effektiv godstrafik og navnlig den grænseoverskridende del heraf kræves det, at der tages skridt til at åbne markedet.
- (16) For at sikre, at adgangsrettigheder til jernbaneinfrastrukturen anvendes på en ensartet måde og uden forskelsbehandling i hele Unionen, bør der indføres licens for jernbanevirksomheder.
- (17) På ruter med stop undervejs bør nye operatører have tilladelse til at modtage og afsætte passagerer undervejs, således at det sikres, at disse operationer er økonomisk levedygtige, og det undgås, at potentielle konkurrenter stilles ringere end de etablerede jernbanevirksomheder.
- (18) Indførelsen af nye frit tilgængelige internationale passagerruter med stop undervejs bør ikke bruges til at åbne markedet for indenlands passagertransport, men bør udelukkende sigte på stop, der støtter den internationale rute. Hovedformålet med de nye transportydelser bør være international passagertransport. Ved vurderingen af, om dette er rutens hovedformål, bør der tages hensyn til kriterier som f.eks. omsætningsandel samt volumen, beregnet på grundlag af mængden af transporterede indenlandske eller internationale passagerer, samt rutens længde. Vurderingen af, hvad der er rutens hovedformål, bør foretages af det relevante nationale tilsynsorgan efter anmodning fra en berørt part.
- (19) Efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1370/2007 af 23. oktober 2007 om offentlig personbefordring med jernbane og ad vej ⁽¹⁾ kan medlemsstaterne og de lokale myndigheder tildele kontrakter om offentlig tjeneste, som kan indbefatte enerettigheder for driften af visse ruter. Det er derfor nødvendigt at sikre, at der er overensstemmelse mellem bestemmelserne i nævnte forordning og princippet om, at international passagertransport åbnes for konkurrence.
- (20) Åbning af international passagertransport for konkurrence kan få følger for tilrettelæggelsen og finansieringen af passagertransport med jernbane, der er omfattet af en kontrakt om offentlig tjeneste. Medlemsstaterne bør have mulighed for at begrænse retten til markedsadgang, hvis der er risiko for, at denne ret vil skabe ubalance i den økonomiske ligevægt i disse kontrakter om offentlig tjeneste, og hvis det relevante tilsynsorgan, på grundlag af en objektiv økonomisk analyse efter anmodning fra de kompetente myndigheder, der tildelte kontrakten om offentlig tjeneste, godkender en sådan begrænsning.
- (21) Ved vurderingen af, om der er risiko for ubalance i den økonomiske ligevægt i kontrakten om offentlig tjeneste, bør der tages hensyn til forud fastlagte kriterier som f.eks. indvirkningen på rentabiliteten af ruter, der er omfattet af en kontrakt om offentlig tjeneste, herunder de deraf følgende indvirkninger på nettoomkostningerne for den kompetente offentlige myndighed, som tildelte kontrakten, passagerernes efterspørgsel, billetpriser, billetordninger, antal stop på begge sider af grænsen og deres beliggenhed samt køreplan og antal afgang for den

⁽¹⁾ EUT L 315 af 3.12.2007, s. 1.

foreslåede nye rute. I overensstemmelse med en sådan vurdering og afgørelsen fra det relevante tilsynsorgan bør medlemsstaterne kunne tillade, ændre eller afvise ansøgningen om adgang til en rute med international passagertransport, herunder opkræve en afgift af operatøren af en ny rute med international passagertransport i henhold til den økonomiske analyse og i overensstemmelse med EU-retten og principperne om ligebehandling og ikke-forskelsbehandling.

- (22) For at bidrage til udførelse af passagertransport på strækninger, der opfylder en forpligtelse til offentlig tjeneste, bør medlemsstater have mulighed for at give myndigheder med ansvar for sådanne tjenester tilladelse til at opkræve en afgift på passagertransport, som henhører under disse myndigheders kompetenceområde. Denne afgift bør bidrage til finansiering af forpligtelser til offentlig tjeneste, som er omfattet af kontrakter om offentlig tjeneste.
- (23) Tilsynsorganet bør i sin optræden undgå enhver form for interessekonflikt og mulig inddragelse i forbindelse med tildeling af den pågældende kontrakt om offentlig tjeneste. Tilsynsorganets beføjelser bør udvides til også at omfatte vurdering af formålet med en international rute og, hvor det er relevant, af den mulige økonomiske betydning for eksisterende kontrakter om offentlig tjeneste.
- (24) Med henblik på at investere i tjenester, der anvender infrastruktur til særlige formål, f.eks. højhastighedsforbindelser, har ansøgere behov for retssikkerhed i betragtning af de omfattende og langsigtede investeringer, der er tale om.
- (25) Tilsynsorganerne bør udveksle oplysninger og bør, hvis det i det enkelte tilfælde er relevant, samordne principper for og praksis med hensyn til at vurdere, om der opstår økonomisk ubalance i en kontrakt om offentlig tjeneste. De bør gradvis udarbejde retningslinjer på grundlag af deres erfaringer.
- (26) For at sikre loyal konkurrence mellem jernbanevirksomhederne og fuld gennemsigtighed og adgang til og levering af ydelser uden forskelsbehandling bør transportydelser og drift af servicefaciliteter adskilles. På den baggrund er det nødvendigt, at disse to aktivitetsformer forvaltes uafhængigt, når operatøren af servicefaciliteten tilhører et organ eller en virksomhed, som også er aktiv(t) og har en dominerende stilling på nationalt niveau på mindst ét af de jernbanetransportmarkeder med henblik på godstransport eller personbefordring, hvor faciliteten

benyttes. En sådan uafhængighed bør ikke indebære oprettelse af en særskilt juridisk enhed for servicefaciliteterne.

- (27) Ikke-diskriminerende adgang til servicefaciliteter og levering af jernbanerelaterede tjenester i disse faciliteter bør sætte jernbanevirksomhederne i stand til at yde bedre service til brugerne af personbefordring og godstransport.
- (28) Selv om Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet ⁽¹⁾ indeholder bestemmelser om åbning af det europæiske elektricitetsmarked, bør der efter anmodning leveres strøm til elektrisk kørsel til jernbanevirksomheder uden forskelsbehandling. Hvis der kun findes én leverandør, bør afgiften for sådanne ydelser underlægges ensartede afgiftsprincipper.
- (29) For så vidt angår forbindelser med tredjelande, bør der tages særligt hensyn til, at Unionens jernbanevirksomheder har gensidig adgang til jernbanemarkedet i disse tredjelande, og det bør fremmes ved hjælp af de grænseoverskridende aftaler.
- (30) For at sikre pålidelige og tilstrækkelige ydelser er det nødvendigt at sikre, at jernbanevirksomhederne til enhver tid opfylder visse krav med hensyn til deres hæderlighed, finansielle kapacitet og faglige kompetence.
- (31) For at beskytte kunderne og tredjemand er det afgørende, at det sikres, at jernbanevirksomhederne er tilstrækkeligt forsikret til dækning af deres erstatningsansvar. Dækning af erstatningsansvar i tilfælde af uheld ved hjælp af en garanti stillet af en bank eller anden virksomhed bør også tillades, forudsat at denne dækning ydes på markedsvilkår, ikke medfører statsstøtte og ikke indeholder elementer af forskelsbehandling af andre jernbanevirksomheder.
- (32) En jernbanevirksomhed bør også være forpligtet til at overholde national ret og EU-retten om jernbanedrift, som anvendes på ikke-diskriminerende vis og har til formål at sikre, at den kan drive sin virksomhed fuldstændig sikkert og med behørig hensyntagen til sundhed, sociale vilkår og arbejdstagernes og forbrugernes rettigheder på specifikke strækninger.
- (33) Procedurerne for udstedelse, opretholdelse og ændring af licenser til jernbanevirksomheder bør være gennemsigtige og i overensstemmelse med princippet om ikke-diskrimination.

⁽¹⁾ EUT L 211 af 14.8.2009, s. 55.

- (34) For at sikre gennemsigtighed og ikke-diskriminerende adgang til jernbaneinfrastruktur og til tjenesteydelser i servicefaciliteter for alle jernbanevirksomheder bør alle oplysninger, der er nødvendige for at kunne udnytte adgangsretten, offentliggøres i en netvejledning. Netvejledningen bør offentliggøres på mindst to af Unionens officielle sprog i overensstemmelse med eksisterende international praksis.
- (35) Hensigtsmæssige kapacitetstildelingsordninger for jernbaneinfrastruktur kombineret med konkurrencedygtige operatører vil give en bedre fordeling af transporten på de forskellige transportformer.
- (36) Infrastrukturforvaltere bør tilskyndes, f.eks. i form af bonusser til administrerende direktører, til at mindske niveauet for adgangsafgifter og omkostningerne ved at stille infrastruktur til rådighed.
- (37) Medlemsstaternes pligt til at sikre, at infrastrukturforvalternes præstationsmål og indtægter på mellemlang og lang sigt realiseres gennem en kontraktmæssig aftale mellem den kompetente myndighed og infrastrukturforvalteren, bør ikke berøre medlemsstaternes kompetence til planlægning og finansiering af jernbaneinfrastruktur.
- (38) Tilskyndelse til optimal udnyttelse af jernbaneinfrastrukturen vil medvirke til at nedbringe samfundets omkostninger ved transport.
- (39) De metoder til forholdsmæssig fordeling af omkostningerne, som infrastrukturforvalterne fastlægger, bør baseres på den mest nøjagtige foreliggende viden om, hvad der har forårsaget omkostningerne, og bør fordele omkostningerne forholdsmæssigt i forbindelse med de forskellige tjenesteydelser, der tilbydes jernbanevirksomhederne, og, hvor det er relevant, med typerne af jernbanekøretøjer.
- (40) Hensigtsmæssige afgiftsordninger for jernbaneinfrastruktur kombineret med hensigtsmæssige afgiftsordninger for anden transportinfrastruktur samt konkurrencedygtige operatører bør resultere i en optimal balance mellem forskellige transportformer på et bæredygtigt grundlag.
- (41) Når der opkræves tillæg, bør infrastrukturforvalteren definere forskellige markedssegmenter, hvis omkostningerne i forbindelse med levering af transportydelser, deres markedspriser eller deres krav til servicekvalitet er meget forskellige.
- (42) Afgifts- og kapacitetstildelingsordningerne bør give alle virksomheder lige adgang uden forskelsbehandling og bør i videst muligt omfang imødekomme alle brugeres og trafiktypers behov på en retfærdig og ikke-diskriminerende måde. Sådanne ordninger bør tillade loyal konkurrence i forbindelse med levering af jernbanetransportydelser.
- (43) Inden for de rammer, der fastlægges af medlemsstaterne, bør afgifts- og kapacitetstildelingsordninger tilskynde jernbaneinfrastrukturforvaltere til at optimere udnyttelsen af deres infrastruktur.
- (44) Jernbanevirksomhederne bør fra kapacitetstildelingsordninger og afgiftsordninger modtage klare og konsistente økonomiske signaler, på grundlag af hvilke de træffer rationelle beslutninger.
- (45) Rullestøj forårsaget af bremseklodser med støbejernsteknologi, som anvendes i godsvogne, er en af de årsager til støjemission, som vil kunne reduceres med passende tekniske løsninger. Støjdifferentierede infrastrukturafgifter bør især anvendes i forbindelse med godsvogne, som ikke overholder kravene i Kommissionens beslutning 2006/66/EF af 23. december 2005 om den tekniske specifikation for interoperabilitet gældende for delsystemet rullende materiel — støj i det transeuropæiske jernbanesystem for konventionelle tog ⁽¹⁾. Hvis en sådan differentiering påfører infrastrukturforvalteren indtægtstab, bør dette ske med forbehold af Unionens statsstøttere regler.
- (46) Støjdifferentierede infrastrukturafgifter bør supplere andre foranstaltninger til reduktion af støj, der forårsages af jernbanetrafik, såsom tekniske specifikationer for interoperabilitet (TSI), der fastsætter det maksimale niveau for støj fra jernbanekøretøjer, støjkortlægning og handlingsplaner for begrænsning af støjeksponering i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/49/EF af 25. juni 2002 om vurdering og styring af ekstern støj ⁽²⁾ samt EU-finansiering og national offentlig finansiering til modernisering af jernbanekøretøjer og til infrastruktur til støjreduktion.
- (47) Støjreduktionsforanstaltninger svarende til dem, der er vedtaget for jernbanesektoren, bør overvejes for andre transportformer.
- (48) For at fremskynde installationen af det europæiske togkontrolsystem (ETCS) i lokomotiverne bør infrastrukturforvalterne kunne ændre afgiftssystemet med en midlertidig differentiering for tog udstyret med ETCS. Denne differentiering burde give passende incitamenter til at udstyre togene med ETCS.
- (49) For at tage hensyn til brugernes eller de potentielle brugeres behov for at planlægge deres virksomhed og til kundernes og bidragydernes behov er det vigtigt, at infrastrukturforvalterne sikrer, at jernbaneinfrastrukturkapacitet tildeles på en sådan måde, at det afspejler behovet for at opretholde og forbedre driftssikkerheden for jernbanetransport.

⁽¹⁾ EUT L 37 af 8.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 189 af 18.7.2002, s. 12.

- (50) Jernbanevirksomheder og infrastrukturforvaltere bør have incitamenter til at sikre færrest mulige forstyrrelser på nettet og til at forbedre dets resultater.
- (51) Medlemsstaterne bør have mulighed for at tillade købere af jernbanetransporttydelser at deltage direkte i kapacitetstildelingsprocessen.
- (52) Det er vigtigt at tage hensyn til både de godkendte ansøgers og infrastrukturforvalterens krav.
- (53) Det er vigtigt at maksimere den fleksibilitet, infrastrukturforvaltere råder over med hensyn til tildeling af infrastrukturkapacitet, men dette bør ske under hensyntagen til nødvendigheden af at imødekomme ansøgernes rimelige behov.
- (54) Kapacitetstildelingsprocessen bør hindre, at andre virksomheder, som har eller vil anmode om at få ret til at benytte infrastrukturen til at udvikle deres aktiviteter, pålægges unødvendige begrænsninger.
- (55) Der må ved udformningen af kapacitetstildelings- og afgiftsordningerne eventuelt tages hensyn til det forhold, at forskellige elementer i jernbaneinfrastrukturnettet kan være konstrueret med henblik på forskellige hovedbrugere.
- (56) Eftersom forskellige brugere og kategorier af brugere ofte har forskellig indvirkning på infrastrukturkapaciteten, må de forskellige transporttjenesters behov afvejes korrekt.
- (57) Transporttjenester, der udføres på kontrakt for offentlige myndigheder, kan nødvendiggøre særlige regler for fortsat at være attraktive for brugerne.
- (58) Afgifts- og kapacitetstildelingsordningerne bør tage hensyn til virkningerne af den voksende mætning af infrastrukturkapaciteten og den knaphed på infrastrukturkapacitet, der kan blive slutresultatet.
- (59) I de forskellige tidsrammer for planlægningen af trafiktyper bør det sikres, at ansøgninger om infrastrukturkapacitet, der indgives efter færdiggørelsen af den årlige køreplan, kan imødekommes.
- (60) For at opnå et optimalt resultat for operatører og trafiktyper bør der forlanges en gennemgang af infrastrukturkapacitetsudnyttelsen, hvis en samordning af ansøgninger om kapacitet er påkrævet for at imødekomme brugernes behov.
- (61) I betragtning af infrastrukturforvalteres monopolstilling bør det kræves af dem, at de gennemgår den disponible infrastrukturkapacitet og metoderne til at forbedre den, hvis det ved tildelingen af infrastrukturkapacitet ikke er muligt at imødekomme brugernes krav.
- (62) Manglende information om andre jernbanevirksomheders ansøgninger og om begrænsninger i systemet kan gøre det vanskeligt for jernbanevirksomheder at optimere deres ansøgninger om infrastrukturkapacitet.
- (63) Det er vigtigt at sikre bedre samordning af tildelingsordningerne for at gøre jernbanerne mere attraktive for trafik, der benytter mere end én infrastrukturforvalters net, og for international trafik.
- (64) Det er vigtigt at minimere de konkurrenceforvridninger, der kan opstå mellem jernbaneinfrastrukturer eller transportformer, som følger af væsentlige forskelle i afgiftsprincipperne.
- (65) Det bør afgrænses nærmere, hvilke elementer i infrastruktur-tjenesten der er afgørende for, at en operatør kan levere en transportydelse, og som bør stilles til rådighed mod betaling af minimumsavgangsafgifter.
- (66) Det er nødvendigt at investere i jernbaneinfrastruktur, og infrastrukturafgiftsordningerne bør give infrastrukturforvaltere incitamenter til at gøre de fornødne investeringer økonomisk rentable.
- (67) For at kunne fastlægge infrastrukturafgifter på passende og retfærdige niveauer er det nødvendigt, at infrastrukturforvalterne registrerer og fastsætter værdien af deres aktiver og danner sig et klart indtryk af de faktorer, der bestemmer omkostningerne ved infrastrukturens drift.
- (68) Det bør sikres, at der tages hensyn til eksterne omkostninger, når der træffes beslutninger på transportområdet, og at afgifterne på jernbaneinfrastruktur kan bidrage til internaliseringen af eksterne omkostninger på en sammenhængende og afbalanceret måde for alle transportformer.
- (69) Det er vigtigt at sikre, at afgifter for indenlandsk og international trafik fastsættes således, at jernbanerne fortsat kan imødekomme markedets behov. Følgelig bør infrastrukturafgifterne fastsættes på et niveau svarende til de omkostninger, der påløber direkte som følge af jernbanedriften.
- (70) Det samlede niveau for dækningen af omkostningerne gennem infrastrukturafgifter indvirker på behovet for offentlig støtte. Medlemsstaterne kan i varierende omfang kræve dækning af de samlede omkostninger. Enhver infrastrukturafgiftsordning bør dog sikre, at den trafik, der som et mindstemål kan dække de meromkostninger, den medfører, kan benytte jernbanenettet.
- (71) Jernbaneinfrastruktur er et naturligt monopol, og det er derfor nødvendigt at give infrastrukturforvaltere incitamenter til at nedbringe omkostningerne og at forvalte deres infrastruktur effektivt.
- (72) Der bør opnås en udvikling af jernbanetransporten, bl.a. ved at anvende de disponible EU-instrumenter, dog med forbehold af allerede fastlagte prioriteringer.

- (73) Rabatter til jernbanevirksomheder bør være baseret på de reelle administrative besparelser, der er opnået, herunder navnlig besparelser i transaktionsomkostninger. Rabatter kan endvidere gives til at fremme en effektiv anvendelse af infrastrukturen.
- (74) Jernbanevirksomheder og infrastrukturforvaltere bør have incitamenter til at sikre færrest mulige forstyrrelser på nettet.
- (75) Tildelingen af kapacitet er forbundet med en omkostning for infrastrukturforvalteren, og der bør kræves sikkerhed for dækning af en sådan omkostning.
- (76) For at sikre en effektiv forvaltning og en rimelig og ikke-diskriminerende anvendelse af jernbaneinfrastrukturen er det påkrævet, at der oprettes et tilsynsorgan, der tilser, at bestemmelserne i dette direktiv overholdes, og fungerer som klageinstans, uden at dette berører muligheden for at foretage en retlig prøvelse. Et sådant tilsynsorgan bør kunne håndhæve sine anmodninger om oplysninger og sine afgørelser ved hjælp af passende sanktioner.
- (77) Finansieringen af tilsynsorganet bør sikre dets uafhængighed og bør hidrøre enten fra statsbudgettet eller fra bidrag fra sektoren, som opkræves obligatorisk under overholdelse af principperne om rimelighed, gennemsigtighed, ikke-forskelsbehandling og proportionalitet.
- (78) Passende procedurer for udnævnelse af personale bør bidrage til at garantere tilsynsorganets uafhængighed, navnlig ved at sikre, at udnævnelsen af personer, som har til opgave at træffe beslutninger, foretages af en offentlig myndighed, som ikke direkte udøver ejerskabsrettigheder over regulerede virksomheder. Forudsat at denne betingelse er opfyldt, kunne denne myndighed f.eks. være et parlament, en præsident eller en statsminister.
- (79) Det er nødvendigt, at der træffes særlige foranstaltninger for at tage hensyn til visse medlemsstaters geopolitiske og geografiske situation og til jernbanesektorens særlige organisation i forskellige medlemsstater, samtidigt med at det indre markeds integritet sikres.
- (80) For at tage hensyn til udviklingen på jernbanemarkedet bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) for så vidt angår tekniske ændringer af de oplysninger, som skal forelægges af virksomheder, der ansøger om licens, af listen over kategorier af forsinkelser, af planen for tildelingsprocessen og af de regnskabsoplysninger, der skal forelægges tilsynsorganerne. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (81) Kommissionen bør tillægges gennemførelsesbeføjelser for at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser ⁽¹⁾.
- (82) Gennemførelsesretsakter vedrørende jernbanetjenesternes hovedformål, vurderingen af nye internationale tjenesters indvirkning på den økonomiske balance i kontrakter om offentlig tjeneste, afgifter på jernbanevirksomheder, som leverer passagertransport, adgang til tjenester, der ydes i vigtige servicefaciliteter, enkeltheder om den procedure, der skal følges for at få en licens, metoder til beregning af direkte omkostninger ved opkrævning af afgifter for omkostningerne ved støjgener og ved anvendelse af differentiering af infrastrukturafgifterne for at give incitamenter til at udstyre togene med ETCS samt vedrørende almene principper og praksis for tilsynsorganernes beslutningstagning bør ikke vedtages af Kommissionen, såfremt det udvalg, der er nedsat i henhold til dette direktiv, ikke afgiver nogen udtalelse om det af Kommissionen forelagte udkast til gennemførelsesretsakt.
- (83) Målene for dette direktiv, nemlig fremme af udviklingen af jernbanerne i Unionen, fastsættelse af hovedprincipperne for udstedelse af licenser til jernbanevirksomheder og koordinering af medlemsstaternes ordninger vedrørende tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og afgifter for brug heraf, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, dels fordi udstedelsen af sådanne licenser og driften af væsentlige dele af jernbanenettene har helt klare internationale aspekter, dels fordi der skal tages hensyn til behovet for at sikre retfærdige og ikke-diskriminerende vilkår for adgangen til infrastrukturen, og kan derfor på grund af deres grænseoverskridende aspekter bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (84) Forpligtelsen til at gennemføre nærværende direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til de tidligere direktiver. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser i nærværende direktiv, hvori der stort set ikke er foretaget ændringer i forhold til de tidligere direktiver, følger af sidstnævnte direktiver.

⁽¹⁾ EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13.

- (85) Medlemsstater, der ikke har noget jernbanesystem og ikke umiddelbart har udsigt til at få det, ville være underlagt en uforholdsmæssig og overflødig forpligtelse, hvis de skulle gennemføre kapitel II og IV i dette direktiv i national lovgivning. Sådanne medlemsstater bør derfor fritages fra denne forpligtelse.
- (86) I overensstemmelse med den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter⁽¹⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. Med hensyn til dette direktiv finder lovgiveren, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er begrundet.
- (87) Dette direktiv bør ikke berøre ikke de tidsfrister, der er anført i bilag IX, del B, for medlemsstaternes gennemførelse af de tidligere direktiver —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastlægger:
 - a) de regler, der gælder for forvaltningen af jernbaneinfrastruktur og for jernbanetransportaktiviteter, som udøves af jernbanevirksomheder, der er etableret eller etablerer sig i en medlemsstat, som beskrevet i kapitel II
 - b) de kriterier, der gælder for en medlemsstats udstedelse, fornyelse og ændring af licenser til jernbanevirksomheder, som er etableret, eller som vil etablere sig i Unionen, som beskrevet i kapitel III
 - c) de principper og procedurer, der gælder for fastsættelse og opkrævning af jernbaneinfrastrukturafgifter og tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet, som beskrevet i kapitel IV.
2. Dette direktiv finder anvendelse på infrastruktur, der anvendes til indenlandsk og international jernbanetransport.

Artikel 2

Undtagelser fra anvendelsesområdet

1. Kapitel II finder ikke anvendelse på jernbanevirksomheder, som kun forestår transport i byer og forstæder samt regional transport på lokale og regionale særskilte banenet til befordring

på jernbaneinfrastrukturer eller på net, der kun er beregnet til jernbanetransport i byer og forstæder.

Uanset første afsnit gælder det, at hvis en sådan jernbanevirksomhed står under direkte eller indirekte kontrol af en virksomhed eller en anden enhed, der udfører eller integrerer andre jernbanetransporttydelser end transport i byer og forstæder samt regional transport, finder artikel 4 og 5 anvendelse. Artikel 6 finder desuden anvendelse på en sådan jernbanevirksomhed for så vidt angår forbindelserne mellem jernbanevirksomheden og den virksomhed eller enhed, som direkte eller indirekte kontrollerer den.

2. Medlemsstaterne kan undtage følgende fra anvendelsen af kapitel III:

- a) virksomheder, som kun udfører jernbanepassagertransport på lokal og regional særskilt jernbaneinfrastruktur
- b) virksomheder, som kun udfører jernbanepassagertransport i byer og forstæder
- c) virksomheder, som kun udfører regional godstransport
- d) virksomheder, som kun udfører godstransport på privatejet jernbaneinfrastruktur, som udelukkende eksisterer til brug for infrastrukturerejeren til dennes egen godstransport.

3. Medlemsstaterne kan undtage følgende fra anvendelsen af artikel 7, 8 og 13 samt kapitel IV:

- a) lokale og regionale særskilte net til passagertransport på jernbaneinfrastruktur
- b) net, der kun er beregnet til jernbanepassagertransport i byer og forstæder
- c) regionale net, som kun anvendes til regional godstransport af en jernbanevirksomhed, som ikke er omfattet af stk. 1, indtil en anden ansøger anmoder om kapacitet på dette net
- d) privatejet jernbaneinfrastruktur, der udelukkende er anlagt til brug for infrastrukturerejeren til dennes egne godsoperationer.

4. Medlemsstaterne kan undtage lokale og regionale jernbaneinfrastrukturer, som ikke har strategisk betydning for jernbanemarkedets funktion, fra anvendelsen af artikel 8, stk. 3, og lokale jernbaneinfrastrukturer, som ikke har strategisk betydning for jernbanemarkedets funktion, fra anvendelsen af kapitel IV, jf. dog stk. 3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvorvidt de agter at undtage sådanne jernbaneinfrastrukturer. Kommissionen træffer efter rådgivningsproceduren i artikel 62, stk. 2, afgørelse om, hvorvidt den pågældende jernbanestruktur kan anses for at være uden strategisk betydning set i lyset af de berørte strækningers længde, deres udnyttelsesgrad og den trafikmængde, som eventuelt vil kunne blive påvirket.

⁽¹⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

5. Medlemsstaterne kan undtage køretøjer, der anvendes eller er beregnet til at skulle anvendes til og fra tredjelande på et net, hvis sporvidde afviger fra hovedjernbanenettet i Unionen, fra anvendelsen af artikel 31, stk. 5.

6. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om perioder og frister for planen for kapacitetstildeling, som er forskellige fra dem, der er omhandlet i artikel 43, stk. 2, bilag VI, punkt 2, litra b), og bilag VII, punkt 3, 4 og 5, hvis etableringen af internationale kanaler i samarbejde med tredjelandes infrastrukturforvaltere, på et net, hvis sporvidde afviger fra hovedjernbanenettet i Unionen, har væsentlig indvirkning på planen for kapacitetstildeling generelt.

7. Hvis det er nødvendigt for at sikre en redelig konkurrence, kan medlemsstaterne beslutte at offentliggøre de afgiftsrammer og -regler, der specifikt finder anvendelse på internationale godstransporttjenester til og fra tredjelande på et net med en anden sporvidde end sporvidden på Unionens hovedjernbanenettet, med andre instrumenter og frister end dem, der er nævnt i artikel 29, stk. 1.

8. Medlemsstaterne kan undtage jernbaneinfrastruktur, hvis sporvidde afviger fra hovedjernbanenettet i Unionen, og som forbinder en medlemsstats stationer ved grænsen med et tredjelandes område, fra anvendelsen af kapitel IV.

9. Bortset fra artikel 6, stk. 1, artikel 6, stk. 4, og artikel 10, 11, 12 og 28 finder dette direktiv ikke anvendelse på virksomheder, hvis virksomhed er begrænset til pendultrafik for vej køretøjer gennem tunneller under havet eller til transportvirksomhed i form af pendultrafik for vej køretøjer gennem sådanne tunneller.

10. Medlemsstaterne kan undtage enhver jernbanebefordring i transit gennem Unionen fra anvendelsen af kapitel II, bortset fra artikel 14 og kapitel IV.

11. Medlemsstaterne kan undtage tog, der ikke er udstyret med det europæiske togkontrollsystem (ETCS) og anvendes til regional passagertransport, og som er blevet taget i brug første gang inden 1985, fra anvendelsen af artikel 32, stk. 4.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

1) »jernbanevirksomhed«: enhver offentlig eller privat virksomhed med licens i henhold til dette direktiv, hvis hovedaktivitet består i godstransport og/eller passagertransport med jernbane, og som er forpligtet til at sørge for trækraften; udtrykket omfatter også virksomheder, der kun leverer trækraft

2) »infrastrukturforvalter«: ethvert organ eller enhver virksomhed, der navnlig er ansvarlig for anlæg, forvaltning og vedligeholdelse af jernbaneinfrastruktur, herunder trafikstyring, togkontrol og signaler; infrastrukturforvalterens funktioner på et net eller en del af et net kan tildeles forskellige organer eller virksomheder

3) »jernbaneinfrastruktur«: elementerne i bilag I

4) »international godstransport«: transport af gods, hvor et tog mindst én gang krydser en medlemsstats grænse; togstammer kan kobles sammen og/eller adskilles, og de forskellige sektioner kan have forskelligt oprindelses- og bestemmelsessted, når blot alle togvogne krydser mindst én grænse

5) »international passagertransport«: passagertransport, hvor et tog mindst én gang krydser en medlemsstats grænse, og hvor hovedformålet er passagerbefordring mellem stationer i forskellige medlemsstater; togstammer kan kobles sammen og/eller adskilles, og de forskellige sektioner kan have forskelligt afgang- og bestemmelsessted, når blot alle togvogne krydser mindst én grænse

6) »transport i byer og forstæder«: transportydelser, hvis hovedformål er opfyldelse af behovene i et bycentrum eller byområde, herunder et grænseoverskridende byområde, samt transportbehovene mellem et sådant bycentrum eller byområde og de omkringliggende områder

7) »regional transport«: transportydelser, hvis hovedformål er opfyldelse af transportbehovene i en region, herunder en grænseoverskridende region

8) »transit«: passage af Unionens område uden pålæsning eller aflæsning af varer og/eller uden optagning eller afsætning af passagerer på Unionens område

9) »alternativ rute«: en anden rute mellem samme oprindelses- og bestemmelsessted, hvor de to ruter kan substitueres, for så vidt angår jernbanevirksomhedens gods- og passagertransport

10) »levedygtigt alternativ«: adgang til en anden servicefacilitet, der gør det muligt for jernbanevirksomheden at udføre den pågældende gods- eller passagertransport på økonomisk acceptable vilkår

11) »servicefacilitet«: anlæg, herunder grunde, bygninger og udstyr, som er særligt indrettet, helt eller delvis, med henblik på levering af en eller flere af de ydelser, der er omhandlet i bilag II, punkt 2-4

- 12) »operatør af en servicefacilitet«: en offentlig eller privat enhed, der er ansvarlig for forvaltningen af en eller flere servicefaciliteter eller for leveringen af en eller flere af de ydelser til jernbanevirksomheder, der er omhandlet i bilag II, punkt 2-4
- 13) »grænseoverskridende aftale«: en aftale mellem to eller flere medlemsstater eller mellem medlemsstater og tredjelande, som skal gøre det lettere at levere grænseoverskridende jernbanetjenester
- 14) »licens«: en tilladelse udstedt af en licensudstedende myndighed til en virksomhed, hvorved dennes kapacitet til at udføre jernbanetransport som jernbanevirksomhed anerkendes. Denne kapacitet kan være begrænset til udførelsen af særlige former for transportydelser
- 15) »licensudstedende myndighed«: det organ, der er ansvarlig for udstedelsen af licenser i en medlemsstat
- 16) »kontraktmæssig aftale«: en aftale eller en tilsvarende ordning inden for rammerne af administrative foranstaltninger
- 17) »rimelig fortjeneste«: en forrentning af egenkapital, der ligger på linje med de seneste års gennemsnitlige afkast i den pågældende sektor og tager hensyn til den risiko, herunder for indtægterne, eller fraværet af en sådan risiko, som operatøren af servicefaciliteten pådrager sig
- 18) »tildeling«: en infrastrukturforvalters tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet
- 19) »ansøger«: en jernbanevirksomhed eller en international sammenslutning af jernbanevirksomheder eller andre fysiske eller juridiske personer som f.eks. kompetente myndigheder i henhold til forordning (EF) nr. 1370/2007 og speditører samt operatører inden for kombineret transport, som har en almenyttig eller forretningsmæssig interesse i at købe infrastrukturkapacitet
- 20) »overbelastet infrastruktur«: en del af infrastruktur, hvor efterspørgslen efter infrastrukturkapacitet i visse perioder ikke kan imødekommes i fuldt omfang, selv ikke efter samordning af de forskellige ansøgninger om kapacitet
- 21) »kapacitetsforbedringsplan«: en foranstaltning eller række af foranstaltninger med en tidsplan for gennemførelsen til at afhjælpe de kapacitetsbegrænsninger, der er årsag til, at en del af infrastruktur erklæres for »overbelastet infrastruktur«
- 22) »samordning«: den proces, hvorved infrastrukturforvalteren og ansøgere forsøger at finde en løsning, hvis der foreligger indbyrdes modstridende ansøgninger om infrastrukturkapacitet
- 23) »rammeaftale«: en juridisk bindende generel offentlig- eller privatretlig aftale, der fastsætter en ansøgers og infrastrukturforvalterens rettigheder og forpligtelser i forbindelse med den infrastrukturkapacitet, der skal tildeles, og de afgifter, der skal opkræves, i et tidsrum, der strækker sig længere end en køreplansperiode
- 24) »infrastrukturkapacitet«: mulighed for at planlægge efterspurgte kanaler på en bestemt del af infrastrukturen i en vis periode
- 25) »net«: hele den jernbaneinfrastruktur, der forvaltes af en infrastrukturforvalter
- 26) »netvejledning«: den vejledning, der indeholder en detaljeret redegørelse for almindelige regler, tidsfrister, procedurer og kriterier for afgifts- og kapacitetstildelingsordningerne, herunder alle andre oplysninger, der er nødvendige for at kunne ansøge om infrastrukturkapacitet
- 27) »kanal«: den infrastrukturkapacitet, der er nødvendig for, at et tog kan køre fra et punkt til et andet i en bestemt periode
- 28) »køreplan«: de data, der fastlægger alle de af planen omfattede togs og det rullende materiels bevægelser på den relevante infrastruktur i den periode, køreplanen er i kraft
- 29) »depotspor«: spor, der specifikt er beregnet til midlertidig parkering af jernbanekøretøjer mellem to opgaver
- 30) »omfattende vedligeholdelse«: arbejde, der ikke udføres rutinemæssigt som led i den daglige drift og kræver, at køretøjet tages ud af tjeneste.

KAPITEL II

UDVIKLING AF JERNBANERNE I UNIONEN

AFDELING 1

Forvaltningsmæssig Uafhængighed

Artikel 4

Jernbanevirksomhedernes og infrastrukturforvalternes uafhængighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at jernbanevirksomheder, som direkte eller indirekte ejes eller kontrolleres af medlemsstaterne, med hensyn til ledelse, forvaltning, administration og intern administrativ, økonomisk og regnskabsmæssig kontrol har en uafhængig status, som navnlig sikrer dem særskilt kapital, budget og regnskabsføring i forhold til staten.

2. Infrastrukturforvalteren er ansvarlig for egen ledelse, forvaltning, administration og intern kontrol under overholdelse af de rammer og særlige regler for opkrævning og tildeling, som medlemsstaterne indfører.

Artikel 5

Forvaltning af jernbanevirksomheder efter kommercielle principper

1. Medlemsstaterne giver jernbanevirksomhederne mulighed for at tilpasse deres aktiviteter til markedet og forvalte dem under deres ledelsesorganers ansvar med henblik på effektive og hensigtsmæssige transportydelser med de mindst mulige omkostninger for den krævede kvalitet.

Jernbanevirksomhederne skal uanset deres ejerforhold drives efter de principper, som gælder for kommercielle virksomheder. Dette omfatter også de forpligtelser til offentlig tjeneste, som medlemsstaterne pålægger dem, og de kontrakter om offentlig tjeneste, som de indgår med statens kompetente myndigheder.

2. Jernbanevirksomhederne vedtager selv deres aktivitetsprogrammer, herunder investerings- og finansieringsplaner. Disse programmer udformes med henblik på at opnå finansiell ligevægt i virksomhederne og at nå de øvrige mål for den tekniske, kommercielle og finansielle forvaltning; de skal desuden angive midlerne til gennemførelse af disse mål.

3. Med henvisning til de generelle politiske retningslinjer, som hver medlemsstat fastsætter, og under hensyntagen til de nationale planer eller kontrakter, eventuelt flerårige, herunder investerings- og finansieringsplaner, kan jernbanevirksomhederne navnlig frit:

- a) fastlægge deres interne organisation, dog med forbehold af bestemmelserne i artikel 7, 29 og 39
- b) føre kontrol med udbuddet af transportydelser og disses markedsføring samt fastsætte tariffene herfor
- c) træffe beslutninger vedrørende deres personale, aktiver og køb
- d) udvikle deres markedsandel, skabe ny teknologi og nye transportydelser samt anvende nye ledelsesmetoder
- e) påbegynde nye aktiviteter på områder, der har tilknytning til jernbanevirksomhed.

Dette stykke berører ikke forordning (EF) nr. 1370/2007.

4. Uanset stk. 3 skal aktionærer i offentligt ejede eller kontrollerede jernbanevirksomheder kunne kræve deres egen forhåndsgodkendelse ved vigtige afgørelser om virksomhedsledelse på samme måde, som aktionærer i private aktieselskaber kan gøre dette i henhold til medlemsstaternes selskabsret. Bestemmelserne i denne artikel berører ikke de tilsynsførende organers beføjelser i henhold til medlemsstaternes selskabsret, for så vidt angår udnævnelse af bestyrelsesmedlemmer.

AFDELING 2

Adskillelse af infrastrukturforvaltning og transportvirksomhed og af forskellige former for transportvirksomhed

Artikel 6

Adskillelse af regnskaber

1. Medlemsstaterne sikrer, at der føres og offentliggøres særskilte driftsregnskaber og balancer for aktiviteter i forbindelse med jernbanevirksomheders udførelse af transport og for aktiviteter i forbindelse med forvaltning af jernbaneinfrastrukturen. Statsstøtte, der ydes til et af disse to aktivitetsområder, må ikke overføres til det andet.

2. Medlemsstaterne kan desuden bestemme, at denne adskillelse skal indebære, at der skal være særskilte organisatoriske afdelinger i samme virksomhed, eller at forvaltningen af infrastruktur og transportvirksomhed skal varetages af særskilte enheder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der føres og offentliggøres særskilte driftsregnskaber og balancer på den ene side for aktiviteter i forbindelse med jernbanegodstransport og på den anden side for aktiviteter i forbindelse med passagertransport. Offentlige midler, der udbetales til aktiviteter i forbindelse med transporttjenester som led i offentlig tjeneste, skal figurere særskilt i overensstemmelse med artikel 7 i forordning (EF) nr. 1370/2007, i de relevante regnskaber, og de må ikke overføres til aktiviteter i forbindelse med andre transporttjenester eller anden form for aktivitet.

4. Regnskaberne vedrørende de forskellige aktivitetsområder, der henvises til i stk. 1 og 3, skal føres således, at det er muligt at overvåge forbuddet mod overførsel af offentlige midler, der er betalt til et aktivitetsområde, til et andet, og at overvåge anvendelsen af indtægter fra infrastrukturafgifter og overskud fra andre forretningsaktiviteter.

Artikel 7

Uafhængighed i forbindelse med en infrastrukturforvalters væsentlige funktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at de væsentlige funktioner vedrørende fastlæggelse af retfærdig og ikke-diskriminerende adgang til infrastruktur overdrages til organer eller virksomheder, der ikke selv udfører nogen form for jernbanetransport. Uanset strukturformer skal det fremgå, at denne målsætning er opfyldt.

De væsentlige funktioner omfatter:

- a) beslutningstagning i forbindelse med kanaltildeling, herunder både fastlæggelse og vurdering af, hvad der står til rådighed, samt tildeling af individuelle kanaler, og

- b) beslutningstagning i forbindelse med infrastrukturafgifter, herunder fastlæggelse og opkrævning af afgifter, jf. dog artikel 29, stk. 1.

Medlemsstaterne kan imidlertid overdrage ansvaret for at bidrage til udviklingen af jernbaneinfrastrukturen, f.eks. gennem investeringer, vedligeholdelse og finansiering, til jernbanevirksomheder eller ethvert andet organ.

2. Hvis infrastrukturforvalteren ikke er uafhængig af enhver jernbanevirksomhed med hensyn til retlig status, organisation eller beslutningstagning, varetages de funktioner, der er omhandlet i kapitel IV, afdeling 2 og 3, af henholdsvis et afgiftsorgan og et tildelingsorgan, som er uafhængige af enhver jernbanevirksomhed med hensyn til retlig status, organisation og beslutningstagning.

3. Når der i bestemmelserne i kapitel IV, afdeling 2 og 3, henvises til en infrastrukturforvalters væsentlige funktioner, henvises der også til opkrævningsorganet eller tildelingsorganet inden for deres respektive beføjelser.

AFDELING 3

Finansiell Sanering

Artikel 8

Finansiering af infrastrukturforvaltningen

1. Medlemsstaterne udvikler deres nationale jernbaneinfrastruktur, idet de i givet fald tager hensyn til Unionens samlede behov, herunder behovet for at samarbejde med tilgrænsende tredjelande. Med henblik herpå offentliggør de senest den 16. december 2014, efter høring af de berørte parter, en vejledende udviklingsstrategi for jernbaneinfrastrukturen med henblik på at opfylde fremtidige mobilitetsbehov med hensyn til vedligeholdelse, fornyelse og udvikling af infrastrukturen på grundlag af en bæredygtig finansiering af jernbanesystemet. Strategien dækker en periode på mindst fem år, og den kan forlænges.

2. Medlemsstaterne kan desuden under overholdelse af artikel 93, 107 og 108 i TEUF tildele infrastrukturforvalteren tilstrækkelige finansielle midler i forhold til dennes funktioner som omhandlet i artikel 3, nr. 2, infrastrukturens dimension og de finansielle behov, navnlig til dækning af nyinvesteringer. Medlemsstaterne kan beslutte at finansiere disse investeringer på anden måde end ved direkte statsfinansiering. Under alle omstændigheder skal medlemsstaterne opfylde kravene i nærværende artikels stk. 4.

3. Inden for rammerne af den pågældende medlemsstats overordnede politik og under hensyntagen til den strategi, der er nævnt i stk. 1, og den tildeling af finansielle midler fra medlemsstaterne, der er nævnt i stk. 2, vedtager infrastrukturforvalteren en virksomhedsplan, som omfatter investerings- og finansieringsprogrammer. Planen skal udformes med henblik på at sikre optimal og effektiv udnyttelse, tilvejebringelse og

udvikling af infrastrukturen og samtidig sikre finansiell balance og omfatte de nødvendige midler til opfyldelsen af disse målsætninger. Infrastrukturforvalteren sikrer, at kendte ansøgere og efter anmodning potentielle ansøgere får adgang til de relevante oplysninger og mulighed for at udtale sig om virksomhedsplanens indhold for så vidt angår vilkårene for adgang og anvendelse og arten, tilrådighedsstillelse og udvikling af infrastruktur, inden den vedtages af infrastrukturforvalteren.

4. Medlemsstaterne sikrer, at en infrastrukturforvalters driftsregnskaber under normale forretningsvilkår og over en rimelig periode, som ikke overstiger fem år, som et mindstemål udviser balance mellem på den ene side indtægterne fra infrastrukturafgifter, overskud af andre forretningsaktiviteter, indtægter fra private kilder uden tilbagebetalingspligt og statsfinansiering, herunder forskud fra staten, når det er relevant, og på den anden side udgifterne til infrastrukturen.

Uden at det berører en eventuel langsigtet målsætning om brugerbetaling af infrastrukturuomkostningerne for alle transportformer på grundlag af en fair, ikke-diskriminerende konkurrence mellem de forskellige transportformer, kan en medlemsstat, når jernbanetransporten er i stand til at konkurrere med andre transportformer, inden for afgiftsrammerne i artikel 31 og 32 kræve, at infrastrukturforvalteren afbalancerer sine regnskaber uden statsstøtte.

Artikel 9

Gennemsigtig gældslettelse

1. Med forbehold af Unionens statsstøtteregler og i overensstemmelse med artikel 93, 107 og 108 i TEUF iværksætter medlemsstaterne passende ordninger til nedbringelse af offentligt ejede eller kontrollerede virksomheders gæld til et niveau, der ikke hindrer en sund økonomisk forvaltning, og som tillader en sanering af deres finansielle situation.

2. Af hensyn til de mål, der er nævnt i stk. 1, kan medlemsstaterne kræve, at der i disse jernbanevirksomheders regnskabsafdelinger oprettes en særskilt gældsnedbringelsesenhed.

Alle de lån, som jernbanevirksomheden har optaget både til finansiering af investeringer og til dækning af for store driftsudgifter som følge af jernbanetransporten eller jernbaneinfrastrukturforvaltningen, kan overføres til denne enheds balancer, indtil de er afviklet. Gæld fra datterselskabers aktiviteter kan ikke tages i betragtning.

3. Stk. 1 og 2 gælder kun for gæld eller skyldige renter på sådan gæld, som offentligt ejede eller kontrollerede jernbanevirksomheder har optaget inden datoen for åbningen af markedet for alle eller en del af jernbanetransporttjenesterne i den berørte medlemsstat og under alle omstændigheder senest den 15. marts 2001 eller datoen for tiltrædelse af Unionen for så vidt angår medlemsstater, der er tiltrådt Unionen efter den nævnte dato.

AFDELING 4

Adgang til jernbaneinfrastruktur og -tjenesteR

Artikel 10

Betingelser for adgang til jernbaneinfrastruktur

1. Jernbanevirksomheder tildeles ret til adgang på retfærdige, ikke-diskriminerende og gennemsigtige vilkår til alle medlemsstaters jernbaneinfrastruktur med henblik på udførelse af alle former for jernbanegodstransport. Denne ret skal omfatte adgang til infrastruktur, der forbinder søhavne og havne ved indre vandveje og andre servicefaciliteter, der er nævnt i bilag II, punkt 2, og til infrastruktur, som mere end én slutbruger benytter eller kunne benytte.

2. Jernbanevirksomheder tildeles ret til adgang til jernbaneinfrastrukturen i samtlige medlemsstater med henblik på at udføre international passagertransport. Under en international passagertransport har jernbanevirksomhederne ret til at modtage passagerer fra én station til en anden undervejs på den internationale rute, herunder på strækningen mellem to stationer i en og samme medlemsstat. Denne ret omfatter også adgang til infrastruktur, der forbinder de servicefaciliteter, der er nævnt i bilag II, punkt 2.

3. Efter anmodning fra de relevante kompetente myndigheder eller berørte jernbanevirksomheder afgør de relevante tilsynsorganer, jf. artikel 55, om hovedformålet er passagerbefordring mellem to stationer i forskellige medlemsstater.

4. Kommissionen vedtager senest 16. december 2016, på grundlag af erfaringerne fra tilsynsorganerne, de kompetente myndigheder og jernbanevirksomhederne og på grundlag af arbejdet i det netværk, der er nævnt i artikel 57, stk. 1, foranstaltninger med nærmere procedureregler og kriterier for anvendelsen af nærværende artikels stk. 3. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 62, stk. 3.

Artikel 11

Begrænsning af retten til adgang og til at modtage og afsætte passagerer

1. Medlemsstaterne kan begrænse den i artikel 10 fastsatte ret til adgang på de strækninger mellem afgang- og bestemmelsesstedet, der er omfattet af en eller flere kontrakter om offentlig tjeneste, som er i overensstemmelse med EU-retten. En sådan begrænsning kan kun føre til en begrænsning af retten til at modtage passagerer fra én station til en anden undervejs på den internationale rute, herunder på strækningen mellem to stationer i en og samme medlemsstat, i de tilfælde, hvor udøvelsen af denne ret ville skabe ubalance i den økonomiske ligevægt i en kontrakt om offentlig tjeneste.

2. Det eller de relevante tilsynsorganer, jf. artikel 55, afgør, om der er opstået ubalance i den økonomiske ligevægt i en kontrakt om offentlig tjeneste på grundlag af en objektiv

økonomisk analyse og i henhold til forud fastlagte kriterier efter anmodning fra:

- a) den eller de kompetente myndigheder, som indgik kontrakten om offentlig tjeneste
- b) enhver anden berørt kompetent myndighed, som har ret til at begrænse adgangen i henhold til denne artikel
- c) infrastrukturforvalteren
- d) den jernbanevirksomhed, der opfylder kontrakten om offentlig tjeneste.

De kompetente myndigheder og de jernbanevirksomheder, der varetager den offentlige tjeneste, forelægger det eller de relevante tilsynsorganer de oplysninger, der med rimelighed kan kræves for at nå til en afgørelse. Det relevante tilsynsorgan vurderer de af disse parter forelagte oplysninger og anmoder om nødvendigt om relevante oplysninger og indleder en høring af alle de relevante parter inden for en måned fra modtagelsen af ansøgningen. Tilsynsorganet hører om nødvendigt alle relevante parter og underretter de relevante parter om sin begrundede afgørelse inden for en forud fastsat rimelig frist og under alle omstændigheder senest seks uger fra modtagelsen af relevante oplysninger.

3. Det relevante tilsynsorgan begrundar sin afgørelse og præciserer, hvornår, hvor længe og på hvilke betingelser nedenstående kan ansøge om fornyet behandling af afgørelsen:

- a) den eller de relevante kompetente myndigheder
- b) infrastrukturforvalteren
- c) den jernbanevirksomhed, der opfylder en kontrakt om offentlig tjeneste
- d) den jernbanevirksomhed, som ansøger om markedsadgang.

4. Kommissionen vedtager senest 16. december 2016, på grundlag af erfaringerne fra tilsynsorganerne, de kompetente myndigheder og jernbanevirksomhederne og på grundlag af arbejdet i det netværk, der er nævnt i artikel 57, stk. 1, foranstaltninger med nærmere procedureregler og kriterier for anvendelsen af stk. 1, 2 og 3 i denne artikel. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 62, stk. 3.

5. Medlemsstaterne kan endvidere begrænse retten til at modtage og afsætte passagerer på stationer i samme medlemsstat på en rute for international passagertransport, hvis der er indrømmet eneret til at befordre passagerer mellem de pågældende stationer i en koncessionskontrakt, der er indgået inden den 4. december 2007 på grundlag af en retfærdig udbudsprocedure på konkurrencevilkår og i overensstemmelse med de relevante principper i EU-retten. Denne begrænsning kan gælde for kontraktens oprindelige løbetid eller 15 år, alt efter hvilken frist der er kortest.

6. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de i stk. 1, 2, 3 og 5 omhandlede afgørelser er undergivet domstolskontrol.

Artikel 12

Opkrævning af afgift af jernbanevirksomheder, der udfører passagertransport

1. Med forbehold af artikel 11, stk. 2, kan medlemsstaterne på de i denne artikel fastsatte betingelser bemyndige den myndighed, der har ansvar for passagertransport med jernbane, til at opkræve en afgift af jernbanevirksomheder, der udfører passagertransport på strækninger, der henhører under denne myndigheds kompetence, og hvor driften finder sted på strækningen mellem to stationer i den pågældende medlemsstat.

I dette tilfælde er jernbanevirksomheder, der udfører national eller international passagertransport, omfattet af samme afgift for driften af de strækninger, der henhører under denne myndigheds kompetence.

2. Afgiften har til formål at yde myndigheden kompensation for forpligtelsen til at yde offentlig tjeneste, der er omfattet af en kontrakt om offentlig tjeneste, som er indgået i overensstemmelse med EU-retten. Det afgiftsprovenu, der udbetales som kompensation, må ikke overstige, hvad der er nødvendigt for helt eller delvis at dække de udgifter, der er afholdt ved opfyldelsen af de relevante forpligtelser til offentlig tjeneste, idet der skal tages hensyn til de hermed forbundne indtægter og til en rimelig fortjeneste ved opfyldelsen af nævnte forpligtelser.

3. Afgiften skal pålægges i overensstemmelse med EU-retten, navnlig principperne om rimelighed, gennemsigtighed, ikke-forskelsbehandling og proportionalitet, især mellem gennemsnitsprisen for passagertransport og afgiftens størrelse. De samlede pålagte afgifter i henhold til dette stykke må ikke bringe den økonomiske bæredygtighed i fare for den passagertransport, som pålægges afgiften.

4. De relevante myndigheder skal opbevare de oplysninger, der er nødvendige for at sikre, at afgifternes oprindelse og deres anvendelse kan spores. Medlemsstaterne videregiver disse oplysninger til Kommissionen.

5. Kommissionen vedtager på grundlag af erfaringerne fra tilsynsorganerne, de kompetente myndigheder og jernbanevirksomhederne og på grundlag af arbejdet i det netværk, der er nævnt i artikel 57, stk. 1, foranstaltninger med nærmere procedureregler og kriterier for anvendelsen af nærværende artikel. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 62, stk. 3.

Artikel 13

Betingelser for adgang til tjenesteydelser

1. Infrastrukturforvaltere leverer uden forskelsbehandling alle jernbanevirksomheder de minimumsadgangsydelser, der er fastlagt i bilag II, punkt 1.

2. Operatører af servicefaciliteter giver uden forskelsbehandling alle jernbanevirksomheder adgang, herunder sporadgang, til faciliteterne i bilag II, punkt 2, og til de i disse faciliteter leverede ydelser.

3. For at sikre fuld gennemsigtighed og adgang uden forskelsbehandling til de servicefaciliteter, der er nævnt i bilag II, punkt 2, litra a), b), c), d), g) og i), og levering af ydelser ved disse faciliteter, hvis operatøren af en sådan servicefacilitet direkte eller indirekte kontrolleres af et organ eller en virksomhed, som også er aktiv(t) og har en dominerende stilling på de nationale jernbanetransportmarkeder, hvor faciliteten benyttes, skal operatørerne af disse servicefaciliteter være organiseret på en sådan måde, at de er uafhængige af det pågældende organ eller den pågældende virksomhed med hensyn til organisation og beslutningstagning. En sådan uafhængighed indebærer ikke krav om, at der skal oprettes en særskilt juridisk enhed for servicefaciliteterne og kan opnås med to særskilte afdelinger inden for én og samme juridiske enhed.

For alle de servicefaciliteter, der er nævnt i bilag II, punkt 2, skal operatøren og organet eller virksomheden have særskilte regnskaber, herunder særskilte balancer og driftsregnskaber.

Når servicefaciliteten drives af en infrastrukturforvalter, eller operatøren af servicefaciliteten direkte eller indirekte kontrolleres af en infrastrukturforvalter, anses opfyldelse af kravene i dette stykke for at være godtgjort ved overholdelse af kravene i artikel 7.

4. Ansøgninger fra jernbanevirksomheder om adgang til og levering af ydelser ved servicefaciliteten som omhandlet i bilag II, punkt 2 skal besvares inden for en rimelig frist, som fastsættes af det nationale tilsynsorgan, jf. artikel 55. Der må kun gives afslag på sådanne ansøgninger, hvis der findes levedygtige alternativer, der gør det muligt at udføre den pågældende gods- eller passagertransport på den samme eller alternative ruter på økonomisk acceptable vilkår. Dette forpligter ikke operatøren af servicefaciliteten til at investere i ressourcer eller faciliteter for at imødekomme alle jernbanevirksomhedernes ansøgninger.

Når ansøgninger fra jernbanevirksomheder vedrører adgang til og levering af ydelser ved en servicefacilitet, der forvaltes af en servicefacilitetsoperatør som omhandlet i stk. 3, skal operatøren af servicefaciliteten skriftligt begrunde eventuelle afslag og anvisne levedygtige alternativer ved andre faciliteter.

5. Når en operatør af en servicefacilitet, jf. bilag II, punkt 2, støder på konflikter mellem forskellige ansøgninger, forsøger den så vidt muligt at imødekomme alle ansøgninger. Hvis der ikke findes noget levedygtigt alternativ, og det ikke er muligt at imødekomme alle ansøgninger om kapacitet for den relevante facilitet på grundlag af påviste behov, kan ansøgeren klage til tilsynsorganet, jf. artikel 55, som undersøger sagen og træffer foranstaltninger, når det er relevant, for at sikre, at en passende del af kapaciteten tildeles den pågældende ansøger.

6. Når en servicefacilitet, jf. bilag II, punkt 2, ikke har været benyttet i mindst to på hinanden følgende år, og jernbanevirksomheder over for operatøren af den pågældende servicefacilitet har tilkendegivet interesse for adgang til faciliteten på grundlag af et påvist behov, skal ejeren offentliggøre, at driften af faciliteten kan leases eller lejes som jernbaneservicefacilitet helt eller delvis, medmindre operatøren af den pågældende servicefacilitet godtgør, at en igangværende omstillingsproces forhindrer alle jernbanevirksomheder i at benytte den.

7. Hvis operatøren af servicefaciliteten leverer nogle af de ekstra ydelser, der er omhandlet i bilag II, punkt 3, skal disse på anmodning leveres uden forskelsbehandling til alle jernbanevirksomheder, der ansøger herom.

8. Jernbanevirksomheder kan anmode infrastrukturforvalteren eller andre servicefacilitetoperatører om andre tjenesteydelser, der er omhandlet i bilag II, punkt 4, som hjælpeydelser. Operatøren af servicefaciliteten er ikke forpligtet til at levere disse tjenesteydelser. Hvis operatøren af servicefaciliteten beslutter at tilbyde andre nogle af disse tjenesteydelser, leverer den efter anmodning ydelserne til jernbanevirksomhederne uden forskelsbehandling.

9. Kommissionen kan på grundlag af erfaringerne fra tilsynsorganerne og operatørerne af servicefaciliteter og på grundlag af arbejdet i det netværk, der er nævnt i artikel 57, stk. 1, vedtage foranstaltninger med nærmere procedureregler og kriterier for adgangen til de ydelser, der skal leveres ved de servicefaciliteter, der er nævnt i bilag III, punkt 2-4. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 62, stk. 3.

eller begrænser jernbanevirksomhedernes ret til frit at forestå grænseoverskridende tjenesteydelser.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om grænseoverskridende aftaler senest den 16. juni 2013 for så vidt angår aftaler indgået inden denne dato og inden indgåelsen for så vidt angår nye eller reviderede aftaler mellem medlemsstaterne. Kommissionen afgør, om aftalerne overholder EU-retten, senest ni måneder efter underretningen vedrørende aftaler indgået inden den 15. december 2012 og senest fire måneder efter underretningen vedrørende nye eller reviderede aftaler mellem medlemsstaterne. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 62, stk. 2.

3. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om, at de agter at indlede forhandlinger om og indgå nye eller reviderede grænseoverskridende aftaler mellem medlemsstater og tredjelande, uden at dette berører kompetencefordelingen mellem Unionen og medlemsstaterne i henhold til EU-retten.

4. Hvis Kommissionen inden for to måneder efter at have modtaget underretning om, at en medlemsstat agter at indlede forhandlinger, jf. stk. 2, finder, at forhandlingerne vil kunne skade målene for igangværende EU-forhandlinger med de pågældende tredjelande og/eller føre til en aftale, som er uforenelig med EU-retten, underretter den medlemsstaten herom.

Medlemsstaterne holder løbende Kommissionen underrettet om sådanne forhandlinger og opfordrer, når det er relevant, Kommissionen til at deltage som observatør.

5. Medlemsstaterne bemyndiges til midlertidigt at anvende og/eller indgå nye eller reviderede grænseoverskridende aftaler med tredjelande, forudsat at de er forenelige med EU-retten og ikke skader formålet og hensigten med Unionens transportpolitik. Kommissionen vedtager sådanne afgørelser om bemyndigelse. Gennemførelsesretsakterne vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 62, stk. 2.

AFDELING 5

Grænseoverskridende Aftaler

Artikel 14

Generelle principper for grænseoverskridende aftaler

1. Medlemsstaterne påser, at bestemmelserne i grænseoverskridende aftaler ikke forskelsbehandler jernbanevirksomheder

AFDELING 6

Kommissionens Overvågningsopgaver

Artikel 15

Anvendelsesområde for markedsovervågningen

1. Kommissionen træffer de nødvendige foranstaltninger til at overvåge de tekniske og økonomiske vilkår og markedsudviklingen inden for Unionens jernbanetransport.

Det kræves, at en virksomhed, der ansøger om en licens, inden den påbegynder driften, over for den pågældende medlemsstats licensudstedende myndigheder kan godtgøre, at den til enhver tid kan opfylde de nærmere krav om hæderlighed, finansiell kapacitet og faglig kompetence samt dækning af erstatningsansvar, som er anført i artikel 19-22.

De enkelte virksomheder, der ansøger om en licens, skal med henblik herpå stille alle relevante oplysninger til rådighed.

Artikel 19

Krav om hæderlighed

Medlemsstaterne fastlægger betingelserne for, at kravet om hæderlighed er opfyldt, hvorved det skal sikres, at en virksomhed, der ansøger om en licens, eller de personer, der leder virksomheden:

- a) ikke er blevet idømt straf for alvorlige overtrædelser, herunder for overtrædelser i erhvervsforhold
- b) ikke er blevet erklæret konkurs
- c) ikke er blevet dømt for alvorlige overtrædelser af særlige lovbestemmelser på transportområdet
- d) ikke er blevet dømt for alvorlige eller gentagne overtrædelser af bestemmelser på det social- og arbejdsretlige område, herunder forpligtelser i henhold til lovgivningen om sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen og forpligtelser i henhold til toldlovgivningen, når der er tale om en virksomhed, der ønsker at udføre grænseoverskridende godstransport, der er omfattet af toldprocedurer.

Artikel 20

Krav om finansiel kapacitet

1. Kravene vedrørende finansiel kapacitet er opfyldt, når en virksomhed, der ansøger om en licens, kan godtgøre, at den er i stand til at opfylde sine aktuelle og potentielle forpligtelser, der skal være opgjort på et realistisk grundlag, for en periode på 12 måneder.

2. Den licensudstedende myndighed vurderer den finansielle kapacitet, især på grundlag af en jernbanevirksomheds årsregnskab, eller, for så vidt en virksomhed, der ansøger om en licens, og som ikke kan fremlægge et årsregnskab, på grundlag af en redegørelse for dens balance. Hver virksomhed, der ansøger om en licens, skal mindst forelægge de i bilag III omhandlede oplysninger.

3. Den licensudstedende myndighed anser ikke en virksomhed, der ansøger om en licens, for at have den fornødne finansielle kapacitet, hvis den i betydeligt omfang eller tilbagevendende skylder beløb i skat eller socialsikringsbidrag, der er en følge af virksomhedens drift.

4. Den licensudstedende myndighed kan kræve, at der fremlægges en revisionserklæring og behørig dokumentation fra bank, sparekasse, regnskabsfører eller autoriseret revisor. Dokumentationen skal indeholde de i bilag III omhandlede oplysninger.

5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 60 vedrørende visse ændringer af bilag III. Bilag III kan således ændres for at angive, hvilke oplysninger virksomheder, der ansøger om licens, skal

give, eller suppleres på baggrund af erfaringerne fra de licensudstedende myndigheder eller udviklingen på jernbanetransportmarkedet.

Artikel 21

Krav om faglig kompetence

Kravene til faglig kompetence er opfyldt, når en virksomhed, der ansøger om en licens, kan påvise, at den har eller vil få en ledelsesorganisation, som er i besiddelse af den viden eller erfaring, der er nødvendig for at føre sikker og pålidelig kontrol og tilsyn med den form for drift, der er angivet i licensen.

Artikel 22

Krav om dækning af erstatningsansvar

En jernbanevirksomhed skal med forbehold af Unionens statsstøtteregler og i overensstemmelse med artikel 93, 107 og 108 i TEUF være tilstrækkeligt forsikret eller på markedsvilkår have tilstrækkelig sikkerhed for i henhold til national og international lovgivning at kunne dække sit erstatningsansvar i tilfælde af uheld, særlig med hensyn til passagerer, bagage, fragt og post samt over for tredjemand. Uanset denne forpligtelse kan der tages hensyn til forskellige tjenesters særlige forhold og risikoprofil, især jernbanedrift til kulturelle formål eller af hensyn til kulturarven.

AFDELING 3

Licensens gyldighed

Artikel 23

Område- og tidsmæssig gyldighed

1. En licens er gyldig på hele Unionens område.

2. En licens er gyldig, så længe jernbanevirksomheden opfylder forpligtelserne i dette kapitel. Den licensudstedende myndighed kan dog bestemme, at der skal foretages en fornyet vurdering med jævne mellemrum. I så tilfælde skal den fornyede vurdering foretages mindst hvert femte år.

3. Særlige vilkår vedrørende suspension eller tilbagekaldelse af licensen kan fremgå af selve licensen.

Artikel 24

Midlertidig licens, godkendelse, suspension og tilbagekaldelse

1. Hvis der er alvorlig tvivl om, hvorvidt en jernbanevirksomhed, der har fået udstedt licens, opfylder kravene i dette kapitel, særlig kravene i artikel 18, kan den licensudstedende myndighed til enhver tid kontrollere, om kravene overholdes.

Den licensudstedende myndighed suspenderer eller tilbagekalder licensen, hvis den konstaterer, at jernbanevirksomheden ikke længere opfylder kravene.

2. Hvis den licensudstedende myndighed i en medlemsstat konstaterer, at der er alvorlig tvivl om, hvorvidt en jernbanevirksomhed, der har fået udstedt licens af en myndighed i en anden medlemsstat, opfylder de krav, der er fastlagt i dette kapitel, underretter den straks denne myndighed herom.

3. Uanset stk. 1 kan den licensudstedende myndighed, når en licens suspenderes eller tilbagekaldes på grund af manglende opfyldelse af kravene om finansiel kapacitet, udstede en midlertidig licens, indtil jernbanevirksomheden er omorganiseret, forudsat at dette ikke indebærer en sikkerhedsrisiko. Den midlertidige licens gælder dog højst i seks måneder fra udstedelsesdatoen.

4. Hvis en jernbanevirksomhed har indstillet driften i seks måneder eller ikke har påbegyndt driften inden for seks måneder efter licensens udstedelse, kan den ansvarlige licensudstedende myndighed bestemme, at det kræves, at licensen skal forelægges til fornyet godkendelse eller suspenderes.

Hvis der er tale om påbegyndelse af en drift, kan jernbanevirksomheden anmode om, at fristen forlænges under hensyntagen til ydelsernes særlige karakter.

5. Hvis der sker ændringer, der berører en jernbanevirksomheds retlige status, navnlig i tilfælde af fusion eller overtagelse, kan den licensudstedende myndighed bestemme, at licensen skal forelægges til fornyet godkendelse. Den pågældende jernbanevirksomhed kan fortsætte driften, medmindre den licensudstedende myndighed finder, at dette indebærer en sikkerhedsrisiko. I så fald, skal grundene hertil angives.

6. Når en jernbanevirksomhed har til hensigt at ændre eller udvide sine aktiviteter væsentligt, skal licensen forelægges for den licensudstedende myndighed til nyvurdering.

7. Den licensudstedende myndighed må ikke lade en jernbanevirksomhed, over for hvilken der er indledt konkursbehandling eller lignende, beholde licensen, hvis myndigheden finder det godtgjort, at der ikke er nogen realistisk udsigt til en tilfredsstillende finansiel rekonstruktion inden for et rimeligt tidsrum.

8. Når den licensudstedende myndighed har suspenderet, tilbagekaldt eller ændret en licens, underretter den straks Det Europæiske Jernbaneagentur herom. Det Europæiske Jernbaneagentur underretter omgående de øvrige medlemsstaters licensudstedende myndigheder.

Artikel 25

Procedure for licensudstedelse

1. Procedurerne for licensudstedelser offentliggøres af den berørte medlemsstat, som underretter Kommissionen herom.

2. Den licensudstedende myndighed træffer snarest muligt og senest tre måneder efter, at alle relevante oplysninger, bl.a. de i bilag III anførte, er indgivet, afgørelse om, hvorvidt en ansøgning kan imødekommes. Den licensudstedende myndighed tager hensyn til alle foreliggende oplysninger. Afgørelsen meddeles straks den virksomhed, der ansøger om licens. Et eventuelt afslag skal angive de grunde, det er baseret på.

3. Medlemsstaterne sikrer, at den licensudstedende myndigheds afgørelser kan prøves ved en domstol.

KAPITEL IV

OPKRÆVNING AF AFGIFTER FOR BRUG AF JERNBANEINFRASTRUKTUR OG TILDELING AF JERNBANEINFRASTRUKTURKAPACITET

AFDELING 1

Generelle principper

Artikel 26

Effektiv udnyttelse af infrastrukturkapacitet

Medlemsstaterne sikrer, at afgifts- og kapacitetstildelingsordninger for relevant jernbaneinfrastruktur overholder de principper, der er fastsat i dette direktiv, og således giver infrastrukturforvalteren mulighed for at markedsføre den disponible infrastrukturkapacitet og udnytte den så effektivt som muligt.

Artikel 27

Netvejledning

1. Efter høring af de berørte parter udarbejder og offentliggør infrastrukturforvalteren en netvejledning, der skal kunne anskaffes mod betaling af en afgift, som ikke må overstige udgivelsesomkostningerne. Netvejledningen offentliggøres på mindst to af Unionens officielle sprog. Netvejledningens indhold skal stilles gratis til rådighed i elektronisk format på infrastrukturforvalterens webportal og være tilgængelig via en fælles webportal. Webportalen etableres af infrastrukturforvalterne inden for rammerne af deres samarbejde i henhold til artikel 37 og 40.

2. Netvejledningen indeholder en redegørelse for karakteren af den infrastruktur, som er til rådighed for jernbanevirksomheder, og oplysninger om vilkårene for adgang til den relevante jernbaneinfrastruktur. Netvejledningen indeholder også oplysninger om vilkårene for adgang til servicefaciliteter koblet til infrastrukturforvalterens net og for levering af ydelser i disse faciliteter eller henviser til et websted, hvor oplysningerne stilles gratis til rådighed i elektronisk format. Netvejledningens indhold er fastlagt i bilag IV.

3. Netvejledningen ajourføres og ændres i nødvendigt omfang.

4. Netvejledningen offentliggøres mindst fire måneder inden udløbet af fristen for ansøgninger om infrastrukturkapacitet.

Artikel 28

Aftaler mellem jernbanevirksomheder og infrastrukturforvaltere

Jernbanevirksomheder, der udfører jernbanetransport, indgår de nødvendige offentlig- eller privatretlige aftaler med forvalterne af den benyttede jernbaneinfrastruktur. Aftalebetingelserne skal være ikke-diskriminerende og gennemsigtige i overensstemmelse med dette direktiv.

AFDELING 2

Afgifter for infrastruktur og tjenesteydelser

Artikel 29

Fastlæggelse og opkrævning af afgifter

1. Medlemsstaterne fastlægger en afgiftsramme under overholdelse af den forvaltningsmæssige uafhængighed i artikel 4.

Under iagttagelse af dette krav fastsætter medlemsstaterne også de nærmere regler for afgifterne eller overdrager beføjelserne hertil til infrastrukturforvalteren.

Medlemsstaterne sikrer, at netvejledningen indeholder afgiftsrammen og -reglerne eller henviser til et websted, hvor afgiftsrammen og -reglerne offentliggøres.

Infrastrukturforvalteren fastlægger og opkræver afgiften for brugen af infrastruktur i overensstemmelse med de fastlagte afgiftsrammer og -regler.

Uden at det berører den i artikel 4 omhandlede forvaltningsmæssige uafhængighed, kan det nationale parlament få ret til at undersøge og om nødvendigt revidere det afgiftsniveau, som infrastrukturforvalteren har fastlagt, forudsat at en sådan ret er tillagt direkte i medfør af forfatningsretlige bestemmelser inden den 15. december 2010. En eventuel revision skal sikre, at afgifterne er i overensstemmelse med dette direktiv og de fastlagte afgiftsrammer og -regler.

2. Medmindre der er truffet særlige ordninger i henhold til artikel 32, stk. 3, sikrer infrastrukturforvaltere, at den gældende afgiftsordning er baseret på de samme principper for hele deres net.

3. Infrastrukturforvaltere sikrer, at anvendelsen af afgiftsordningen resulterer i ensartede og ikke-diskriminerende afgifter for forskellige jernbanevirksomheder, som udfører samme form for transport på en tilsvarende del af markedet, og at de afgifter, der faktisk anvendes, er i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i netvejledningen.

4. En infrastrukturforvalter behandler forretningsmæssige oplysninger fra ansøgere fortroligt.

Artikel 30

Infrastrukturomkostninger og -regnskaber

1. Infrastrukturforvaltere skal under behørig hensyntagen til sikkerheden og opretholdelsen og forbedringen af kvaliteten af infrastrukturtjenesten gives incitamenter til at nedbringe både omkostningerne ved tilvejebringelse af infrastruktur og niveauet for adgangsavgifterne.

2. Medlemsstaterne sikrer med forbehold af deres kompetence vedrørende jernbaneinfrastrukturplanlægning og af princippet om etårige budgetter, hvor det er relevant, at der indgås en kontraktmæssig aftale, der overholder de grundlæggende

principper og parametre i bilag V, mellem den kompetente myndighed og infrastrukturforvalteren med en gyldighedsperiode på mindst fem år.

Medlemsstaterne sikrer, at kontraktmæssige aftaler, der er gældende den 15. december 2012, om nødvendigt ændres for at tilpasse dem til dette direktiv på det tidspunkt, hvor de forlænges, eller senest 16. juni 2015.

3. Medlemsstaterne gennemfører incitamenterne i stk. 1 ved den i stk. 2 nævnte kontraktmæssige aftale eller ved reguleringsforanstaltninger eller ved en kombination af incitamenter til at reducere omkostningerne i den kontraktmæssige aftale og afgiftsniveauet ved hjælp af reguleringsforanstaltninger.

4. Hvis en medlemsstat beslutter at gennemføre incitamenterne i stk. 1 ved hjælp af reguleringsforanstaltninger, skal en sådan beslutning baseres på en undersøgelse af, hvilke omkostningsreduktioner der kan opnås. Dette berører ikke tilsynsorganets beføjelser til at foretage en gennemgang af de afgifter, der er omhandlet i artikel 56.

5. Vilkårene for den kontraktmæssige aftale i stk. 2 og strukturen af de beløb, der udbetales som finansiering til infrastrukturforvalteren, vedtages på forhånd for hele kontraktperioden.

6. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere og efter anmodning potentielle ansøgere underrettes af den kompetente myndighed og infrastrukturforvalteren og får lejlighed til at udtale sig om den kontraktmæssige aftales indhold mindst tre måneder, før den undertegnes. Den kontraktmæssige aftale offentliggøres senest én måned efter indgåelsen.

Infrastrukturforvalteren sikrer overensstemmelse mellem bestemmelserne i den kontraktmæssige aftale og virksomhedsplanen.

7. Infrastrukturforvalterne udarbejder og opretholder et register over deres aktiver og de aktiver, de er ansvarlige for at forvalte, som kan anvendes til at vurdere, hvilke finansielle midler der er nødvendige for at reparere eller udskifte dem. Dette skal ledsages af specifikke oplysninger om udgifter til fornyelse og opgradering af infrastrukturen.

8. Infrastrukturforvalterne fastlægger en metode for en forholdsmæssig fordeling af omkostningerne på de forskellige kategorier af ydelser, som tilbydes jernbanevirksomhederne. Medlemsstaterne kan kræve forhåndsgodkendelse. Denne metode skal ajourføres af og til på grundlag af den bedste internationale praksis.

Artikel 31

Afgiftsprincipper

1. Afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur og servicefaciliteter betales til henholdsvis infrastrukturforvalteren og operatøren af servicefaciliteten og anvendes til at finansiere deres virksomhed.

2. Medlemsstaterne kræver, at infrastrukturforvalteren og operatøren af servicefaciliteten forelægger tilsynsorganet den nødvendige dokumentation for de pålagte afgifter, så tilsynsorganet kan udføre sine funktioner som omhandlet i artikel 56. Infrastrukturforvalteren og operatøren af servicefaciliteten skal med henblik herpå kunne påvise over for jernbanevirksomheder, at de infrastrukturafgifter og afgifter for tjenesteydelser, der faktureres jernbanevirksomheden i henhold til artikel 30-37, er i overensstemmelse med den metode og de regler og, hvor det er relevant, afgiftsskalaer, der er fastsat i netvejledningen.

3. Med forbehold af stk. 4 eller 5 i denne artikel eller artikel 32 fastsættes afgifterne for minimumsadgangsydelserne og for adgangen til infrastruktur, der forbinder servicefaciliteter, som den omkostning, der påløber direkte som følge af togtjenesten.

Inden den 16. juni 2015 vedtager Kommissionen foranstaltninger med angivelse af metoderne til beregning af de omkostninger, der påløber direkte som følge af jernbanedriften. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 62, stk. 3.

Infrastrukturforvalteren kan beslutte at foretage en gradvis tilpasning til disse metoder over en periode på højst fire år efter sådanne gennemførelsesretsaktens ikrafttræden.

4. Infrastrukturafgifterne, jf. stk. 3, kan omfatte en afgift, som afspejler eventuel knaphed på kapacitet i det klart afgrænsede afsnit af infrastrukturen i perioder med overbelastning.

5. Infrastrukturafgifterne, jf. stk. 3, kan ændres for at tage hensyn til omkostningerne ved miljøvirkninger, der er forårsaget af togdriften. En sådan ændring skal differentieres efter omfanget af den forårsagede virkning.

På grundlag af infrastrukturforvalternes, jernbanevirksomhedernes, tilsynsorganernes og de kompetente myndigheders erfaringer og under hensyntagen til gældende støjdifferentieringsordninger vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger med angivelse af metoderne for opkrævning af afgifter for omkostningerne ved støjgener, herunder varigheden af denne opkrævning, og således, at infrastrukturafgifterne kan differentieres for, hvor det er relevant, at tage hensyn til det berørte områdes følsomhed, navnlig for så vidt angår den berørte befolknings størrelse og togsammensætning med indvirkning på støjemissionsniveauet. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 62, stk. 3. De må ikke resultere i unødvendig konkurrenceforvridning mellem jernbanevirksomhederne eller påvirke jernbanesektorens konkurrenceevne som helhed.

Enhver ændring af denne art af infrastrukturafgifterne for at tage hensyn til omkostningerne ved støjgener skal støtte en modernisering af jernbanevogne med den mest økonomisk levedygtige bremseteknologi med lavt støjniveau.

Opkrævning af afgifter for miljøomkostninger, der resulterer i en stigning i infrastrukturforvalterens samlede indtægter, er således kun tilladt, hvis sådanne afgifter anvendes på vejgods-transport i overensstemmelse med EU-retten.

Hvis opkrævningen af afgifter for miljøomkostninger resulterer i ekstra indtægter, afgør medlemsstaterne, hvordan indtægterne skal anvendes.

Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der er nødvendige, opbevares, og at miljøafgifternes oprindelse og deres anvendelse kan spores. Medlemsstaterne videregiver disse oplysninger til Kommissionen efter anmodning.

6. For at undgå uønskede uforholdsmæssige fluktuationer kan de i stk. 3, 4 og 5 omhandlede afgifter beregnes som gennemsnit på grundlag af en rimelig spredning af togtrafik og tidsrum. Infrastrukturafgifternes relative størrelse afhænger dog af de omkostninger, der kan tilskrives transporttjenesterne.

7. Afgiften for sporadgang til servicefaciliteter, jf. bilag II, punkt 2, og levering af ydelser i sådanne faciliteter må ikke overstige omkostningerne ved at levere dem, iberegnet en rimelig fortjeneste.

8. Hvis de tjenesteydelser, der i bilag II, punkt 3 og 4, er anført som ekstra ydelser og hjælpeydelser, kun tilbydes af én leverandør, må afgiften for den pågældende tjenesteydelse ikke overstige omkostningen ved at levere den, iberegnet en rimelig fortjeneste.

9. Der kan opkræves afgifter for kapacitet, der anvendes til infrastrukturvedligeholdelse. Sådanne afgifter må ikke overstige infrastrukturforvalterens nettoindtægtstab som følge af vedligeholdelsen.

10. Operatøren af faciliteten for levering af de ydelser, der er anført i bilag II, punkt 2, 3 og 4, forsyner infrastrukturforvalteren med de oplysninger om afgifter, der skal figurere i netvejledningen, eller henviser til et websted, hvor oplysningerne stilles gratis til rådighed i elektronisk format i overensstemmelse med artikel 27.

Artikel 32

Undtagelser fra afgiftsprincipperne

1. En medlemsstat kan med henblik på at få infrastrukturforvalterens omkostninger dækket fuldt ud, hvis markedet kan bære det, opkræve tillæg på grundlag af effektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende principper, samtidig med at der sikres jernbanemarkedssegmenterne størst mulig konkurrenceevne. Afgiftsordningen skal respektere de produktivitetstigninger, som jernbanevirksomhederne opnår.

Afgiftsniveauet må dog ikke sættes så højt, at markedssegmenter, der som et minimum kan betale de omkostninger, der er direkte forbundet med jernbanedriften, samt en forrentning, som markedet kan bære, udelukkes fra at bruge infrastrukturen.

Medlemsstaterne sikrer, før de godkender opkrævningen af tillæg, at infrastrukturforvalterne evaluerer deres relevans for specifikke markedssegmenter, idet de ser på mindst de segmentpar, der er anført i bilag VI, punkt 1, og vælger dem, der er relevante. Infrastrukturforvalternes liste over markedssegmenter skal indeholde mindst følgende tre segmenter: godstransport, passagertransport, der er omfattet af en kontrakt om offentlig tjeneste, og anden passagertransport.

Infrastrukturforvalterne kan desuden sondre mellem markedssegmenterne, ud fra hvilke varer eller passagerer der transporteres.

Der fastlægges også markedssegmenter, hvor jernbanevirksomheder aktuelt ikke opererer, men vil kunne levere ydelser i gyldighedsperioden for afgiftsordningen. Infrastrukturforvalteren medtager ikke tillæg i afgiftsordningen for disse markedssegmenter.

Listen over markedssegmenter offentliggøres i netvejledningen og tages op til revision mindst hvert femte år. Det i artikel 55 omhandlede tilsynsorgan fører tilsyn med denne liste i henhold til artikel 56.

2. Infrastrukturforvalterne kan i forbindelse med godstransport til og fra tredjelande, hvis sporvidde afviger fra hovedbanenettet i Unionen, fastsætte højere afgifter med henblik på at få omkostningerne dækket fuldt ud.

3. For særlige fremtidige investeringsprojekter eller specifikke investeringsprojekter, der er afsluttet efter 1988, kan infrastrukturforvalteren fastsætte eller fortsat fastsætte højere afgifter på grundlag af omkostningerne ved sådanne projekter på lang sigt, hvis de øger effektiviteten eller omkostningseffektiviteten, eller begge dele, og ellers ikke kan eller ikke kunne være blevet iværksat. En sådan afgiftsordning kan også omfatte aftaler om deling af risikoen ved nye investeringer.

4. De infrastrukturafgifter for brug af jernbanekorridorer, som er fastsat i beslutning 2009/561/EF ⁽¹⁾, skal differentieres som incitament til, at togene udstyres med ETCS og opfylder kravene i den udgave, som blev vedtaget ved beslutning 2008/386/EF ⁽²⁾, samt de efterfølgende udgaver. En sådan differentiering må ikke resultere i, at der samlet sker nogen ændring i infrastrukturforvalterens indtægter.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning 2009/561/EF af 22. juli 2009 om ændring af beslutning 2006/679/EF for så vidt angår gennemførelsen af den tekniske specifikation for interoperabilitet vedrørende delsystemet Togkontrol og signaler i det transeuropæiske jernbanesystem for konventionelle tog (EUT L 194 af 25.7.2009, s. 60).

⁽²⁾ Kommissionens beslutning 2008/386/EF af 23. april 2008 om ændring af bilag A i beslutning 2006/679/EF om den tekniske specifikation for interoperabilitet vedrørende delsystemet Styringskontrol og signaler i det transeuropæiske jernbanesystem for konventionelle tog og bilag A i beslutning 2006/860/EF om den tekniske specifikation for interoperabilitet vedrørende delsystemet Togkontrol og signaler i det transeuropæiske jernbanesystem for højhastighedstog (EUT L 136 af 24.5.2008, s. 11).

Uanset denne forpligtelse kan medlemsstaterne beslutte, at differentieringen af infrastrukturafgifter ikke finder anvendelse på de i beslutning 2009/561/EF anførte jernbanestrækninger, hvor der kun må køre tog, der er udstyret med ETCS.

Medlemsstaterne kan beslutte at udvide differentieringen til at omfatte jernbanestrækninger, som ikke er anført i beslutning 2009/561/EF.

Inden den 16. juni 2015 og efter en konsekvensanalyse vedtager Kommissionen foranstaltninger med angivelse af metoderne til differentiering af infrastrukturafgifterne i overensstemmelse med en tidsramme, der er forenelig med den europæiske udbygningsplan for ERTMS, jf. beslutning 2009/561/EF, og sikrer, at det ikke samlet fører til nogen ændring i infrastrukturforvalterens indtægter. Disse gennemførelsesforanstaltninger skal tilpasse bestemmelserne om differentiering for tog, der kører på lokale og regionale ruter og anvender en begrænset del af de jernbanekorridorer, der er angivet i beslutning 2009/561/EF. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 62, stk. 3. De må ikke resultere i unødvendig konkurrenceforvridning mellem jernbanevirksomhederne eller indvirke på jernbanesektorens overordnede konkurrenceevne.

5. For at undgå forskelsbehandling sikrer medlemsstaterne, at enhver given infrastrukturforvalters gennemsnitlige og marginale afgifter for tilsvarende brug af dennes infrastruktur er sammenlignelige, og at der opkræves samme afgifter for sammenlignelige tjenesteydelser i samme markedssegment. Infrastrukturforvalteren viser i netvejledningen, at afgiftsordningen opfylder disse krav, for så vidt dette kan ske uden at afsløre fortrolige forretningsoplysninger.

6. Hvis en infrastrukturforvalter har til hensigt at ændre de væsentlige elementer i det afgiftssystem, der er nævnt i denne artikels stk. 1, offentliggør infrastrukturforvalteren disse væsentlige elementer senest 3 måneder inden fristen for offentliggørelsen af netvejledningen i henhold til artikel 27, stk. 4.

Artikel 33

Rabatter

1. Med forbehold af artikel 101, 102, 106 og 107 i TEUF og uanset princippet om direkte omkostninger, jf. artikel 31, stk. 3, i dette direktiv, skal enhver rabat på de afgifter, infrastrukturforvalteren opkræver af en jernbanevirksomhed for en hvilken som helst transporttjeneste, være i overensstemmelse med kriterierne i denne artikel.

2. Med undtagelse af stk. 3 begrænses rabatter til infrastrukturforvalterens faktiske besparelser i administrationsomkostninger. Ved fastsættelsen af rattens størrelse må der ikke tages hensyn til besparelser, som allerede er internaliseret i afgiften.

3. Infrastrukturforvalterne kan indføre ordninger for særlig trafik, der er til rådighed for alle brugere af infrastrukturen, i form af tidsbegrænsede rabatter for at fremme udviklingen af nye jernbanetjenester eller rabatter til fremme af anvendelse af linjer, der i væsentlig grad er underudnyttede.

4. Rabatter kan kun vedrøre afgifter, der opkræves for et bestemt afsnit af infrastrukturen.

5. Der skal gælde samme rabatordninger for samme transporttjenester. Rabatordninger anvendes uden forskelsbehandling for alle jernbanevirksomheder.

Artikel 34

Kompensationsordninger for udækkede miljø- og infrastrukturomkostninger og omkostninger ved ulykker

1. Medlemsstaterne kan indføre en tidsbegrænset ordning, der ved brug af jernbaneinfrastruktur kompenserer for de påviseligt udækkede eksterne miljø- og infrastrukturomkostninger og omkostninger ved ulykker ved konkurrerende transportformer, såfremt disse omkostninger overstiger de tilsvarende omkostninger ved jernbanetransport.

2. Hvis en jernbanevirksomhed, der modtager kompensation, har en eneret, skal kompensationen ledsages af sammenlignelige fordele for brugerne.

3. Kompensationsmetoderne og beregningerne skal være offentligt tilgængelige. Det er især nødvendigt at kunne dokumentere de specifikke udækkede omkostninger ved konkurrerende transportinfrastruktur, som undgås ved jernbanetransport, og at sikre, at ordningen ikke indebærer forskelsbehandling af virksomheder.

4. Medlemsstaterne sikrer, at ordningen er forenelig med artikel 93, 107 og 108 i TEUF.

Artikel 35

Præstationsordning

1. Infrastrukturafgiftsordninger skal tilskynde jernbanevirksomheder og infrastrukturforvalteren til at minimere forstyrrelser på jernbanenettet og forbedre nettets ydeevne gennem en præstationsordning. En sådan ordning kan omfatte sanktioner for aktiviteter, der medfører forstyrrelser af nettets drift, kompensation til virksomheder, der lider tab som følge af forstyrrelser, og bonuser som belønning for præstationer, der er bedre end det aftalte.

2. Grundprincipperne for præstationsordningen, som er angivet i bilag VI, punkt 2, finder anvendelse på hele nettet.

3. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 60 vedrørende ændringer af bilag VI, punkt 2, litra c). Bilag VI, punkt 2, litra

c), kan således ændres på baggrund af udviklingen på jernbanemarkedet og de erfaringer, som tilsynsorganerne, jf. artikel 55, infrastrukturforvalterne og jernbanevirksomhederne erhverver. Sådanne ændringer skal tilpasse kategorierne af forsinkelser efter bedste praksis udviklet af industrien.

Artikel 36

Reservationsafgifter

Infrastrukturforvaltere kan opkræve en passende afgift for kapacitet, som er tildelt, men som ikke udnyttes. Denne afgift for manglende udnyttelse skal tilskynde til effektiv udnyttelse af kapacitet. Opkrævning af en sådan afgift er obligatorisk, når ansøgere, som har fået tildelt en kanal gentagne gange undlader at udnytte tildelte kanaler eller dele af dem. Med henblik på opkrævningen af denne afgift skal infrastrukturforvalterne i deres netvejledning offentliggøre kriterierne for at konstatere en sådan manglende udnyttelse. Det i artikel 55 omhandlede tilsynsorgan fører tilsyn med disse kriterier i henhold til artikel 56. Betalingerne af denne afgift foretages enten af ansøgeren eller den i overensstemmelse med artikel 41, stk. 1, udpegede jernbanevirksomhed. Infrastrukturforvalterne skal til enhver tid kunne oplyse alle berørte parter om, hvilken infrastrukturkapacitet der allerede er tildelt brugervirksomhederne.

Artikel 37

Samarbejde i forbindelse med afgiftssystemer på mere end ét net

1. Medlemsstaterne sikrer, at infrastrukturforvalterne samarbejder om at muliggøre en effektiv anvendelse af afgiftsordninger og slutter sig sammen for at koordinere afgiftsopkrævningen eller for at opkræve afgifter for driften af tog tjenester, der krydser mere end ét infrastrukturnet af jernbanesystemet inden for Unionen. Infrastrukturforvalterne søger især at sikre, at internationale jernbanetjenester har den størst mulige konkurrenceevne, og at jernbanenettet udnyttes effektivt. De fastlægger i den henseende hensigtsmæssige procedurer, der er underlagt reglerne i dette direktiv.

2. Medlemsstaterne sikrer, for så vidt angår nærværende artikels stk. 1, at infrastrukturforvalterne samarbejder om at muliggøre en effektiv anvendelse af tillæg, jf. artikel 32, og præstationsordninger, jf. artikel 35, for trafik, der krydser mere end ét net i jernbanesystemet inden for Unionen.

AFDELING 3

Tildeling af infrastrukturkapacitet

Artikel 38

Rettigheder til kapacitet

1. Infrastrukturkapacitet tildeles af en infrastrukturforvalter. Når den er tildelt en ansøger, kan modtageren ikke overdrage den til en anden virksomhed eller tjeneste.

Enhver handel med infrastrukturkapacitet er forbudt og fører til udelukkelse fra videre tildeling af kapacitet.

En jernbanevirksomheds udnyttelse af kapacitet til udførelse af operationer på vegne af en ansøger, som ikke er en jernbanevirksomhed, betragtes ikke som en overdragelse.

2. Ansøgere kan højst få overladt retten til at benytte bestemt infrastrukturkapacitet i form af en kanal for et tidsrum svarende til en køreplansperiode.

En infrastrukturforvalter og en ansøger kan indgå en rammeaftale, som anført i artikel 42, om brug af kapacitet på den relevante jernbaneinfrastruktur for et længere tidsrum end en køreplansperiode.

3. Infrastrukturforvalternes og ansøgernes respektive rettigheder og forpligtelser med hensyn til enhver tildeling af kapacitet fastlægges i kontrakter eller i medlemsstaternes lovgivning.

4. Hvis en ansøger agter at indgive en ansøgning om infrastrukturkapacitet med henblik på at udføre international passagertransport, underretter den pågældende ansøger de relevante infrastrukturforvaltere og tilsynsorganer. For at gøre det muligt at vurdere, om formålet med den internationale rute er at befordre passagerer på en rute mellem stationer i forskellige medlemsstater, og hvad den mulige økonomiske betydning for eksisterende kontrakter om offentlig tjeneste er, sikrer tilsynsorganerne underretning af enhver kompetent myndighed, der har forhandlet en kontrakt om passagertransport med jernbane på den pågældende rute i henhold til en kontrakt om offentlig tjeneste, af alle andre berørte kompetente myndigheder med ret til at begrænse adgangen i henhold til artikel 11 og af enhver jernbanevirksomhed, der opfylder en kontrakt om offentlig tjeneste på den rute, den internationale passagertransport vedrører.

Artikel 39

Kapacitetstildeling

1. Medlemsstaterne kan fastlægge rammer for tildelingen af infrastrukturkapacitet med forbehold af det i artikel 4 nævnte krav om forvaltningsmæssig uafhængighed. Der fastsættes nærmere regler for tildelingen af kapacitet. Infrastrukturforvalteren foretager kapacitetstildelingen. Infrastrukturforvalteren sikrer bl.a., at infrastrukturkapacitet tildeles på et retfærdigt og ikke-diskriminerende grundlag og i overensstemmelse med EU-retten.

2. Infrastrukturforvalterne behandler de forretningsmæssige oplysninger, de modtager, fortroligt.

Artikel 40

Samarbejde om tildeling af infrastrukturkapacitet på mere end ét net

1. Medlemsstaterne sikrer, at infrastrukturforvalterne samarbejder om effektiv tilvejebringelse og tildeling af

infrastrukturkapacitet, der går over mere end ét banenet af jernbanesystemet inden for Unionen, herunder rammeaftaler, jf. artikel 42. Infrastrukturforvalterne opretter passende procedurer, som er underlagt reglerne i dette direktiv, og organiserer kanaler, der krydser mere end ét net, i overensstemmelse hermed.

Medlemsstaterne sikrer, at repræsentanter for infrastrukturforvaltere, hvis tildelingsbeslutninger har betydning for andre infrastrukturforvaltere, inddrages for at koordinere tildelingen af eller for at tildele al relevant infrastrukturkapacitet på internationalt plan, med forbehold af de specifikke regler i EU-retten om netværk med fokus på jernbanegodstransport. Infrastrukturforvalterne offentliggør principper og kriterier for tildeling af kapacitet som led i dette samarbejde i deres netvejledning, jf. bilag IV, punkt 3. De relevante repræsentanter for infrastrukturforvaltere fra tredjelande kan inddrages i disse procedurer.

2. Kommissionen underrettes om og indbydes til at deltage som observatør i de vigtigste møder, hvor de fælles principper og metoder for tildeling af infrastruktur drøftes. Tilsynsorganerne skal modtage tilstrækkelige oplysninger om udviklingen af fælles principper og metoder for tildeling af infrastrukturer og fra it-baserede tildelings systemer til, at de kan udføre deres tilsyn i overensstemmelse med artikel 56.

3. På alle møder og alle andre aktiviteter, der vedrører tildeling af infrastrukturkapacitet til togdrift, der omfatter flere net, træffes beslutningerne udelukkende af repræsentanter for infrastrukturforvaltere.

4. Deltagerne i det i stk. 1 omhandlede samarbejde sikrer, at navne på deltagere, driftsmetoder og alle relevante kriterier, som anvendes ved vurdering og tildeling af infrastrukturkapacitet, gøres offentligt tilgængelige.

5. Infrastrukturforvaltere, der indgår i et i stk. 1 omhandlet samarbejde, skal vurdere behovet for og om nødvendigt foreslå og organisere internationale kanaler for at lette drift af godstog, som er genstand for en ad hoc-ansøgning, jf. artikel 48.

Sådanne internationale kanaler, der er arrangeret på forhånd, stilles til rådighed for ansøgere gennem enhver af de deltagende infrastrukturforvaltere.

Artikel 41

Ansøgere

1. Ansøgninger om infrastrukturkapacitet kan indgives af ansøgere. Med henblik på at benytte en sådan infrastrukturkapacitet skal ansøgerne udpege en jernbanevirksomhed, der skal indgå en aftale med infrastrukturforvalteren i overensstemmelse med artikel 28. Dette berører ikke ansøgernes ret til at indgå aftaler med infrastrukturforvaltere i overensstemmelse med artikel 44, stk. 1.

2. Infrastrukturforvalteren kan fastsætte krav til ansøgere for at sikre, at hans legitime forventninger om fremtidige indtægter og udnyttelsen af infrastrukturen kan opfyldes. Sådanne krav skal være rimelige, gennemsigtige og ikke-diskriminerende. De skal præciseres i netvejledningen, jf. bilag IV, punkt 3, litra b). De kan kun omfatte en finansiell garanti, som ikke må overstige et passende niveau, der står i rimeligt forhold til niveauet for ansøgerens forventede aktivitet, og en garanti for evnen til at udarbejde bud på infrastrukturkapacitet i overensstemmelse med reglerne.

3. Kommissionen vedtager inden den 16. juni 2015 gennemførelsesforanstaltninger med nærmere regler om de kriterier, der skal følges for anvendelsen af stk. 2. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 62, stk. 3.

Artikel 42

Rammeaftaler

1. Med forbehold af artikel 101, 102 og 106 i TEUF kan der indgås en rammeaftale mellem en infrastrukturforvalter og en ansøger. En sådan rammeaftale specificerer karakteristikaene for den infrastrukturkapacitet, som ansøgeren har behov for og får tilbudt i et tidsrum, der overstiger en køreplansperiode.

Rammeaftalen specificerer ikke en kanal nærmere, men skal være udformet således, at den imødekommer ansøgerens legitime forretningsmæssige behov. En medlemsstat kan kræve en forhåndsgodkendelse af en rammeaftale fra et tilsynsorgan, jf. artikel 55 i dette direktiv.

2. Rammeaftaler må ikke udelukke andre ansøgere eller tjenester fra at udnytte den relevante infrastruktur.

3. Vilklarene i rammeaftaler skal kunne ændres eller begrænses for at muliggøre bedre udnyttelse af jernbaneinfrastrukturen.

4. Rammeaftaler kan omfatte sanktioner, såfremt det bliver nødvendigt at ændre eller ophæve aftalen.

5. Rammeaftaler indgås i princippet for en periode på fem år og kan forlænges med perioder svarende til deres oprindelige løbetid. Infrastrukturforvalteren kan i særlige tilfælde acceptere en kortere eller længere gyldighedsperiode. Enhver periode på over fem år skal være begrundet med tilstedeværelsen af forretningskontrakter, særlige investeringer eller risici.

6. For tjenester, der anvender infrastruktur til særlige formål, jf. artikel 49, som kræver store og langfristede investeringer, kan der indgås rammeaftaler for en periode på 15 år, hvor det er behørigt begrundet af ansøgeren. En gyldighedsperiode på over 15 år kan kun tillades i ganske særlige tilfælde, navnlig i forbindelse med store og langfristede investeringer, især hvis disse er omfattet af aftalemæssige forpligtelser, der omfatter en flerårig afskrivningsplan.

I sådanne usædvanlige tilfælde kan rammeaftalen evt. udstikke de detaljerede karakteristika for den kapacitet, der stilles til rådighed for ansøgeren for rammeaftalens varighed. Sådanne karakteristika kan bl.a. omfatte antal afgang i kanalerne, deres størrelse og kvalitet. Infrastrukturforvalteren kan begrænse den reserverede kapacitet, hvis den i et tidsrum på mindst en måned er blevet benyttet til under den tærskelvoting, der er nævnt i artikel 52.

Fra 1. januar 2010 kan en første rammeaftale indgås for en periode på fem år, der kan forlænges én gang, på grundlag af de kapacitetskarakteristika, som er benyttet af ansøgere, der drev jernbanevirksomhed før 1. januar 2010, for at tage hensyn til særlige investeringer eller tilstedeværelsen af forretningskontrakter. Det tilsynsorgan, der er omhandlet i artikel 55, er ansvarligt for at give tilladelse til, at en sådan aftale kan træde i kraft.

7. Den generelle karakter af hver rammeaftale gøres tilgængelig for alle berørte parter, idet forretningshemmeligheder dog behandles fortroligt.

8. Kommissionen kan på grundlag af erfaringerne fra tilsynsorganerne, de kompetente myndigheder og jernbanevirksomhederne og på grundlag af arbejdet i det netværk, der er nævnt i artikel 57, stk. 1, vedtage foranstaltninger med nærmere procedureregler og kriterier for anvendelsen af denne artikel. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 62, stk. 3.

Artikel 43

Plan for tildelingsprocessen

1. Infrastrukturforvalteren overholder den i bilag VII fastsatte plan for kapacitetstildelingen.

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 60 vedrørende visse ændringer af bilag VII. Bilag VII kan således efter høring af alle infrastrukturforvalterne ændres for at tage højde for driftsmæssige hensyn i tildelingsprocessen. Disse ændringer skal ske på grundlag af, hvad der er nødvendigt i lyset af erfaringerne, for at sikre en effektiv tildelingsproces og afspejle infrastrukturforvalternes driftsmæssige hensyn.

3. Infrastrukturforvalterne skal være enige med de øvrige berørte og relevante infrastrukturforvaltere om, hvilke internationale kanaler der skal tages med i køreplanen, før der indledes konsultationer om udkastet til køreplan. Der skal kun foretages justeringer, hvis det er absolut nødvendigt.

Artikel 44

Ansøgninger

1. Ansøgere kan på offentlig- eller privatretligt grundlag indgive en ansøgning til infrastrukturforvalteren om en aftale, der giver ret til at benytte jernbaneinfrastruktur mod betaling af en afgift, som fastsat i kapitel IV, afdeling 2.

2. Ansøgninger, der vedrører den almindelige køreplan, skal respektere de i bilag VII fastsatte tidsfrister.

3. En ansøger, som har indgået en rammeaftale, indgiver sin ansøgning i overensstemmelse med aftalen.

4. Infrastrukturforvaltere skal for så vidt angår kanaler, der går over mere end ét net, sikre, at ansøgerne kan indgive ansøgning til en one-stop-shop, der enten er et fælles organ, som er etableret af infrastrukturforvalterne, eller en enkelt infrastrukturforvalter, der deltager i kanalen. Den pågældende infrastrukturforvalter kan derefter på ansøgerens vegne søge om kapacitet hos de andre berørte infrastrukturforvaltere. Dette krav berører ikke Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 913/2010 af 22. september 2010 om et europæisk banenet med henblik på konkurrencebaseret godstransport ⁽¹⁾.

Artikel 45

Planlægning

1. Infrastrukturforvalteren imødekommer i videst muligt omfang alle ansøgninger om infrastrukturkapacitet, herunder ansøgninger om kanaler, der går over mere end ét net, og tager i videst mulig omfang hensyn til alle forhold af betydning for ansøgerne, herunder de økonomiske konsekvenser for deres virksomhed.

2. Infrastrukturforvalteren kan give bestemte transportydelser fortrinsstilling ved planlægningsprocessen og samordningen, jf. dog artikel 47 og 49.

3. Infrastrukturforvalteren hører alle berørte parter om udkastet til køreplan og giver dem mindst en måned til at fremsætte deres synspunkter. Berørte parter omfatter alle, som har ansøgt om infrastrukturkapacitet, samt andre parter, som har bemærkninger til, hvordan køreplanen kan indvirke på deres mulighed for at levere jernbanetransportydelser i køreplansperioden.

4. Infrastrukturforvalteren træffer de nødvendige foranstaltninger til at forsøge at løse påpegede problemer.

Artikel 46

Samordning

1. Hvis der opstår konflikter mellem forskellige ansøgninger under den planlægningsproces, der er omhandlet i artikel 45, forsøger infrastrukturforvalteren, gennem en samordning af ansøgningerne, at imødekomme alle ansøgninger i videst muligt omfang.

2. Hvis der opstår en situation, der kræver samordning, har infrastrukturforvalteren ret til inden for rimelige grænser at tilbyde infrastrukturkapacitet, der adskiller sig fra den, hvorom der er ansøgt.

3. Infrastrukturforvalteren tilstræber gennem høring af de berørte ansøgere at løse eventuelle konflikter. En sådan høring skal ske på grundlag af videregivelse af følgende oplysninger, der inden for en rimelig frist stilles gratis til rådighed i skriftlig eller elektronisk form:

a) kanaler, som alle andre ansøgere har indgivet ansøgning om for de samme strækninger

b) kanaler, som er foreløbigt tildelt alle andre ansøgere for de samme strækninger

c) alternative kanaler, som er foreslået for de relevante strækninger i overensstemmelse med stk. 2

d) fuldstændige oplysninger om de kriterier, der anvendes ved tildelingen af kapacitet.

Disse oplysninger stilles i overensstemmelse med artikel 39, stk. 2, til rådighed på en sådan måde, at andre ansøgers identitet ikke videregives, medmindre de berørte ansøgere har givet samtykke til en sådan videregivelse.

4. Netvejledningen skal indeholde en redegørelse for principperne for samordningen. De skal især afspejle vanskeligheden ved at arrangere internationale kanaler og de konsekvenser, ændringer kan få for andre infrastrukturforvaltere.

5. Hvis ansøgninger om infrastrukturkapacitet ikke kan imødekommes uden samordning, tilstræber infrastrukturforvalteren at imødekomme alle ansøgninger gennem samordning.

6. Med forbehold af de foreliggende appelmuligheder og bestemmelserne i artikel 56 skal der i tilfælde af tvister om tildeling af infrastrukturkapacitet oprettes et tvistbilæggesystem til hurtig afgørelse af sådanne tvister. Netvejledningen skal indeholde en redegørelse for dette system. Hvis dette system anvendes, skal der træffes en afgørelse inden for en frist på ti arbejdsdage.

Artikel 47

Overbelastning af infrastrukturen

1. Hvis det efter samordning af ansøgningerne om kanaler og høring af ansøgerne ikke er muligt at imødekomme ansøgninger om infrastrukturkapacitet i tilstrækkeligt omfang, skal infrastrukturforvalteren omgående erklære det afsnit af infrastrukturen, hvor dette har gjort sig gældende, for overbelastet infrastruktur. Det samme gælder for infrastruktur, hvor der i nær fremtid kan forventes knaphed på kapacitet.

2. Hvis infrastrukturen er blevet erklæret for overbelastet, skal infrastrukturforvalteren foretage en kapacitetsanalyse i henhold til artikel 50, medmindre en kapacitetsforbedringsplan i henhold til artikel 51 allerede er under gennemførelse.

⁽¹⁾ EUT L 276 af 20.10.2010, s. 22.

3. Hvis de afgifter, der er omhandlet i artikel 31, stk. 4, ikke er blevet opkrævet eller ikke har givet et tilfredsstillende resultat, og infrastrukturen er blevet erklæret for overbelastet, kan infrastrukturforvalteren desuden benytte prioriteringskriterier ved tildelingen af infrastrukturkapacitet.

4. Prioriteringskriterierne skal tage hensyn til en transporttjenestes betydning for samfundet i forhold til enhver anden transporttjeneste, som derved udelukkes.

Med henblik på at sikre, at der i den forbindelse udvikles en tilfredsstillende transporttjeneste, især for at opfylde forpligtelsen til offentlig tjeneste eller for at fremme udviklingen af national og international jernbanespedition, kan medlemsstaterne, forudsat det ikke indebærer forskelsbehandling, træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de offentlige transporttjenester prioriteres højere i forbindelse med tildeling af infrastrukturkapacitet.

Medlemsstaterne kan i givet fald godtgøre infrastrukturforvalteren et eventuelt indtægtstab i forbindelse med, at en bestemt kapacitet tildeles visse tjenester i henhold til andet afsnit.

I forbindelse med disse foranstaltninger og denne godtgørelse skal der også tages hensyn til virkningerne af ovennævnte udelukkelse i andre medlemsstater.

5. Ved fastlæggelsen af prioriteringskriterierne tages der behørigt hensyn til betydningen af godstransporttjenester og især internationale godstransporttjenester.

6. I netvejledningen redegøres der for de procedurer, der skal følges, og de kriterier, der skal anvendes, i forbindelse med overbelastet infrastruktur.

Artikel 48

Ad hoc-ansøgninger

1. Infrastrukturforvalteren besvarer ad hoc-ansøgninger om individuelle kanaler så hurtigt som muligt, dog senest inden fem arbejdsdage. Eventuelle oplysninger om disponibel overskydende kapacitet stilles til rådighed for alle ansøgere, som måtte ønske at benytte denne kapacitet.

2. Infrastrukturforvaltere foretager om nødvendigt en evaluering af behovet for reservekapacitet, der skal være til rådighed inden for den endelige køreplan, for at de kan reagere hurtigt på forventede ad hoc-ansøgninger om kapacitet. Dette gælder også i tilfælde af overbelastet infrastruktur.

Artikel 49

Infrastruktur til særlige formål

1. Med forbehold af stk. 2 skal infrastrukturkapacitet kunne benyttes af alle typer transporttjenester, der opfylder de nødvendige karakteristika for drift på den pågældende kanal.

2. Hvor der findes egnede alternative strækninger, kan infrastrukturforvalteren i samråd med de berørte parter forbeholde infrastruktur til brug for bestemte typer trafik. Med forbehold af artikel 101, 102 og 106 i TEUF kan infrastrukturforvalteren i så tilfælde give denne type trafik fortrinsstilling ved tildelingen af infrastrukturkapacitet.

Forbeholdelse af infrastruktur til særlige formål er ikke til hinder for, at den pågældende infrastruktur kan benyttes af andre typer trafik, hvis der er kapacitet til rådighed.

3. Hvis infrastruktur er forbeholdt til særlige formål, som beskrevet i stk. 2, anføres dette i netvejledningen.

Artikel 50

Kapacitetsanalyse

1. Formålet med en kapacitetsanalyse er at afdække de begrænsninger i infrastrukturkapaciteten, der gør det umuligt at imødekomme ansøgninger om kapacitet i fuldt omfang, og at stille forslag til, hvordan yderligere ansøgninger kan imødekommes. Kapacitetsanalysen skal afdække årsagerne til overbelastningen, og hvilke foranstaltninger der kan træffes på kort og mellemlang sigt for at afhjælpe den.

2. Kapacitetsanalysen skal omfatte infrastrukturen, driftsprocedurerne, karakteren af de forskellige tjenester, der opererer på infrastrukturen, og alle disse faktorerers indvirkning på infrastrukturkapaciteten. Blandt de foranstaltninger, der skal tages i betragtning, kan nævnes ændret linjeføring, tidsmæssig omdisponering, hastighedsændringer og infrastrukturforbedringer.

3. En kapacitetsanalyse skal være udført senest seks måneder efter, at infrastruktur er blevet erklæret for overbelastet.

Artikel 51

Kapacitetsforbedringsplan

1. Senest seks måneder efter færdiggørelsen af en kapacitetsanalyse forelægger infrastrukturforvalteren en kapacitetsforbedringsplan.

2. En kapacitetsforbedringsplan udarbejdes efter samråd med brugere af den pågældende overbelastede infrastruktur.

Planen skal afdække

a) årsagerne til overbelastningen

b) den forventede fremtidige trafikudvikling

c) begrænsningerne for infrastrukturudviklingen

d) mulighederne for og omkostningerne ved at forøge kapaciteten, herunder forventede ændringer i adgangsafgifter.

På grundlag af en costbenefitanalyse af de foreslåede foranstaltninger skal planen også fastlægge, hvilke foranstaltninger der skal træffes til at forøge infrastrukturkapaciteten, herunder en tidsplan for gennemførelsen.

Planen skal eventuelt forhåndsgodkendes af medlemsstaten.

3. Infrastrukturforvalteren ophører med at opkræve alle afgifter på den relevante infrastruktur i henhold til artikel 31, stk. 4, når

a) infrastrukturforvalteren ikke forelægger en kapacitetsforbedringsplan, eller

b) infrastrukturforvalteren ikke gør fremskridt med de foranstaltninger, der er foreslået i kapacitetsforbedringsplanen.

4. Uanset stk. 3 i nærværende artikel, kan infrastrukturforvalteren med forbehold af godkendelse fra tilsynsorganet, jf. artikel 55, fortsætte med at opkræve disse afgifter, hvis

a) kapacitetsforbedringsplanen ikke kan gennemføres på grund af forhold, der ligger uden for infrastrukturforvalterens kontrol, eller

b) de forhåndenværende muligheder ikke er økonomisk eller finansielt levedygtige.

Artikel 52

Brugen af kanaler

1. I netvejledningen skal infrastrukturforvalteren redegøre nærmere for, i hvilket omfang der tages hensyn til tidligere udnyttelse af kanaler, når der foretages en prioritering ved tildelingen af infrastrukturkapacitet.

2. Især hvor det drejer sig om overbelastet infrastruktur, kræver infrastrukturforvalteren, at en kanal opgives, hvis den i et tidsrum på mindst en måned er blevet benyttet til under en tærskelvote, der skal fastsættes i netvejledningen, medmindre dette skyldes ikke-økonomiske årsager, som ansøgeren ikke er herre over.

Artikel 53

Infrastrukturkapacitet til vedligeholdelsesarbejde

1. Ansøgninger om infrastrukturkapacitet med henblik på at udføre vedligeholdelsesarbejde forelægges under planlægningsprocessen.

2. Infrastrukturforvalteren tager behørigt hensyn til, hvilke konsekvenser reservering af infrastrukturkapacitet til planlagt vedligeholdelse af spor har for andre ansøgere.

3. Infrastrukturforvalteren underretter hurtigst muligt de berørte parter om, at infrastrukturkapaciteten ikke er til rådighed på grund af uplanlagt vedligeholdelsesarbejde.

Artikel 54

Særlige foranstaltninger i tilfælde af forstyrrelser

1. Hvis der opstår forstyrrelser i togtrafikken på grund af tekniske fejl eller som følge af en ulykke, træffer infrastrukturforvalteren alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at normalisere situationen. Med henblik herpå udarbejder infrastrukturforvalteren en beredskabsplan med en liste over de forskellige organer, der skal underrettes i tilfælde af alvorlige hændelser eller alvorlige forstyrrelser i togtrafikken.

2. I en nødsituation og når det er uomgængelig nødvendigt som følge af sammenbrud, som midlertidigt gør infrastrukturen ubrugelig, kan de tildelte kanaler uden varsel trækkes tilbage lige så længe, som det tager at reparere systemet.

Infrastrukturforvalteren kan, hvis han anser det for nødvendigt, forlange, at jernbanevirksomhederne stiller de midler, han finder mest hensigtsmæssige, til hans disposition, for at togtrafikken kan normaliseres hurtigst muligt.

3. Medlemsstaterne kan kræve, at jernbanevirksomhederne deltager i tilsynet med, at de selv overholder sikkerhedsstandarder og -regler, og i håndhævelsen af disse standarder og regler.

AFDELING 4

Tilsynsorgan

Artikel 55

Tilsynsorgan

1. Hver medlemsstat opretter et enkelt nationalt tilsynsorgan for jernbanesektoren. Dette organ skal være en særskilt myndighed, som organisatorisk, funktionelt, hierarkisk og med hensyn til beslutningstagning er retligt adskilt fra og uafhængigt af enhver anden offentlig eller privat enhed, jf. dog stk. 2. Det skal også med hensyn til organisation, finansieringsbeslutninger, retlig struktur og beslutningstagning være uafhængigt af enhver infrastrukturforvalter, ethvert afgiftsorgan og tildelingsorgan og enhver ansøger. Det skal desuden være funktionelt uafhængigt af enhver kompetent myndighed, der tager sig af tildelingen af en kontrakt om offentlig tjeneste.

2. Medlemsstaterne kan oprette tilsynsorganer, som er kompetente for flere regulerede sektorer, hvis disse integrerede tilsynsmyndigheder opfylder de krav om uafhængighed, der er nævnt i nærværende artikels stk. 1. Tilsynsorganet for jernbanesektoren kan også rent organisatorisk slås sammen med den nationale konkurrencemyndighed, jf. artikel 11 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 101 og 102 ⁽¹⁾, den

⁽¹⁾ EFT L 1 af 4.1.2003, s. 1.

Titlen på Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 er blevet justeret under hensyn til omnummereringen af artiklerne i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, jf. Lissabontraktatens artikel 5. Den oprindelige henvisning var til traktatens artikel 81 og 82.

sikkerhedsmyndighed, der er oprettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/49/EF af 29. april 2004 om jernbanesikkerhed i EU ⁽¹⁾, eller det licensudstedende organ, der er omhandlet i nærværende direktivs kapitel III, hvis det fælles organ opfylder de krav om uafhængighed, der er nævnt i nærværende artikels stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsorganet bemandes og forvaltes på en måde, der sikrer uafhængighed. De sikrer navnlig, at de personer, hvis ansvar det er at træffe beslutninger for tilsynsorganet i overensstemmelse med artikel 56, f.eks. medlemmer af bestyrelsen, hvor det er relevant, udpeges af den nationale regering eller det nationale ministerråd eller af en anden offentlig myndighed, som ikke direkte udøver ejerskabsrettigheder over regulerede virksomheder, i henhold til klare og gennemsikkelige regler, der sikrer deres uafhængighed.

Medlemsstaterne afgør, hvorvidt disse personer udpeges for en fast periode, som kan forlænges, eller på et permanent grundlag, som kun giver mulighed for afskedigelse af disciplinære årsager, der ikke vedrører deres beslutningstagning. De udvælges i en gennemsigtig procedure på grundlag af deres kvalifikationer, herunder passende kompetence og relevant erfaring, helst inden for jernbaneområdet eller andre netværksindustrier.

Medlemsstaterne sikrer, at disse personer handler uafhængigt af eventuelle markedsinteresser med relation til jernbanesektoren og derfor ikke har nogen interesse eller noget forretningsforhold med nogen af de regulerede virksomheder eller enheder. Disse personer afgiver med henblik herpå en årlig loyalitetserklæring og en interesseerklæring, hvori de angiver enhver direkte eller indirekte interesse, der kan anses for at berøre deres uafhængighed og have indflydelse på udøvelsen af deres hverv. Disse personer afholder sig fra at træffe beslutninger i sager vedrørende en virksomhed, som de har haft direkte eller indirekte forbindelse med i løbet af det år, der gik forud for iværksættelsen af en procedure.

De må ikke søge eller modtage instruktioner fra nogen regering eller anden offentlig eller privat enhed, når de udfører tilsynsorganets funktioner, og de har fuld beføjelse til at ansætte og forvalte personalet i tilsynsorganet.

Ved udløbet af perioden for deres udpegelse til tilsynsorganet må de ikke have nogen stilling eller noget ansvar i nogen af de regulerede virksomheder eller enheder i en periode på mindst ét år.

Artikel 56

Tilsynsorganets funktioner

1. Med forbehold af artikel 46, stk. 6, har en ansøger ret til at indgive klage til tilsynsorganet, hvis han mener at være blevet uretfærdigt behandlet, udsat for forskelsbehandling eller på

anden måde krænket, især ved en afgørelse truffet af infrastrukturforvalteren eller, hvis det er relevant, jernbanevirksomheden eller operatøren af en servicefacilitet vedrørende:

- a) den foreløbige og endelige udgave af netvejledningen
- b) de kriterier, der er anført i netvejledningen
- c) tildelingsprocessen og dens resultat
- d) afgiftsordninger
- e) niveauet for eller strukturen i infrastrukturafgifter, som virksomheden skal eller kan komme til at skulle betale
- f) ordninger vedrørende adgang i henhold til artikel 10-13
- g) adgang til og opkrævning af afgifter for tjenester i henhold til artikel 13.

2. Med forbehold af de nationale konkurrencemyndigheders beføjelser til at sikre konkurrencen på markederne for jernbanetransportydelse har tilsynsorganet beføjelse til at overvåge konkurrencesituationen på markederne for jernbanetransportydelse og navnlig at føre tilsyn med stk. 1, litra a) til g), på eget initiativ med henblik på at undgå forskelsbehandling af ansøgere. Det kontrollerer især, om netvejledningen indeholder diskriminerende bestemmelser eller giver infrastrukturforvalteren skønsebeføjelser, som kan anvendes til at forskelsbehandle ansøgere.

3. Tilsynsorganet samarbejder desuden tæt med den nationale sikkerhedsmyndighed i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/57/EF af 17. juni 2008 om interoperabilitet i jernbanesystemet i Fællesskabet ⁽²⁾, og med den licensudstedende myndighed i henhold til nærværende direktiv.

Medlemsstaterne sikrer, at disse myndigheder i fællesskab udvikler en ramme for informationsudveksling og samarbejde rettet mod at forhindre en skadelig indvirkning på konkurrencen eller sikkerheden på jernbanemarkedet. Denne ramme skal omfatte en mekanisme, hvormed tilsynsorganet kan forsyne den nationale sikkerhedsmyndighed og den licensudstedende myndighed med anbefalinger vedrørende emner, der kan påvirke konkurrencen på jernbanemarkedet, og hvormed den nationale sikkerhedsmyndighed kan forsyne tilsynsorganet og den licensudstedende myndighed med anbefalinger vedrørende emner, der kan påvirke sikkerheden. Med forbehold af de enkelte myndigheders uafhængighed på deres respektive kompetenceområder undersøger den relevante myndighed alle sådanne anbefalinger, inden den træffer sine beslutninger. Hvis den relevante myndighed beslutter ikke at følge disse anbefalinger, skal den angive en begrundelse i sin afgørelse.

⁽¹⁾ EUT L 164 af 30.4.2004, s. 44.

⁽²⁾ EUT L 191 af 18.7.2008, s. 1.

4. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om, at tilsynsorganet får til opgave at vedtage ikke-bindende udtalelser om den foreløbige udgave af virksomhedsplanen i artikel 8, stk. 3, den kontraktmæssige aftale og kapacitetsforbedringsplanen, og især at angive, hvorvidt disse instrumenter er i overensstemmelse med den konkurrencemæssige situation på markederne for jernbanetjenester.

5. Tilsynsorganet skal have den nødvendige organisatoriske kapacitet med hensyn til menneskelige og materielle ressourcer, som skal stå i forhold til jernbanesektorens betydning i medlemsstaten.

6. Tilsynsorganet sikrer, at afgifter, der er fastsat af infrastrukturforvalteren, er i overensstemmelse med kapitel IV, afdeling 2, og ikke indebærer forskelsbehandling. Forhandlinger mellem ansøgere og en infrastrukturforvalter om niveauet for infrastrukturafgifter er kun tilladt, hvis de foregår under overvågning af tilsynsorganet. Tilsynsorganet griber ind, hvis forhandlingerne kan forventes at stride mod dette kapitel.

7. Tilsynsorganet hører regelmæssigt og under alle omstændigheder mindst en gang hvert andet år repræsentanterne for brugerne af jernbanegodstransport og -passagertransport for at tage hensyn til deres synspunkter vedrørende jernbanemarkedet.

8. Tilsynsorganet er beføjet til at forlange relevante oplysninger fra infrastrukturforvalteren, ansøgere og alle involverede tredjeparter i den pågældende medlemsstat.

De ønskede oplysninger skal afgives inden for en rimelig periode, der fastsættes af tilsynsorganet, og som ikke må være over én måned, medmindre tilsynsorganet i særlige tilfælde accepterer og giver tilladelse til en tidsbegrænset forlængelse, som ikke må overstige yderligere to uger. Tilsynsorganet skal kunne håndhæve sådanne anmodninger med passende sanktioner, herunder bøder. De oplysninger, der skal videregives til tilsynsorganet, omfatter bl.a. alle de data, som tilsynsorganet forlanger inden for rammerne af sit arbejde med at behandle klager og overvåge konkurrencen på markederne for jernbanetransportydelse i overensstemmelse med stk. 2. Dette omfatter data, som er nødvendige til statistiske formål og markedsobservation.

9. Tilsynsorganet behandler alle klager og anmoder i givet fald om relevante oplysninger og tager initiativ til høring af alle relevante parter senest en måned efter modtagelse af klagen. Det behandler alle klager, træffer de fornødne foranstaltninger og informerer de relevante parter om sin begrundede afgørelse inden for en forud fastsat rimelig frist, dog altid senest seks uger efter modtagelsen af alle relevante oplysninger. Med forbehold af de nationale konkurrencemyndigheders beføjelser til at sikre konkurrencen på markederne for jernbanetjenesteydelser træffer tilsynsorganet, hvor det er nødvendigt, på eget initiativ afgørelse om passende foranstaltninger med henblik

på at korrigere forskelsbehandling af ansøgere, markedsforvridning og alle andre former for uønsket udvikling på disse markeder, navnlig med hensyn til stk. 1, litra a) til g).

En afgørelse truffet af tilsynsorganet er bindende for alle de af afgørelsen omfattede parter og er ikke underlagt kontrol fra den anden administrativ instans' side. Tilsynsorganet skal kunne håndhæve sine afgørelser med passende sanktioner, herunder bøder.

I tilfælde af en klage vedrørende afslag på en ansøgning om infrastrukturkapacitet eller vedrørende vilkårene for et tilbud om kapacitet bekræfter tilsynsorganet enten, at en ændring af infrastrukturforvalterens beslutning ikke er påkrævet, eller forlanger afgørelsen ændret i overensstemmelse med de af tilsynsorganet angivne retningslinjer.

10. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser truffet af tilsynsorganet kan prøves ved en domstol. Klager kan have opsættende virkning for tilsynsorganets afgørelse, hvis den umiddelbare virkning af tilsynsorganets afgørelse vil kunne påføre den klagende part uoprettelig eller tydeligt urimelig skade. Denne bestemmelse berører ikke de beføjelser, som den domstol, der behandler klagen, har i medfør af forfatningsretlige bestemmelser, hvor det er relevant.

11. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser truffet af tilsynsorganet offentliggøres.

12. Tilsynsorganet er beføjet til at gennemføre revisioner eller iværksætte eksterne revisioner hos infrastrukturforvalterne, operatører af servicefaciliteter og, når det er relevant, jernbanevirksomheder for at kontrollere, om bestemmelserne i artikel 6 om adskillelse af regnskaber er overholdt. I denne henseende kan tilsynsorganet anmode om alle relevante oplysninger. Tilsynsorganet har især beføjelse til at anmode infrastrukturforvalteren, operatører af servicefaciliteter og alle virksomheder eller andre enheder, der udfører eller tager del i forskellige former for jernbanetransport eller forvaltning af infrastruktur som omhandlet i artikel 6, stk. 1 og 2 og artikel 13, om at stille alle eller dele af de i bilag VIII opførte regnskabsoplysninger til rådighed og om at opfylde de detaljeringskrav, som det er nødvendigt og rimeligt at stille.

Uden at det berører de eksisterende beføjelser for myndigheder med ansvar for statsstøttespørgsmål, kan tilsynsorganet også ud fra disse regnskaber drage konklusioner vedrørende statsstøttespørgsmål, som det skal indberette til disse myndigheder.

13. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 60 vedrørende visse ændringer af bilag VIII. Bilag VIII kan således ændres på baggrund af udviklingen i regnskabs- og tilsynspraksis og/eller med henblik på at tilføje yderligere elementer, der er nødvendige for at kontrollere adskillelse af regnskaberne.

Artikel 57

Samarbejde mellem tilsynsorganerne

1. Tilsynsorganerne udveksler oplysninger om deres arbejde samt om deres beslutningstagningsprincipper og beslutningspraksis og udveksler navnlig oplysninger om de vigtigste spørgsmål i deres procedurer og om problemer med fortolkning af den gennemførte EU-lovgivning på jernbaneområdet. De samarbejder på anden vis for at samordne deres beslutningstagning i hele Unionen. Med henblik herpå deltager de og arbejder sammen i et netværk, som mødes regelmæssigt. Kommissionen er medlem, og den koordinerer og støtter netværkets arbejde samt fremsætter anbefalinger til netværket, hvor dette er relevant. Den sikrer et aktivt samarbejde mellem de relevante tilsynsorganer.

Med forbehold af bestemmelserne om beskyttelse af personoplysninger i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽¹⁾ og bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽²⁾, støtter Kommissionen udvekslingen af information mellem netværkets medlemmer, eventuelt ved hjælp af elektroniske redskaber, idet det sikres, at de relevante virksomheders forretningshemmeligheder behandles fortroligt.

2. Tilsynsorganerne skal arbejde tæt sammen, bl.a. via arbejdsarrangementer, for at yde hinanden gensidig bistand inden for rammerne af deres opgaver med at overvåge markeder, behandle klager eller foretage undersøgelser.

3. I tilfælde af en klage eller en undersøgelse på eget initiativ om spørgsmål om adgang til eller opkrævning af afgifter vedrørende en international kanal samt inden for rammerne af overvågningen af konkurrencen på markedet i forbindelse med international jernbanetransport hører det berørte tilsynsorgan tilsynsorganerne i alle de andre medlemsstater, gennem hvilke den pågældende kanal strækker sig, og i givet fald Kommissionen, og anmoder dem om alle nødvendige oplysninger, før det træffer sin afgørelse.

4. De tilsynsorganer, der høres i henhold til stk. 3, leverer alle de oplysninger, som de selv har ret til at anmode om i overensstemmelse med deres nationale lovgivning. Disse oplysninger må kun anvendes til den i stk. 3 omhandlede klagebehandling eller undersøgelse.

5. Det tilsynsorgan, som modtager klagen eller på eget initiativ gennemfører en undersøgelse, videregiver relevante oplysninger til det ansvarlige tilsynsorgan, således at dette kan træffe foranstaltninger med hensyn til de berørte parter.

6. Medlemsstaterne sikrer, at enhver repræsentant for infrastrukturforvaltere, der er inddraget i proceduren, jf. artikel 40, stk. 1, hurtigst muligt leverer alle de oplysninger, der er nødvendige for behandlingen af den i nærværende artikels stk. 3 omhandlede klage eller undersøgelse, og som tilsynsorganet i den medlemsstat, hvor den pågældende repræsentant har sit hjemsted, har anmodet om. Dette tilsynsorgan har ret til at fremsende sådanne oplysninger vedrørende den berørte internationale kanal til de i stk. 3 omhandlede tilsynsorganer.

7. Kommissionen kan på anmodning fra et tilsynsorgan deltage i de aktiviteter, der er anført i stk. 2-6, med henblik på at fremme samarbejdet mellem tilsynsorganerne som beskrevet i disse stykker.

8. Tilsynsorganerne udarbejder fælles principper og metoder for de afgørelser, som de i henhold til dette direktiv er beføjet til at træffe. På grundlag af tilsynsorganernes erfaringer og arbejdet i netværket som omhandlet i stk. 1, og hvis det er nødvendigt for at sikre effektivt samarbejde i tilsynsorganerne, kan Kommissionen vedtage foranstaltninger, som indeholder sådanne fælles principper og metoder. Sådanne gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 62, stk. 3.

9. Tilsynsorganerne gennemgår de afgørelser, der træffes, og de metoder, der benyttes af sammenslutninger af infrastrukturforvaltere, jf. artikel 37 og artikel 40, stk. 1, som gennemfører bestemmelserne i dette direktiv eller på anden måde letter den internationale jernbanetransport.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 58

Udbudsregler

Bestemmelserne i dette direktiv berører ikke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/17/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester ⁽³⁾.

Artikel 59

Undtagelser

1. Indtil den 15. marts 2013 behøver Irland, der er en medlemsstat beliggende på en ø med jernbaneforbindelse til kun en anden medlemsstat, og Det Forenede Kongerige, der er i samme situation for så vidt angår Nordirland,

a) ikke at overdrage et uafhængigt organ sikringen af en retfærdig og ikke-diskriminerende adgang til infrastruktur som omhandlet i artikel 7, stk. 1, første afsnit, for så vidt den artikel forpligter medlemsstaterne til at oprette uafhængige organer til udførelse af de opgaver, der er omhandlet i artikel 7, stk. 2

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 134 af 30.4.2004, s. 1.

b) ikke at opfylde kravene i artikel 27, artikel 29, stk. 2, artikel 38, 39 og 42, artikel 46, stk. 4 og 6, artikel 47, artikel 49, stk. 3, artikel 50-53, artikel 55 og artikel 56, forudsat at beslutninger om tildeling af infrastrukturkapacitet eller opkrævning af afgifter kan appelleres, hvis en jernbanevirksomhed indgiver skriftlig anmodning herom til et uafhængigt organ, som træffer afgørelse senest to måneder efter fremsendelsen af alle relevante oplysninger, og denne afgørelse kan prøves ved en domstol.

2. Hvis mere end én jernbanevirksomhed med licens i henhold til artikel 17, eller i Irlands og Nordirlands tilfælde en jernbanevirksomhed med licens andetsteds, indgiver en officiel ansøgning om at udføre konkurrerende jernbanetransport i, til eller fra Irland eller Nordirland, træffes der afgørelse om, hvorvidt denne undtagelse fortsat skal finde anvendelse, efter rådgivningsproceduren i artikel 62, stk. 2.

Undtagelserne i stk. 1 gælder ikke, hvis en jernbanevirksomhed, der udfører jernbanetransport i Irland eller Nordirland, indgiver en officiel ansøgning om at udføre jernbanetransport i, til eller fra en anden medlemsstats område, bortset fra Irland for jernbanevirksomheder, der udfører jernbanetransport i det nordlige Irland og Det Forenede Kongerige for jernbanevirksomheder, der udfører jernbanetransport i Irland.

Senest et år efter modtagelsen af enten afgørelsen, jf. første afsnit i dette stykke, eller meddelelsen om den officielle ansøgning, jf. andet afsnit i dette stykke, skal den/de pågældende medlemsstat(er) (Irland eller Det Forenede Kongerige for så vidt angår Nordirland) indføre den nødvendige lovgivning til gennemførelse af de i stk. 1 nævnte artikler.

3. En undtagelse som omhandlet i stk. 1 kan fornyes for perioder på højst fem år. Senest 12 måneder før udløbet af undtagelsens gyldighed kan en medlemsstat, der benytter sig af nævnte undtagelse, henvende sig til Kommissionen med anmodning om en fornyet undtagelse. Enhver sådan anmodning skal begrundes. Kommissionen behandler anmodningen og vedtager en afgørelse efter rådgivningsproceduren i artikel 62, stk. 2. Denne procedure anvendes på enhver afgørelse vedrørende anmodningen.

Når Kommissionen træffer afgørelse, tager den hensyn til udviklingen i den geopolitiske situation og til udviklingen på jernbanemarkedet i, til og fra den medlemsstat, der har anmodet om en fornyet undtagelse.

Artikel 60

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 20, stk. 5, artikel 35, stk. 3, artikel 43, stk. 2, og artikel 56, stk. 13,

tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 15. december 2012. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for en periode af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 20, stk. 5, artikel 35, stk. 3, artikel 43, stk. 2, og artikel 56, stk. 13, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidig Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakter vedtaget i henhold til artikel 20, stk. 5, artikel 35, stk. 3, artikel 43, stk. 2, og artikel 56, stk. 13, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Denne frist forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 61

Gennemførelsesforanstaltninger

Efter anmodning fra en medlemsstat, fra et tilsynsorgan eller på eget initiativ undersøger Kommissionen specifikke foranstaltninger vedtaget af de nationale myndigheder vedrørende anvendelsen af bestemmelserne i dette direktiv om betingelserne for adgang til jernbaneinfrastruktur og -tjenester, udstedelse af licenser til jernbanevirksomheder, infrastrukturafgifter og kapacitetstildeling senest 12 måneder efter vedtagelsen af disse foranstaltninger. Kommissionen afgør inden fire måneder efter modtagelse af en sådan anmodning og efter rådgivningsproceduren i artikel 62, stk. 2, hvorvidt den pågældende foranstaltning fortsat kan finde anvendelse.

Artikel 62

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.

3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse til et udkast til gennemførelsesretsakt, der skal vedtages i overensstemmelse med artikel 10, stk. 4, artikel 11, stk. 4, artikel 12, stk. 5, artikel 13, stk. 9, artikel 17, stk. 5, artikel 31, stk. 3 og 5, artikel 32, stk. 4 og artikel 57, stk. 8, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, afsnit 3, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

Artikel 63

Rapport

1. Senest den 31. december 2012 forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om gennemførelsen af kapitel II. Denne rapport skal også indeholde en vurdering af udviklingen på markedet, herunder en status over forberedelserne af en yderligere åbning af jernbanemarkedet. Kommissionen analyserer ligeledes i rapporten de forskellige markedsordningsmodeller og indvirkningen af dette direktiv på kontrakter om offentlig tjeneste og deres finansiering. Kommissionen tager i den forbindelse hensyn til gennemførelsen af forordning (EF) nr. 1370/2007 og de iboende forskelle mellem medlemsstaterne (netværkstæthed, passagerantal, gennemsnitlig rejseafstand). Kommissionen fremsætter, hvis det er relevant, forslag til lovgivningsmæssige foranstaltninger vedrørende åbning af de nationale jernbanepassagermarkeder og udvikling af hensigtsmæssige betingelser for at sikre adgang uden forskelsbehandling til infrastrukturen på grundlag af de gældende krav til adskillelse mellem infrastrukturforvaltning og transportvirksomhed og vurderer virkningerne af sådanne foranstaltninger.

2. I lyset af erfaringerne fra netværket for tilsynsorganer forelægger Kommissionen senest den 16. december 2014 en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om samarbejdet mellem tilsynsorganerne. Kommissionen foreslår om nødvendigt ledsageforanstaltninger for at sikre et mere integreret tilsyn med det europæiske jernbanemarked, navnlig med hensyn til internationale tjenester. Med henblik herpå kan der om nødvendigt overvejes lovgivningsmæssige foranstaltninger.

Artikel 64

Gennemførelse i national ret

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv, herunder for så vidt angår virksomheders, operatorers, ansøgere, myndigheders og andre enheders overholdelse heraf, senest den 16. juni 2015. De tilsender straks Kommissionen disse bestemmelser.

Bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til de direktiver, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og for affattelsen af den nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Forpligtelsen til at gennemføre kapitel II og IV i dette direktiv i national lovgivning gælder ikke for Cypern og Malta, så længe der ikke er noget jernbanenet på deres område.

Artikel 65

Ophævelse

Direktiv 91/440/EØF, 95/18/EF og 2001/14/EF, som ændret ved de direktiver, der er opført i bilag IX, del A, ophæves med virkning fra den 15. december 2012, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse i national ret af de direktiver, der er anført i bilag IX, del B.

Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til dette direktiv og skal læses i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag X.

Artikel 66

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 67

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 21. november 2012.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
A. D. MAVROYIANNIS
Formand

BILAG I

LISTE OVER JERNBANEINFRASTRUKTURELEMENTER

Jernbaneinfrastruktur omfatter følgende elementer, såfremt disse hører til hoved- og sidesporene, med undtagelse af spor inden for reparationsværksteder, baneværksteder eller lokomotivremiser samt private sportilslutninger:

- grunde
 - banelegeme og planum, især dæmninger, gennemskæringer, dræninger og afvandingsgrøfter, gennemløbsrør, beklædningsmure og beplantninger til beskyttelse af skråninger osv.; personperroner og læsseramper, herunder på passagerstationer og i godsterminaler; rabatter og sidestier; indhegningsmure, hække, stakitter; brandlinier; opvarmningsanlæg til sporskifter; snehegn
 - særlige konstruktioner: broer, stenkister og øvrige baneoverføringer, tunneller, overdækkede gennemskæringer og øvrige baneunderføringer; støtemure og afskærmninger mod laviner, nedstyrtende sten osv.
 - niveauoverkørsler med de til sikring af vejtrafikken nødvendige anlæg
 - overbygning: skinner, rilleskinner, tvangsskinner; sveller og langsveller, let profiljern til skinnesamling; ballast inklusive grus og sand; sporskifter og skinnekryds; drejeskiver og skydebroer (med undtagelse af dem, der kun bruges til motorvogne)
 - adgangsveje for passagerer og gods, herunder vejadgang og adgang for gående passagerer ved ankomst eller afrejse
 - sikrings-, signal- og telekommunikationsanlæg på fri strækning, på banegårde og rangerbanegårde, herunder anlæg til produktion, transformering og fordeling af elektrisk strøm til signalvæsenet og telekommunikationsanlæggene; de til nævnte anlæg hørende bygninger; skinnebremser
 - belysningsanlæg til trafikens afvikling og sikring
 - anlæg til transformering og tilførsel af strøm til den elektriske togfremdrift; understationer, strømforsyningsledninger mellem understation og køretråd, køreledninger med master, tredjeskinne med bærestolper
 - bygninger med tilknytning til infrastrukturen, herunder en anlægsdel til opkrævning af transportafgifter.
-

BILAG II

YDELSER, DER SKAL LEVERES TIL JERNBANEVIRKSOMHEDERNE

(jf. artikel 13)

1. Minimumsadgangsydelser omfatter:
 - a) behandling af ansøgninger om jernbaneinfrastrukturkapacitet
 - b) ret til at benytte den kapacitet, der tildeles
 - c) brug af jernbaneinfrastrukturen, herunder sporskifter og skiftestationer
 - d) togkontrol, herunder signalgivning, regulering, ekspedition samt fremsendelse og tilvejebringelse af oplysninger om togbevægelser
 - e) brug af elforsyningsudstyr til levering af strøm til elektrisk kørsel, hvor dette forefindes
 - f) alle andre oplysninger, der er nødvendige for at iværksætte eller drive den tjeneste, hvortil der er tildelt infrastrukturkapacitet.
 2. Der skal også gives adgang, herunder sporadgang, til følgende servicefaciliteter, når de findes, og til de ydelser, der leveres i disse faciliteter:
 - a) passagerstationer og dertil hørende bygninger og andre faciliteter, herunder rejseinformationsvisning og passende placering af billetsalg
 - b) godsterminaler
 - c) rangerterræner og togformeringsfaciliteter, herunder rangeringsfaciliteter
 - d) depotspor
 - e) vedligeholdelsesfaciliteter, med undtagelse af omfattende vedligeholdelsesfaciliteter beregnet til højhastighedstog eller til andre typer af rullende materiel, der kræver specifikke faciliteter
 - f) andre tekniske faciliteter, herunder rengørings- og vaskefaciliteter
 - g) sø- og indlandshavnefaciliteter, som er knyttet til jernbaneaktiviteter
 - h) hjælpefaciliteter
 - i) brændstofpåfyldningsfaciliteter og levering af brændstof i disse faciliteter, idet afgifterne herfor på fakturaerne skal figurere særskilt.
 3. Ekstra ydelser kan omfatte:
 - a) strøm til elektrisk kørsel, idet afgifterne herfor på fakturaerne skal figurere særskilt fra afgifterne for brug af elforsyningsudstyr, uden at dette berører anvendelsen af direktiv 2009/72/EF
 - b) forvarmning af passagertog
 - c) særlige kontrakter om:
 - kontrol af transport af farligt gods
 - assistance til kørsel af specialtog.
 4. Hjælpeydelser kan omfatte:
 - a) adgang til telenet
 - b) levering af supplerende oplysninger
 - c) teknisk inspektion af rullende materiel
 - d) billetsalg på passagerbanegårde
 - e) omfattende vedligeholdelsestjenester, der leveres i vedligeholdelsesfaciliteter beregnet til højhastighedstog eller til andre typer af rullende materiel, der kræver specifikke faciliteter.
-

*BILAG III***FINANSIEL KAPACITET****(jf. artikel 20)**

De oplysninger, som virksomheder, der ansøger om licens, skal indgive i overensstemmelse med artikel 20, dækker følgende forhold:

- a) disponible likvide midler, herunder bankindeståender og træk på kassekreditter og lån
 - b) midler og aktiver, der kan frigøres som sikkerhedsstillelse
 - c) driftskapital
 - d) relevante udgifter, herunder anskaffelsesudgifter til eller afdrag på køretøjer, grunde, fast ejendom, anlæg og rullende materiel
 - e) tredjemands rettigheder over virksomhedens formue
 - f) skatter og socialsikringsbidrag.
-

BILAG IV

NETVEJLEDNINGENS INDHOLD

(jf. artikel 27)

Netvejledningen, jf. artikel 27, skal indeholde følgende oplysninger:

1. Et afsnit om den infrastruktur, der er til jernbanevirksomhedernes rådighed, og om betingelserne for adgang til denne. Oplysningerne i dette afsnit skal hvert år bringes i overensstemmelse med eller henvise til de infrastrukturregistre, der skal offentliggøres i henhold til artikel 35 i direktiv 2008/57/EF.
2. Et afsnit om afgiftsprincipper og tariffer. Afsnittet skal indeholde de fornødne detaljerede oplysninger om afgiftsordningen og tilstrækkelige oplysninger om afgifter samt andre relevante oplysninger om adgang for de i bilag II anførte tjenesteydelser, der kun leveres af en enkelt leverandør. Det skal i detaljer beskrive den metode og de regler og, hvor det er relevant, skalaer, der anvendes i forbindelse med gennemførelsen af artikel 31 til 36, hvad angår både omkostninger og afgifter. Det skal indeholde oplysninger om allerede besluttede eller planlagte afgiftsændringer for de næste fem år, hvis oplysningerne foreligger.
3. Et afsnit om principperne og kriterierne for kapacitetstildeling. I afsnittet skal der redegøres for de generelle kapacitetskarakteristika ved den infrastruktur, der er til rådighed for jernbanevirksomheder, og for alle restriktioner for dens brug, herunder forventelige behov for kapacitet til vedligeholdelse. Det skal desuden indeholde nærmere oplysninger om procedurer og tidsfrister vedrørende kapacitetstildelingen og indeholde de specifikke kriterier, der skal anvendes, herunder særlig:
 - a) de nærmere vilkår, på hvilke ansøgere kan ansøge om kapacitet fra infrastrukturforvalteren
 - b) de krav, der stilles til ansøgere
 - c) tidsplanen for ansøgnings- og tildelingsprocessen, de procedurer, der skal følges ved anmodning om oplysninger om tidsplan, og de procedurer, der skal følges ved planlægning af planlagt og uforudset vedligeholdelsesarbejde
 - d) de principper, der gælder for samordningsprocessen, og det tvistbilæggesystem, der er oprettet som led i denne proces
 - e) de procedurer og kriterier, der anvendes, hvis infrastrukturkapaciteten er overbelastet
 - f) nærmere oplysninger om restriktioner for brugen af infrastruktur
 - g) de omstændigheder, under hvilke der tages hensyn til tidligere niveauer for kapacitetsudnyttelse ved fastlæggelsen af prioriteter for tildelingsprocessen.I dette afsnit redegøres der i enkeltheder for de foranstaltninger, der skal sikre hensigtsmæssig behandling af gods-transport, international transport og ad hoc-ansøgninger. Det skal indeholde en skabelon for ansøgninger om kapacitet. Infrastrukturforvalteren skal også offentliggøre detaljerede oplysninger om tildelingsprocedurerne for internationale kanaler.
4. Et afsnit med oplysninger om ansøgning om en licens, jf. dette direktivs artikel 25, og jernbanesikkerhedscertifikater, der udstedes i overensstemmelse med direktiv 2004/49/EF, eller henvisning til et websted, hvor disse oplysninger stilles gratis til rådighed i elektronisk format.
5. Et afsnit med oplysninger om procedurer for tvistbilæggelse og klager vedrørende spørgsmål om adgang til jernbaneinfrastruktur og -tjenester samt den præstationsordning, der er omhandlet i artikel 35.
6. Et afsnit med oplysninger om adgang til og afgifter for servicefaciliteter, jf. bilag II. Operatører af servicefaciliteter, som ikke kontrolleres af infrastrukturforvalteren, skal forelægge oplysninger om afgifter for adgang til faciliteten og for leveringen af tjenester, samt oplysninger om de tekniske adgangsbetingelser, som skal anføres i netvejledningen, eller henvise til et websted, hvor disse oplysninger stilles gratis til rådighed i elektronisk format.
7. En aftalemodel med henblik på indgåelsen af rammeaftaler mellem en infrastrukturforvalter og en ansøger i overensstemmelse med artikel 42.

BILAG V

GRUNDLIGGENDE PRINCIPPER OG PARAMETRE FOR KONTRAKTMÆSSIGE AFTALER MELLEM KOMPETENTE MYNDIGHEDER OG INFRASTRUKTURFORVALTERE**(jf. artikel 30)**

I den kontraktmæssige aftale skal bestemmelserne i artikel 30 specificeres, og den skal mindst omfatte følgende elementer:

- 1) aftalens anvendelsesområde hvad angår infrastruktur og servicefaciliteter, som struktureres i overensstemmelse med bilag II. Det skal omfatte alle aspekter af infrastrukturforvaltning, herunder vedligeholdelse og fornyelse af infrastruktur, der allerede er i brug. I givet fald kan det også omfatte opførelse af ny infrastruktur
- 2) de aftalte betalingers eller tildelte midlers struktur fordelt på de infrastrukturtjenester, der er opført i bilag II, til vedligeholdelse og fornyelse og til afhjælpning af eksisterende forsinkelser i vedligeholdelsen og fornyelsen. I givet fald kan det omfatte betalingsstrukturen eller midler, der er bevilget til ny infrastruktur
- 3) brugerorienterede præstationsmål i form af indikatorer og kvalitetskriterier, som omfatter elementer som:
 - a) togpræstation, f.eks. med hensyn til strækningshastighed og pålidelighed samt kundetilfredshed
 - b) netværkskapacitet
 - c) forvaltning af aktiver
 - d) aktivitetsmængder
 - e) sikkerhedsniveauer og
 - f) miljøbeskyttelse
- 4) mængden af eventuelle forsinkelser i vedligeholdelsen og infrastruktur, der tages ud af brug og derfor udløser andre finansielle strømme
- 5) incitamenter, jf. artikel 30, stk. 1, med undtagelse af de incitamenter, der gennemføres ved hjælp af lovgivningsmæssige foranstaltninger i henhold til artikel 30, stk. 3
- 6) infrastrukturforvalterens minimumsforpligtelser med hensyn til rapporteringsindhold og -hyppighed, herunder oplysninger, der skal offentliggøres årligt
- 7) den aftalte aftalevarighed, som skal være afpasset efter og i overensstemmelse med varigheden af infrastrukturforvalterens virksomhedsplan, koncession eller i givet fald licens, og de afgiftsrammer og -regler, staten har fastlagt
- 8) regler for håndtering af større driftsafbrydelser og nødsituationer, herunder beredskabsplaner og tidlig ophævelse af den kontraktmæssige aftale, og rettidig information til brugerne
- 9) afhjælpende foranstaltninger, der skal træffes, hvis en af parterne misligholder sine kontraktforpligtelser, eller under særlige omstændigheder, der berører muligheden for offentlig finansiering; dette omfatter betingelser og procedurer for genforhandling og tidlig ophævelse.

BILAG VI

KRAV VEDRØRENDE OMKOSTNINGER OG AFGIFTER I FORBINDELSE MED JERNBANEINFRASTRUKTUR
(jf. artikel 32, stk. 1, og artikel 35)

1. De segmentpar, infrastrukturforvalterne skal se på, når de udarbejder en liste over markedssegmenter i henhold til artikel 32, stk. 1, skal omfatte mindst følgende par:
 - a) passagertransport vs. godstransport
 - b) tog, som fragter farligt gods, vs. andre godstog
 - c) indenlandske vs. internationale tjenester
 - d) kombineret transport vs. direkte tog
 - e) bymæssig eller regional passagertransport vs. mellembyss passagertransport
 - f) bloktog vs. vognladningstog
 - g) fast vs. lejlighedsvis togdrift.
2. Præstationsordningen, jf. artikel 35, baseres på følgende grundlæggende principper:
 - a) For at opnå et aftalt præstations niveau og undgå at bringe en tjenestes økonomiske levedygtighed i fare aftaler infrastrukturforvalteren med ansøgerne de vigtigste parametre for præstationsordningen, navnlig værdien af forsinkelser, tærsklerne for skyldige betalinger under præstationsordningen vedrørende både individuelle togkørsler og alle en jernbanevirksomheds togkørsler i en given periode.
 - b) Infrastrukturforvalteren meddeler mindst fem dage før togkørslen jernbanevirksomhederne den køreplan, ud fra hvilken forsinkelser vil blive beregnet. Infrastrukturforvalteren kan benytte en kortere meddelelsesfrist i tilfælde af force majeure eller sene ændringer af køreplanen.
 - c) Alle forsinkelser skal tilskrives en af følgende kategorier og underkategorier af forsinkelser:
 1. drifts-/planlægningsforvaltning, som kan tilskrives infrastrukturforvalteren
 - 1.1. udarbejdelse af køreplan
 - 1.2. oprangering
 - 1.3. fejl i driftsprocedure
 - 1.4. ukorrekt anvendelse af prioritetsregler
 - 1.5. personale
 - 1.6. andre årsager
 2. infrastrukturanlæg, der kan tilskrives infrastrukturforvalteren
 - 2.1. signalanlæg
 - 2.2. signalanlæg ved niveauoverkørsler
 - 2.3. telekommunikationsanlæg
 - 2.4. strømforsyningsudstyr
 - 2.5. spor
 - 2.6. strukturer
 - 2.7. personale
 - 2.8. andre årsager
 3. årsager i forbindelse med anlægsarbejde, der kan tilskrives infrastrukturforvalteren
 - 3.1. planlagt bygge- og anlægsarbejde

- 3.2. uregelmæssigheder i udførelsen af bygge- og anlægsarbejde
- 3.3. hastighedsbegrænsning på grund af defekt spor
- 3.4. andre årsager
- 4. årsager, der kan tilskrives andre infrastrukturforvaltere
- 4.1. forårsaget af foregående infrastrukturforvalter
- 4.2. forårsaget af næste infrastrukturforvalter
- 5. kommercielle årsager, der kan tilskrives jernbanevirksomheden
- 5.1. overskridelse af standsetid
- 5.2. anmodning fra jernbanevirksomheden
- 5.3. læsning
- 5.4. uregelmæssigheder i forbindelse med lastning
- 5.5. kommerciel klargøring af tog
- 5.6. personale
- 5.7. andre årsager
- 6. rullende materiel, der kan tilskrives jernbanevirksomheden
- 6.1. planlægning/omlægning af vagtskema
- 6.2. oprangering foretaget af jernbanevirksomhed
- 6.3. problemer vedrørende passagervogne
- 6.4. problemer vedrørende vogne (godstransport)
- 6.5. problemer vedrørende vogne, lokomotiver og jernbanevogne
- 6.6. personale
- 6.7. andre årsager
- 7. årsager, der kan tilskrives andre jernbanevirksomheder
- 7.1. forårsaget af næste jernbanevirksomhed
- 7.2. forårsaget af foregående jernbanevirksomhed
- 8. eksterne årsager, der hverken kan tilskrives infrastrukturforvalter eller jernbanevirksomhed
- 8.1. strejke
- 8.2. administrative formaliteter
- 8.3. ekstern påvirkning
- 8.4. konsekvenser af vejr- og naturårsager
- 8.5. forsinkelse på grund af eksterne årsager på efterfølgende net
- 8.6. andre årsager
- 9. sekundære årsager, der hverken kan tilskrives infrastrukturforvalter eller jernbanevirksomhed
- 9.1. farlige hændelser, ulykker og farer

- 9.2. optaget spor forårsaget af samme togs forsinkelse
 - 9.3. optaget spor forårsaget af et andet togs forsinkelse
 - 9.4. kørsel i ring
 - 9.5. forbindelse
 - 9.6. behov for yderligere undersøgelse.
- d) Når det er muligt, skal forsinkelserne kun tilskrives en enkelt organisation, både hvad angår ansvaret for at forårsage afbrydelsen og muligheden for at genetablere normale trafikforhold.
 - e) Ved beregningen af betalinger skal der tages hensyn til den gennemsnitlige forsinkelse for togdrift, der er underlagt lignende regularitetskrav.
 - f) Infrastrukturforvalteren skal hurtigst muligt underrette jernbanevirksomhederne om beregningen af skyldige betalinger under præstationsordningen. Denne beregning skal omfatte alle forsinkede togekørsler inden for en periode på højst en måned.
 - g) Med forbehold af de gældende klageprocedurer og bestemmelserne i artikel 56 skal der i tilfælde af tvister om præstationsordningen oprettes et tvistbilæggesystem til hurtig afgørelse af sådanne tvister. Dette tvistbilæggesystem skal være upartisk over for de involverede parter. Hvis dette system anvendes, skal der træffes en afgørelse inden for en frist på ti arbejdsdage.
 - h) En gang om året offentliggør infrastrukturforvalteren det årlige gennemsnitlige præstationsniveau, jernbanevirksomhederne har opnået, på grundlag af de vigtigste aftalte parametre i præstationsordningen.
-

BILAG VII

PLAN FOR TILDELINGSPROCESSEN

(jf. artikel 43)

1. Køreplanen fastlægges én gang hvert kalenderår.
 2. Overgangen til ny køreplan finder sted ved midnat den anden lørdag i december. Hvis der foretages en ændring eller tilpasning efter vinteren, eventuelt af hensyn til ændringer i køreplanerne for den regionale passagertrafik, sættes den i værk den anden lørdag i juni og med andre intervaller mellem disse datoer, som måtte være nødvendige. Infrastrukturforvalterne kan sammen vælge andre datoer og underretter i så fald Kommissionen, hvis den internationale trafik berøres.
 3. Sidste frist for indgivelse af ansøgninger om infrastrukturkapacitet, der skal indarbejdes i køreplanen, er 12 måneder, før køreplanen træder i kraft.
 4. Senest 11 måneder før køreplanen træder i kraft, sikrer infrastrukturforvalterne, at der er etableret foreløbige internationale kanaler i samarbejde med andre relevante infrastrukturforvaltere. Infrastrukturforvaltere sikrer, at disse kanaler respekteres i videst muligt omfang under den resterende del af processen.
 5. Senest fire måneder efter sidste frist for de godkendte ansøgers afgivelse af bud udarbejder infrastrukturforvalteren et udkast til køreplan.
-

BILAG VIII

REGNSKABSOPLYSNINGER, DER SKAL FORELÆGGES TILSYNSORGANET EFTER ANMODNING**(jf. artikel 56, stk. 12)**

1. Adskilte regnskaber

- a) separate driftsregnskaber og balancer for gods-, passager- og infrastrukturforvaltningsaktiviteter
- b) detaljerede oplysninger om individuelle kilder og anvendelse af offentlige midler og andre former for kompensation på gennemskuelig og udførlig vis, omfattende en detaljeret gennemgang af virksomhedernes pengestrømme, således at det kan fastslås, hvordan disse offentlige midler og andre former for kompensation er blevet anvendt
- c) omkostnings- og profitkategorier, der gør det muligt at fastslå, om der har fundet krydssubsidiering sted mellem disse forskellige aktiviteter i overensstemmelse med tilsynsorganets krav
- d) den metode, der er benyttet til at fordele omkostninger på de forskellige aktiviteter
- e) i de tilfælde hvor den regulerede virksomhed udgør en del af en koncernstruktur, fuldstændige oplysninger om selskabsinterne betalinger.

2. Overvågning af afgifter for sporadgang

- a) forskellige omkostningskategorier og navnlig tilstrækkelige oplysninger om marginale/direkte omkostninger i forbindelse med forskellige tjenester eller grupper af tjenester, således at infrastrukturafgifterne kan overvåges
- b) tilstrækkelige oplysninger til, at de individuelle afgifter, der er betalt for tjenester (eller grupper af tjenester), kan overvåges; hvis tilsynsorganet kræver det, skal disse oplysninger også indeholde data om mængder af individuelle tjenester, priser for individuelle tjenester og samlede indtægter for individuelle tjenester, som interne og eksterne kunder har betalt for
- c) omkostninger og indtægter for individuelle tjenester (eller grupper af tjenester), idet der anvendes den relevante omkostningsmetode, som tilsynsorganet kræver, til at identificere potentielt konkurrencefordrejende prisfastsættelse (krydssubsidiering, underbudspriser og overpriser).

3. Oplysninger om finansielle resultater

- a) en erklæring om finansielle resultater
 - b) en sammenfattet udgiftsopgørelse
 - c) en opgørelse over vedligeholdelsesudgifter
 - d) en opgørelse over driftsudgifter
 - e) en indtægtsopgørelse
 - f) ledsagende noter, der uddyber og forklarer opgørelserne, hvor dette er relevant.
-

BILAG IX

DEL A

OPHÆVEDE DIREKTIVER MED ÆNDRINGER

(jf. artikel 65)

Rådets direktiv 91/440/EØF
(EFT L 237 af 24.8.1991, s. 25)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/12/EF
(EFT L 75 af 15.3.2001, s. 1)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/51/EF
(EUT L 164 af 30.4.2004, s. 164)

Rådets direktiv 2006/103/EF
(EUT L 363 af 20.12.2006, s. 344)

Kun bilagets punkt B

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/58/EF
(EUT L 315 af 3.12.2007, s. 44)

Kun artikel 1

Rådets direktiv 95/18/EF
(EFT L 143 af 27.6.1995, s. 70)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/13/EF
(EFT L 75 af 15.3.2001, s. 26)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/49/EF
(EUT L 164 af 30.4.2004, s. 44)

Kun artikel 29

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/14/EF
(EFT L 75 af 15.3.2001, s. 29)

Kommissionens beslutning 2002/844/EF
(EFT L 289 af 26.10.2002, s. 30)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/49/EF
(EUT L 164 af 30.4.2004, s. 44)

Kun artikel 30

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/58/EF
(EUT L 315 af 3.12.2007, s. 44)

Kun artikel 2

DEL B

FRISTER FOR GENNEMFØRELSE I NATIONAL RET

(jf. artikel 65)

Direktiv	Frist for gennemførelse
91/440/EØF	1. januar 1993
95/18/EF	27. juni 1997
2001/12/EF	15. marts 2003
2001/13/EF	15. marts 2003
2001/14/EF	15. marts 2003
2004/49/EF	30. april 2006
2004/51/EF	31. december 2005
2006/103/EF	1. januar 2007
2007/58/EF	4. juni 2009

BILAG X

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 91/440/EØF	Direktiv 95/18/EF	Direktiv 2001/14/EF	Nærværende direktiv
Artikel 2, stk. 1	Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1, første afsnit	Artikel 1, stk. 1
		Artikel 1, stk. 2	Artikel 1, stk. 2
Artikel 2, stk. 2			Artikel 2, stk. 1
	Artikel 1, stk. 2		Artikel 2, stk. 2
		Artikel 1, stk. 3	Artikel 2, stk. 3
			Artikel 2, stk. 4-9
Artikel 2, stk. 4			Artikel 2, stk. 10
			Artikel 2, stk. 11
Artikel 3			Artikel 3, nr. 1)-8)
			Artikel 3, nr. 9)-13)
	Artikel 2, litra b) og c)		Artikel 3, nr. 14) og 15)
			Artikel 3, nr. 16) og 17)
		Artikel 2	Artikel 3, nr. 18)-28)
			Artikel 3, nr. 29)-30)
Artikel 4			Artikel 4
Artikel 5			Artikel 5, stk. 1-3
			Artikel 5, stk. 4
Artikel 6, stk. 1 og 2			Artikel 6, stk. 1 og 2
Artikel 9, stk. 4			Artikel 6, stk. 3
Artikel 6, stk. 1, andet afsnit			Artikel 6, stk. 4
Artikel 6, stk. 3, og bilag II			Artikel 7, stk. 1
		Artikel 4, stk. 2, og artikel 14, stk. 2	Artikel 7, stk. 2

Direktiv 91/440/EØF	Direktiv 95/18/EF	Direktiv 2001/14/EF	Nærværende direktiv
Artikel 7, stk. 1, 3 og 4			Artikel 8, stk. 1, 2 og 3
		Artikel 6, stk. 1	Artikel 8, stk. 4
Artikel 9, stk. 1 og 2			Artikel 9, stk. 1 og 2
Artikel 10, stk. 3 og 3a			Artikel 10, stk. 1 og 2
Artikel 10, stk. 3b			Artikel 11, stk. 1, 2 og 3
			Artikel 11, stk. 4
Artikel 10, stk. 3c og 3e			Artikel 11, stk. 5 og 6
Artikel 10, stk. 3f			Artikel 12, stk. 1-4
			Artikel 12, stk. 5
		Artikel 5	Artikel 13
			Artikel 14
Artikel 10b			Artikel 15
	Artikel 3		Artikel 16
	Artikel 4, stk. 1-4		Artikel 17, stk. 1-4
	Artikel 5		Artikel 18
	Artikel 6		Artikel 19
	Artikel 7, stk. 1		Artikel 20, stk. 1
	Bilag, del I, nr. 1)		Artikel 20, stk. 2
			Artikel 20, stk. 3
	Artikel 8		Artikel 21
	Artikel 9		Artikel 22
	Artikel 4, stk. 5		Artikel 23, stk. 1
	Artikel 10		Artikel 23, stk. 2 og 3
	Artikel 11		Artikel 24
	Artikel 15		Artikel 25
		Artikel 1, stk. 1, andet afsnit	Artikel 26
		Artikel 3	Artikel 27
Artikel 10, stk. 5			Artikel 28

Direktiv 91/440/EØF	Direktiv 95/18/EF	Direktiv 2001/14/EF	Nærværende direktiv
		Artikel 4, stk. 1, 3, 4, 5 og 6	Artikel 29
		Artikel 6, stk. 2-5	Artikel 30
		Artikel 7	Artikel 31
		Artikel 8	Artikel 32
		Artikel 9	Artikel 33
		Artikel 10	Artikel 34
		Artikel 11	Artikel 35
		Artikel 12	Artikel 36
			Artikel 37
		Artikel 13	Artikel 38
		Artikel 14, stk. 1 og 3	Artikel 39
		Artikel 15	Artikel 40
		Artikel 16	Artikel 41
		Artikel 17	Artikel 42
		Artikel 18	Artikel 43
		Artikel 19	Artikel 44
		Artikel 20, stk. 1, 2 og 3	Artikel 45, stk. 1, 2 og 3
			Artikel 45, stk. 4
		Artikel 20, stk. 4	Artikel 45, stk. 5
		Artikel 21	Artikel 46
		Artikel 22	Artikel 47
		Artikel 23	Artikel 48
		Artikel 24	Artikel 49
		Artikel 25	Artikel 50

Direktiv 91/440/EØF	Direktiv 95/18/EF	Direktiv 2001/14/EF	Nærværende direktiv
		Artikel 26	Artikel 51
		Artikel 27	Artikel 52
		Artikel 28	Artikel 53
		Artikel 29	Artikel 54
		Artikel 30, stk. 1	Artikel 55
		Artikel 30, stk. 2	Artikel 56, stk. 1
		Artikel 31	Artikel 57
Artikel 12			Artikel 58
Artikel 14a		Artikel 33, stk. 1, 2 og 3	Artikel 59
			Artikel 60
		Artikel 34, stk. 2	Artikel 61
Artikel 11a		Artikel 35, stk. 1, 2 og 3	Artikel 62
Artikel 10, stk. 9			Artikel 63
		Artikel 38	Artikel 64
			Artikel 65
	Artikel 17	Artikel 39	Artikel 66
Artikel 16	Artikel 18	Artikel 40	Artikel 67
			Bilag I
		Bilag II	Bilag II
	Bilag		Bilag III
		Bilag I	Bilag IV
			Bilag V
			Bilag VI
		Bilag III	Bilag VII
			Bilag VIII

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2012/35/EU

af 21. november 2012

om ændring af direktiv 2008/106/EF om minimumsuddannelsesniveaue for søfartserhverv

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

rende i tredjelande. Disse bestemmelser er, som resultat af en omarbejdning, indeholdt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/106/EF ⁽⁴⁾.

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 100, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(3) Der blev afholdt en konference mellem parterne i STCW-konventionen i 2010 i Manila, hvor der blev indført betydelige ændringer i STCW-konventionen (»Manila-ændringerne«), nemlig vedrørende forebyggelse af svigagtig praksis i forbindelse med beviser, helbredskrav, sikringsuddannelse, herunder i forbindelse med piratvirksomhed og væbnede røverier, og uddannelse på det teknologirelaterede område. Med Manilaændringerne blev der også indført krav til befarnede søfarende og oprettet nye stillingsbetegnelser, såsom elektrotekniske officerer.

(4) Alle medlemsstaterne er parter i STCW-konventionen, og ingen af dem har gjort indsigelse mod Manilaændringerne i henhold til den procedure, der er fastsat herfor. Medlemsstater bør derfor tilpasse deres nationale regler til Manilaændringerne. En konflikt mellem medlemsstaternes internationale forpligtelser og deres EU-forpligtelser bør undgås. Desuden bør EU-reglerne for uddannelse af og udstedelse af beviser til søfarende holdes på linje med de internationale regler på grund af skibsbranchens internationale karakter. Flere bestemmelser i direktiv 2008/106/EF bør derfor ændres for at afspejle Manilaændringerne.

(1) Uddannelse af og udstedelse af beviser til søfarende er reguleret ved Den Internationale Søfartsorganisations (IMO's) konvention af 1978 om uddannelse af søfarende, om sønæring og om vagthold (»STCW-konventionen«), der trådte i kraft i 1984 og blev ændret betydeligt i 1995.

(5) Opgraderingen af uddannelsen for søfartserhverv bør omfatte egentlig teoretisk og praktisk uddannelse for at sikre, at de søfarende er i stand til at opfylde sikrings- og sikkerhedsstandarderne og kan håndtere nød- og faresituationer.

(2) STCW-konventionen blev for første gang indarbejdet i EU-retten ved Rådets direktiv 94/58/EF af 22. november 1994 om minimumsuddannelsesniveaue for søfartserhverv ⁽³⁾. EU-bestemmelserne angående uddannelse af og udstedelse af beviser til søfarende blev senere tilpasset til de efterfølgende ændringer af STCW-konventionen, og der blev indført en fælles EU-mekanisme til anerkendelse af uddannelses- og bevisudstedelsessystemerne for søfa-

(6) Kvalitetskrav og kvalitetsstyringssystemer bør udvikles og gennemføres under hensyntagen til, hvor dette er relevant, Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 18. juni 2009 om fastlæggelse af en europæisk referenceramme for kvalitetssikring af erhvervsuddannelserne ⁽⁵⁾ og dermed forbundne foranstaltninger vedtaget af medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EUT C 43 af 15.2.2012, s. 69.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 23.10.2012 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 13.11.2012.

⁽³⁾ EFT L 319 af 12.12.1994, s. 28.

⁽⁴⁾ EUT L 323 af 3.12.2008, s. 33.

⁽⁵⁾ EUT C 155 af 8.7.2009, s. 1.

(7) Arbejdsmarkedets parter i Europa har indgået en aftale om minimumshviletid for søfarende, og direktiv 1999/63/EF⁽¹⁾ blev vedtaget for at gennemføre denne aftale. Nævnte direktiv giver også mulighed for at godkende undtagelser fra bestemmelserne om det minimale antal hviletimer for søfarende. Muligheden for at godkende undtagelser bør imidlertid begrænses, hvad angår maksimal varighed, hyppighed og omfang. Formålet med Manilaændringerne er bl.a. at fastsætte objektive grænser for undtagelser angående minimumshviletider for vagtpersonale og søfarende med pålagte opgaver inden for sikkerhed, sikring og forebyggelse af forurening med henblik på at forebygge træthed. Manilaændringerne bør indarbejdes i direktiv 2008/106/EF på en måde, der sikrer sammenhæng med direktiv 1999/63/EF som ændret ved direktiv 2009/13/EF⁽²⁾.

(8) I erkendelse af betydningen af at fastsætte minimumskrav vedrørende leve- og arbejdsvilkårene for alle søfarende vil direktiv 2009/13/EF endvidere træde i kraft som angivet heri, når konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006 træder i kraft.

(9) Direktiv 2008/106/EF indeholder også en mekanisme for anerkendelse af ordninger for uddannelse af og udstedelse af beviser til søfarende fra tredjelande. Denne anerkendelse tildeles af Kommissionen i overensstemmelse med en procedure, i henhold til hvilken Kommissionen bistås af Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed («agenturet»), som er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002⁽³⁾, og Udvalget for Sikkerhed til Søs og Forebyggelse af Forurening fra Skibe (USS), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2099/2002⁽⁴⁾. De erfaringer, der er opnået ved anvendelse af denne procedure, indikerer, at den bør ændres, nemlig hvad angår fristen for

Kommissionens afgørelse. Da en anerkendelse kræver, at agenturet udfører en kontrol, som skal tilrettelægges og gennemføres, og fordi det berørte tredjeland i de fleste tilfælde skal foretage betydelige tilpasninger til STCW-konventionens krav, kan hele proceduren ikke gennemføres på tre måneder. Erfaringerne har vist, at en mere realistisk tidsramme i denne henseende er 18 måneder. Fristen for Kommissionens afgørelse bør derfor ændres i overensstemmelse hermed, mens den anmodende medlemsstats mulighed for midlertidigt at anerkende tredjelandets STCW-system bør fastholdes for at opretholde fleksibilitet. Endelig finder bestemmelserne om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer⁽⁵⁾ ikke anvendelse, når det gælder anerkendelse af søfarendes beviser i henhold til direktiv 2008/106/EF.

(10) Tilgængelige statistikker om søfarende i Unionen er ufuldstændige og ofte unøjagtige, hvilket gør politikudformningen i denne branche mere problematisk. Detaljerede data vedrørende bevisudstedelse for søfarende kan ikke helt løse dette problem, men ville givet medvirke hertil. I henhold til STCW-konventionen er parterne forpligtede til at føre et register over alle beviser og påtegninger samt de relevante fornyelser af gyldigheden eller andre foranstaltninger, der påvirker dem. Medlemsstaterne er forpligtede til at føre et register over udstedte beviser og påtegninger. For at få så fuldstændig information som muligt om beskæftigelsessituationen i Unionen og udelukkende for at lette politikudformningen i medlemsstaterne og Kommissionen bør medlemsstaterne forpligtes til at sende Kommissionen udvalgte oplysninger, der allerede findes i deres registre over søfarendes sønæringsbeviser. Disse oplysninger bør meddeles med henblik på statistisk analyse alene og må ikke bruges til administrative eller retlige formål eller kontrolformål. Disse oplysninger skal være på linje med databeskyttelseskravene i Unionen, og en bestemmelse herom bør derfor indarbejdes i direktiv 2008/106/EF.

(1) Rådets direktiv 1999/63/EF af 21. juni 1999 om gennemførelse af den aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for søfarende, som er indgået mellem European Community Shipowners' Association (ECSA) og Federation of Transport Workers' Unions in the European Union (FST) — Bilag: Europæisk aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for søfarende (EFT L 167 af 2.7.1999, s. 33).

(2) Rådets direktiv 2009/13/EF af 16. februar 2009 om iværksættelse af den aftale, der er indgået mellem European Community Shipowner's Associations (ECSA) og European Transport Workers' Federation (ETF) om konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006 (EUT L 124 af 20.5.2009, s. 30).

(3) EFT L 208 af 5.8.2002, s. 1.

(4) EFT L 324 af 29.11.2002, s. 1.

(11) Resultaterne af gennemgangen af disse oplysninger bør bruges til at foregribe tendenser på arbejdsmarkedet og forbedre søfarendes muligheder for at foretage karriereplanlægning og få gavn af de uddannelsesmuligheder, der er til rådighed. Sådanne resultater bør endvidere bidrage til forbedring af de erhvervsrettede uddannelser.

(5) EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22.

- (12) For at indsamle data om søfartserhvervet i overensstemmelse med dets udvikling og teknologien bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår tilpasningen af bilag V til direktiv 2008/106/EF. Brugen af sådanne delegerede retsakter bør begrænses til tilfælde, hvor ændringer i STCW-konventionen og -koden kræver ændringer i dette bilag. Sådanne delegerede retsakter bør endvidere ikke ændre bestemmelserne om anonymisering af data, der er nævnt i dette bilag. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (13) Unionens søtransportsektor har knowhow inden for søfart af høj kvalitet, hvilket bidrager til at forbedre konkurrenceevnen. Kvaliteten af uddannelsen af de søfarende er vigtig for konkurrenceevnen i denne sektor og for at tiltrække EU-borgere, navnlig unge mennesker, til søfartserhvervene.
- (14) For at opretholde kvalitetskravene til de søfarendes uddannelse er det nødvendigt at forbedre foranstaltningerne til forebyggelse af svingagtige fremgangsmåder i forbindelse med sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser.
- (15) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af direktiv 2008/106/EF er Kommissionen blevet tillagt gennemførelsesbeføjelser på området for uddannelse af og udstedelse af beviser til søfarende. Af samme grund bør Kommissionen også tillægges gennemførelsesbeføjelser i forbindelse med de statistiske oplysninger om søfarende, som medlemsstaterne leverer til Kommissionen. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser⁽¹⁾.
- (16) Undersøgelelsesproceduren bør anvendes til vedtagelse af de tekniske krav, der er nødvendige for at sikre en passende forvaltning af de statistiske oplysninger, der er omhandlet i bilag V til direktiv 2008/106/EF, og til vedtagelse af gennemførelsesafgørelser om anerkendelse og inddragelse af anerkendelse af STCW-systemer i tredjelande.
- (17) Manilaændringerne trådte i kraft den 1. januar 2012, mens overgangsordninger kan finde anvendelse indtil den 1. januar 2017. For at sikre en problemfri overgang til de nye regler bør nærværende direktiv sikre samme overgangsordninger som dem, der er fastlagt i Manilaændringerne.
- (18) IMO's Maritime Sikkerhedskomite bemærkede på sit 89. møde, at der er brug for præciseringer i forbindelse med gennemførelsen af Manilaændringerne, under hensyn til de heri fastlagte overgangsordninger og STCW-konferencens resolution 4, der anerkender nødvendigheden af, at der er opnået fuld overholdelse pr. 1. januar 2017. Der blev givet sådanne præciseringer i IMO cirkulærerne STCW.7/Circ.16 og STCW.7/Circ.17. I STCW.7/Circ.16 hedder det især, at et fornyet bevis ikke bør være gyldigt efter den 1. januar 2017, når det gælder søfarende, der er i besiddelse af et bevis, som er udstedt i overensstemmelse med bestemmelserne STCW-konventionen, der har fundet umiddelbar anvendelse før den 1. januar 2012, og som ikke har opfyldt kravene i Manilaændringerne, og søfarende, der har påbegyndt en godkendt fartstid til søs, et godkendt uddannelsesprogram eller et godkendt uddannelseskursus før den 1. juli 2013.
- (19) Yderligere forsinkelse i indarbejdelsen af Manilaændringerne i EU-retten bør undgås for at bevare konkurrenceevnen for Unionens søfarende samt opretholde sikkerheden om bord på skibe gennem tidssvarende uddannelse.
- (20) Af hensyn til en ensartet gennemførelse af Manilaændringerne i Unionen er det tilrådeligt, at medlemsstaterne i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv tager hensyn til vejledningen i IMO-cirkulærerne STCW.7/Circ.16 og STCW.7/Circ.17.
- (21) Målet for dette direktiv, nemlig overensstemmelse mellem de nuværende EU-regler og internationale regler om uddannelse og certificering af søfarende, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af handlingens omfang eller virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

⁽¹⁾ EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13.

(22) Direktiv 2008/106/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

2002 ved resolution 2 fra konferencen af kontraherende regeringer til SOLAS 74 i den gældende affattelse

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændring af direktiv 2008/106/EF

I direktiv 2008/106/EF foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1 ændres som følger:

a) Nr. 18) og 19) affattes således:

»18) »radioreglement«: det radioreglement, som er knyttet som bilag til eller anses for at være knyttet som bilag til den internationale telekommunikationskonvention som ændret

19) »passagerskib«: et skib som defineret i den internationale konvention af 1974 om sikkerhed for menneskeliv på søen (SOLAS 74) som ændret.

b) Nr. 24) affattes således:

»24) »STCW-kode«: den ved resolution nr. 2 fra STCW-konferencen i 1995 vedtagne kode om uddannelse af søfarende, om sønæring og om vagthold i den gældende affattelse.

c) Nr. 27) udgår.

d) Nr. 28) affattes således:

»28) »fartstid til søs«: tjeneste om bord på et skib, som er påkrævet for udstedelse eller fornyelse af et sønæringsbevis, et kvalifikationsbevis eller en anden kvalifikation.

e) Følgende numre tilføjes:

»32) »GMDSS-radiooperatør«: en person, der er kvalificeret i overensstemmelse med kapitel IV i bilag I

33) »ISPS-kode«: den internationale kode for sikring af skibe og havnefaciliteter, vedtaget den 12. december

34) »skibets sikringsofficer«: en person om bord på skibet, som rapporterer til skibsføreren, og som er udpeget af rederiet som ansvarlig for skibets sikring, herunder gennemførelse og ajourføring af skibets sikringsplan og for forbindelse med rederiets og havnefacilitetens sikringsofficerer

35) »sikringsopgaver«: alle sikringsrelaterede opgaver og pligter om bord på skibe som defineret i kapitel XI/2 i SOLAS 74 som ændret og ISPS-koden

36) »sønæringsbevis«: et bevis, der er udstedt og påtegnet for skibsførere, officerer og GMDSS-radiooperatører i overensstemmelse med kapitel II, III, IV og VII i bilag I, og som giver den retmæssige indehaver ret til at gøre tjeneste og bestride funktioner på det deri specificerede ansvarsniveau

37) »kvalifikationsbevis«: et andet bevis end et sønæringsbevis udstedt til en søfarende, hvoraf det fremgår, at de relevante krav til uddannelse, kompetencer eller fartstid til søs i nærværende direktiv er opfyldt

38) »dokumentation«: dokumentation, med undtagelse af et sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis, der anvendes til at fastslå, at de relevante krav i dette direktiv er opfyldt

39) »elektroteknisk officer«: en officer med kvalifikationer i henhold til kapitel III i bilag I

40) »befaren søfarende i dækstjeneste«: en menig med kvalifikationer i henhold til kapitel II i bilag I

41) »befaren søfarende i maskintjeneste«: en menig med kvalifikationer i henhold til kapitel III i bilag I

42) »elektroteknisk menig«: en menig med kvalifikationer i henhold til kapitel III i bilag I.

2) Artikel 3, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at søfarende, som gør tjeneste om bord på et skib, jf. artikel 2, mindst uddannes i overensstemmelse med kravene i STCW-konventionen, jf. bilag I til dette direktiv, og er i besiddelse af et bevis som defineret i artikel 1, nr. 36) og 37), og/eller dokumentation som defineret i artikel 1, nr. 38).«

3) Artikel 4 udgår.

4) Artikel 5 ændres som følger:

a) Overskriften affattes således:

»Sønæringsbeviser, kvalifikationsbeviser og påtegninger«.

b) Stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser kun udstedes til ansøgere, som opfylder kravene i denne artikel.«

c) Stk. 3 affattes således:

»3. Sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser udstedes i henhold til reglement I/2, stk. 3, i bilaget til STCW-konventionen.«

d) Følgende stykke indsættes:

»3a. Sønæringsbeviser må kun udstedes af medlemsstaterne, efter de har gennemført en kontrol af ægthed og gyldighed af den nødvendige dokumentation i overensstemmelse med bestemmelserne i denne artikel.«

e) I stk. 5 tilføjes følgende punktum:

»Påtegninger, der attesterer udstedelse af et sønæringsbevis, og påtegninger, der attesterer et kvalifikationsbevis til skibsførere og officerer i overensstemmelse med reglement V/1-1 og V/1-2 i bilag I, foretages kun, hvis alle krav i STCW-konventionen og i nærværende direktiv er overholdt.«

f) Stk. 6 og 7 affattes således:

»6. En medlemsstat, som anerkender et sønæringsbevis eller et kvalifikationsbevis, som er udstedt til skibsførere og officerer i overensstemmelse med reglement

V/1-1 og V/1-2 i bilaget til STCW-konventionen i henhold til proceduren i artikel 19, stk. 2 i dette direktiv, må først påtegne dette bevis for at attestere anerkendelsen, når den har sikret, at beviset er autentisk og gyldigt. Påtegningen skal foretages i henhold til stk. 3 i afsnit A-I/2 i STCW-koden.

7. De i stk. 5 og 6 nævnte påtegninger:

a) kan udstedes som særskilte dokumenter

b) må kun udstedes af medlemsstaterne

c) skal forsynes med et entydigt nummer; dog kan påtegninger, der attesterer udstedelse af et sønæringsbevis, gives samme nummer som sønæringsbeviset, forudsat at dette nummer er unikt, og

d) udløber, når det påregnede sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis, som er udstedt til skibsførere og officerer i overensstemmelse med reglement V/1-1 og V/1-2 i bilaget til STCW-konventionen, udløber eller tilbagekaldes, inddrages eller ophæves af den medlemsstat eller det tredjeland, der har udstedt det, og under alle omstændigheder senest fem år efter udstedelsesdatoen.«

g) Følgende stykker tilføjes:

»11. Alle, der ansøger om bevis, skal forelægge fyldestgørende bevis for følgende:

a) deres identitet

b) at de mindst har den påkrævede alder for det pågældende sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis som fastsat i reglerne i bilag I

c) at de opfylder kravene om sundhedsmæssig egnethed, der er angivet i afsnit A-I/9 i STCW-koden

d) at de har den påkrævede fartstid til søs og har afsluttet anden påkrævet uddannelse i henhold til reglerne i bilag I for det pågældende sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis, og

e) at de opfylder uddannelses- og kvalifikationskravene i henhold til reglerne i bilag I for så vidt angår den stilling, den funktion og det niveau, der fremgår af sønæringsbevisets påtegning.

Dette stykke finder ikke anvendelse på anerkendelse af påtegninger i henhold til reglement I/10 i STCW-konventionen.

12. Hver medlemsstat forpligter sig til:

- a) at føre register over alle sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser og påtegninger for skibsførere og officerer og, i påkommende tilfælde, menige, som er udstedt eller udløbet eller er blevet fornyet, inddraget, ophævet eller meldt bortkommet eller ødelagt, samt udstedte dispensationer
- b) at stille oplysninger om status for sønæringsbeviser, påtegninger og dispensationer til rådighed for andre medlemsstater eller andre parter i STCW-konventionen og virksomheder, der ønsker at verificere, at sønæringsbeviser og/eller beviser, som er udstedt til skibsførere og officerer i overensstemmelse med reglement V/1-1 og V/1-2 i bilag I, og som er blevet dem forelagt af søfarende, der ønsker anerkendelse i henhold til reglement I/10 i STCW-konventionen eller ønsker beskæftigelse på et skib, er ægte og gyldige.

13. Fra den 1. januar 2017 skal de oplysninger, der stilles til rådighed i overensstemmelse med stk. 12, litra b), stilles til rådighed elektronisk.»

5) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 5a

Oplysninger til Kommissionen

Med henblik på statistisk analyse alene og udelukkende til brug for medlemsstaterne og Kommissionen i forbindelse med politikudformning stiller hver medlemsstat årligt de oplysninger til rådighed for Kommissionen som anført i bilag V til dette direktiv om sønæringsbeviser og om påtegninger, der attesterer anerkendelse af sønæringsbeviser. Til samme formål kan hver medlemsstat på frivilligt grundlag, stille kvalifikationsbeviser udstedt til menige i overensstemmelse med kapitel II, III og VII i bilaget til STCW-konventionen, til rådighed for Kommissionen.»

6) Artikel 7 ændres som følger:

a) Følgende stykke indsættes:

»1a. En medlemsstat skal i forbindelse med skibe, som er indrømmet fordelene ved STCW-konventionens

bestemmelser for kystfart, hvilket omfatter kystfart ud for en anden medlemsstats eller en anden STCW-konventionsparts kyst inden for grænserne af kystlinjen, i samarbejde med medlemsstaterne eller berørte parter specificere både detaljerne for de pågældende handelsområder og andre relevante bestemmelser.«

b) Følgende stykker indsættes:

»3a. Sønæringsbeviser til søfarende, som er udstedt af en medlemsstat eller en part i STCW-konventionen for kystfart inden for landets afgrænsede kyster, kan accepteres af andre medlemsstater for så vidt angår tjeneste inden for landets afgrænsede kyster, forudsat at medlemsstaterne eller de berørte parter i samarbejde udarbejder detaljerne for de pågældende handelsområder og andre relevante betingelser derfor.

3b. Medlemsstater, der definerer kystfart, skal i overensstemmelse med bestemmelserne i denne artikel:

a) opfylde de principper for kystfart, der er angivet i afsnit A-I/3 i STCW-koden

b) indarbejde grænserne for kystfart i de påtegninger, der udstedes i henhold til artikel 5.«

7) Artikel 8, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne træffer og håndhæver passende foranstaltninger for at forebygge svig og anden ulovlig adfærd i forbindelse med udstedte beviser og påtegninger og fastsætter sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.«

8) Artikel 9 ændres som følger:

a) Stk. 1 og 2 affattes således:

»1. Medlemsstaterne fastsætter retningslinjer og procedurer for uvildig undersøgelse af enhver anmeldt inkompetence, handling, undladelse eller sikringsrisici, som kan udgøre en direkte trussel for sikkerhed for liv og ejendom til søs eller for havmiljøet, og som er forårsaget af indehavere af sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser eller påtegninger, der er udstedt af den pågældende medlemsstat i forbindelse med tjeneste forbundet med deres sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser, samt for tilbagekaldelse, inddragelse og ophævelse af sådanne sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser af ovennævnte grunde og for at forebygge svig.

2. Medlemsstaterne træffer og håndhæver passende foranstaltninger for at forebygge svig og anden ulovlig adfærd i forbindelse med udstedte sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser og påtegninger.«

b) Indledningen til stk. 3 affattes således:

»3. Sanktioner eller disciplinære foranstaltninger skal fastsættes og håndhæves i følgende tilfælde:«.

9) Artikel 10 ændres som følger:

a) Stk. 1 ændres som følger:

i) Litra a) affattes således:

»a) Al uddannelse, bedømmelse af kvalifikationer, certificering, herunder udstedelse af medicinske certifikater, påtegning og fornyelse af gyldighed, som udføres af andre end regeringsorganer eller -myndigheder i henhold til deres bemyndigelse, skal løbende overvåges ved hjælp af et kvalitetsstyringssystem for at sikre, at definerede målsætninger, herunder læreres og bedømmers kvalifikationer og erfaring, opfyldes i overensstemmelse med afsnit A-I/8 i STCW-koden.«

ii) Litra b) affattes således:

»b) I de tilfælde, hvor regeringsorganer eller -enheder udfører sådanne aktiviteter, skal der forefindes et kvalitetsstyringssystem, jf. afsnit A-I/8 i STCW-koden.«

iii) Litra c) affattes således:

»c) Uddannelsesmålsætningen og dertil svarende kvalitetskrav til kompetencer skal defineres klart og fastlægge det niveau af viden, forståelse og færdigheder, der i henhold til STCW-konventionen kræves ved de pågældende eksamener og bedømmelser.«

b) I stk. 2 tilføjes følgende litra:

»d) At alle gældende bestemmelser i STCW-konventionen og -koden, herunder ændringer, er omfattet af kvalitetsstyringssystemet. Medlemsstaterne kan også lade de andre gældende bestemmelser i dette direktiv være omfattet af dette system.«

c) Stk. 3 affattes således:

»3. En rapport om evalueringen, der udføres i henhold til stk. 2, meddeles af den pågældende medlemsstat til Kommissionen i overensstemmelse med det format, der er angivet i afsnit A-I/7 i STCW-koden, inden for seks måneder efter evalueringen.«

10) Artikel 11 affattes således:

»Artikel 11

Helbredskrav

1. Hver medlemsstat fastsætter de krav til sundhedsmæssig egnethed, som de søfarende skal opfylde, og procedurerne for udstedelse af en helbredsattest i overensstemmelse med denne artikel og afsnit A-I/9 i STCW-koden, og i påkommende tilfælde under hensyn til afsnit B-I/9 i STCW-koden.

2. Hver medlemsstat sikrer, at de, der er ansvarlige for at vurdere de søfarendes sundhedsmæssige egnethed, er læger, der er anerkendt af denne medlemsstat til at gennemføre lægeundersøgelser af søfarende i overensstemmelse med afsnit A-I/9 i STCW-koden.

3. Alle søfarende, der er indehavere af et sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis, som er udstedt i henhold til konventionen, og som gør tjeneste til søs, skal også være i besiddelse af en gyldig helbredsattest, der er udstedt i overensstemmelse med denne artikel og afsnit A-I/9 i STCW-koden.

4. Enhver, der ansøger om en helbredsattest, skal:

a) være mindst 16 år

b) fremlægge fyldestgørende dokumentation for sin identitet og

c) opfylde de gældende standarder for sundhedsmæssig egnethed, der er fastsat af den pågældende medlemsstat.

5. En helbredsattest skal være gyldig i en periode på højst to år, medmindre den søfarende er under 18 år, idet den maksimale gyldighedsperiode i så fald skal være et år.

6. Hvis gyldighedsperioden for en helbredsattest udløber under en rejse, finder reglement 1/9 i bilaget til STCW-konventionen anvendelse.

7. I hastetilfælde kan en medlemsstat tillade, at en søfarende arbejder uden en gyldig helbredsattest. I sådanne tilfælde finder reglement I/9 i bilaget til STCW-konventionen anvendelse.«

11) Artikel 12 ændres som følger:

a) Overskriften affattes således:

»Fornyelse af sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser«.

b) Følgende stykke indsættes:

»2a. Enhver skibsfører og officer skal for fortsat at kunne gøre tjeneste om bord på tankskibe opfylde kravene i stk. 1 i denne artikel, og det kræves, at han med mindst fem års mellemrum dokumenterer, at han fortsat besidder den professionelle kompetence til at arbejde om bord på tankskibe i henhold til afsnit A-I/11, stk. 3, i STCW-koden.«

c) Stk. 3 affattes således:

»3. Medlemsstaterne sammenligner de uddannelses- og kvalifikationskrav, som kræves for udstedelse af sønæringsbevis indtil den 1. januar 2017, med specifikationer for de pågældende sønæringsbeviser i del A i STCW-koden og fastsætter, hvorvidt indehaverne af sådanne sønæringsbeviser skal gennemgå relevant genopfrisknings- og ajourføringsuddannelse eller underkastes bedømmelse.«

d) Stk. 5 affattes således:

»5. Med henblik på at opdatere skibsføreres, officerers og radiooperatørers viden sikrer hver medlemsstat, at teksten vedrørende de seneste ændringer i nationale og internationale forordninger om sikkerhed for liv til søs, sikring og beskyttelse af havmiljøet stilles til rådighed for skibe, der har ret til at føre dens flag, under overholdelse af artikel 14, stk. 3, litra b), og artikel 18.«

12) Artikel 13, stk. 2, udgår.

13) Artikel 14 ændres som følger:

a) I stk. 1 tilføjes følgende litra:

»f) at søfarende på et af dets skibe har modtaget genopfrisknings- og ajourføringsuddannelse som foreskrevet af STCW-konventionen

g) at der på alle skibe opretholdes en effektiv mundtlig kommunikation i overensstemmelse med kapitel V, reglement 14, stk. 3 og 4, i SOLAS 74 som ændret.«

b) Følgende stykke tilføjes:

»4. Rederierne sikrer, at skibsførere, officerer og andet personale, som er tildelt specifikke opgaver og ansvar om bord på ro-ro-passagerskibe, har gennemført orienteringsuddannelsen for at opnå de kompetencer, der er relevante i forhold til den kapacitet, der skal udfyldes, og de ansvarsområder og opgaver, der skal varetages, idet der tages hensyn til vejledningen i afsnit B-I/14 i STCW-koden.«

14) Artikel 15 affattes således:

»Artikel 15

Egnethed til tjeneste

1. For at forebygge træthed skal medlemsstaterne:

a) fastsætte og håndhæve hvileperioder for vagtpersonale og for personale, hvis arbejde omfatter opgaver i forbindelse med sikkerhed, sikring og forebyggelse af forurening i overensstemmelse med stk. 3-13, og

b) kræve, at vagterne arrangeres således, at vagtpersonalets effektivitet ikke hæmmes af træthed, samt at arbejdsopgaverne organiseres på en sådan måde, at den første vagt ved rejsens påbegyndelse og de følgende vagtafløserne er tilstrækkeligt udhvilede og i enhver henseende arbejdsdygtige.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der træffes de nødvendige foranstaltninger for at forebygge stof- og alkoholmisbrug i overensstemmelse med bestemmelserne i denne artikel.

3. Medlemsstaterne tager højde for den fare, som trætte søfarende udgør, især de søfarende, hvis arbejde omfatter opgaver i forbindelse med sikring og sikker drift af skibet.

4. Enhver person, der pålægges at arbejde som vagthavende navigatør eller som menig på vagtholdet, eller en person, hvis arbejde omfatter opgaver i forbindelse med sikkerhed, forebyggelse af forurening og sikringsopgaver, skal have en hvileperiode på mindst:

a) ti timer over en 24-timersperiode og

b) 77 timer over en syvdages periode.

5. Hviletiden kan opdeles i højst to perioder, hvoraf en skal være på mindst seks timer, og tidsrummet mellem på hinanden følgende hvileperioder må ikke overskride 14 timer.

6. De i stk. 4 og 5 nævnte krav til hvileperioder skal ikke nødvendigvis overholdes i en nødsituation eller under andre driftsforhold af ekstraordinær karakter. Mønstrings-, brand- og bådøvelser og øvelser, som er foreskrevet af nationale love og forskrifter og ved internationale aftaler, gennemføres således, at de griber mindst mulig ind i hvileperioderne og ikke medfører træthed.

7. Medlemsstater skal kræve, at vagtplaner opsættes således, at der er let adgang til dem. Vagtplanerne skal udfærdiges i et standardformat på det eller de sprog, der er skibets arbejdssprog, og på engelsk.

8. Når en søfarende har tilkaldt vagt, som f.eks. når maskinrummet er ubemandet, skal den søfarende have en tilstrækkelig kompenserende hvileperiode, hvis den normale hvileperiode afbrydes ved tilkaldelse til arbejde.

9. Medlemsstater skal kræve, at der føres daglige optegnelser over de søfarendes daglige hvileperioder. Disse skal udarbejdes i et standardformat på det eller de sprog, der er skibets arbejdssprog, og på engelsk, for at gøre det muligt at kontrollere, om denne artikel overholdes. Søfarende skal modtage en kopi af de optegnelser, der vedrører dem, og den skal påtegnes af skibsføreren eller en person, som skibsføreren har bemyndiget hertil, og af de søfarende.

10. Uanset bestemmelserne i stk. 3-9 har skibsføreren på et skib ret til at kræve, at en søfarende arbejder det antal timer, som er nødvendigt for skibets, ombordværendes eller lastens umiddelbare sikkerhed eller for at bistå andre skibe eller personer i havsnød. I overensstemmelse hermed kan skibsføreren se bort fra arbejds- eller hviletid og kræve, at en søfarende arbejder det antal timer, som er nødvendigt, indtil den normale situation er genoprettet. Så snart som muligt efter, at den normale situation er genoprettet, sørger skibsføreren for, at søfarende, som har udført arbejde i en planlagt hvileperiode, får en tilstrækkelig hvileperiode.

11. Forudsat at der tages behørigt hensyn til de generelle principper om beskyttelse af arbejdstagernes sundhed og sikkerhed og i overensstemmelse med direktiv 1999/63/EF, kan medlemsstaterne, i medfør af nationale love eller bestemmelser eller en procedure for den kompetente

myndighed, godkende eller registrere kollektive overenskomster, der tillader undtagelser fra de grænser, der er omhandlet i denne artikels stk. 4, litra b), og stk. 5, forudsat at hvileperioden er mindst 70 timer over en syvdagesperiode og under overholdelse af de begrænsninger, der er fastsat i denne artikels stk. 12 og 13. Sådanne undtagelser følger så vidt muligt de givne normer, men der kan tages hensyn til hyppigere eller længere fridagsperioder eller sikring af kompenserende fridage for vagtpersonale og søfarende, som arbejder på skibe på korte rejser. Undtagelser tager i videst mulig udstrækning hensyn til vejledningen angående forebyggelse af træthed som fastsat i afsnit B-VIII/1 i STCW-koden. Undtagelser fra minimumshvileperioderne i denne artikels stk. 4, litra a), tillades ikke.

12. De i stk. 11 omhandlede undtagelser angående de i stk. 4, litra b), fastsatte ugentlige hvileperioder må ikke gives for mere end to på hinanden følgende uger. Tidsrummet mellem to på hinanden følgende hvileperioder om bord skal være mindst det dobbelte af varigheden for undtagelsen.

13. Inden for rammerne af de i stk. 11 anførte eventuelle undtagelser fra stk. 5 kan den i stk. 4, litra a), anførte minimumshviletid i en vilkårlig periode på 24 timer højst opdeles i tre hvileperioder, hvoraf den ene skal være på mindst seks timer, og ingen af de to perioder må være mindre end en time. Tidsrummet mellem to på hinanden følgende hvileperioder må ikke overstige 14 timer. Undtagelserne må ikke vare længere end to 24-timersperioder i en given syvdagesperiode.

14. Medlemsstaterne fastsætter for at forhindre alkoholmisbrug en promillegrænse på højst 0,05 % eller for alkohol i udåndingsluften på 0,25 mg/l eller en mængde af alkohol, der medfører denne alkoholkoncentration, for skibsførere, officerer og andre søfarende, mens de udfører de udpegede opgaver i forbindelse med sikkerhed, sikring og havmiljø.»

15) Artikel 17, stk. 1, litra c), affattes således:

»c) udsteder de i artikel 5 omhandlede beviser«.

16) Artikel 19 ændres som følger:

a) Overskriften affattes således:

»Anerkendelse af sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser«.

b) Stk. 1 affattes således:

»1. Søfarende, der ikke er i besiddelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne, og/eller kvalifikationsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne til skibsførere og officerer i overensstemmelse med reglement V/1-1 og V/1-2 i STCW-konventionen, kan opnå ret til at gøre tjeneste på skibe, som fører en medlemsstats flag, hvis der er truffet afgørelse om anerkendelse af deres sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser under anvendelse af de procedurer, der er fastsat i denne artikels stk. 2-6.«

c) Stk. 2, første afsnit, affattes således:

»2. En medlemsstat, som har til hensigt ved påtegning at anerkende sønæringsbeviser og/eller kvalifikationsbeviser som omhandlet i stk. 1, der er udstedt af et tredjeland til en skibsfører, officer eller radiooperatør med henblik på tjeneste på skibe, der fører dens flag, indsender en begrundet anmodning om anerkendelse af det pågældende tredjeland til Kommissionen.«

d) Stk. 3 affattes således:

»3. Kommissionen træffer afgørelse om anerkendelse af et tredjeland. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 28, stk. 2, inden for 18 måneder at regne fra datoen for anmodning om anerkendelse. Den medlemsstat, der har indsendt anmodningen, kan ensidigt beslutte at anerkende et tredjeland, indtil der er truffet en afgørelse i henhold til denne artikel.«

17) Artikel 20, stk. 6, affattes således:

»6. Afgørelsen om inddragelse af anerkendelsen træffes af Kommissionen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 28, stk. 2. De pågældende medlemsstater træffer passende foranstaltninger til at gennemføre afgørelsen.«

18) Artikel 22, stk. 1, affattes således:

»1. Uanset hvilket flag de fører, skal skibe, der ligger i en medlemsstats havn, bortset fra de skibskategorier, der er undtaget ved artikel 2, underkastes havnestatskontrol af denne medlemsstats behørigt autoriserede embedsmænd for at undersøge, om alle søfarende, som gør tjeneste om bord, og som skal være i besiddelse af et sønæringsbevis og/eller et kvalifikationsbevis og/eller dokumentation i henhold til STCW-konventionen, faktisk er indehavere af et sådant sønæringsbevis eller en gyldig dispensation og/eller et kvalifikationsbevis og/eller dokumentation.«

19) Artikel 23, stk. 1, litra a), affattes således:

a) Det kontrolleres, at alle søfarende, som gør tjeneste om bord, og som skal være i besiddelse af et sønæringsbevis og/eller et kvalifikationsbevis i henhold til STCW-konventionen, faktisk er indehavere af et sådant sønæringsbevis eller en gyldig dispensation og/eller et kvalifikationsbevis eller kan forelægge dokumentation for, at en ansøgning om en påtegning, der attesterer anerkendelse af et sønæringsbevis, er blevet indsendt til flagstatens myndigheder.«

20) Artikel 23, stk. 2, ændres således:

a) Indledningen affattes således:

»2. Vurderingen i henhold til del A i STCW-koden af, om de til skibet hørende søfarende er egnede til at opretholde de vagttjeneste- og sikringsnormer, der er foreskrevet ved STCW-konventionen, foretages, hvis der er åbenbare grunde til at antage, at sådanne normer ikke overholdes som følge af, at en eller flere af følgende begivenheder er indtruffet:«.

b) Litra d) affattes således:

»d) Skibet er på anden måde blevet håndteret på en sådan måde, at der har været fare for personer, ejendom eller miljøet, eller på en sådan måde at der er opstået sikringsrisici.«

21) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 25a

Oplysninger til statistiske formål

1. Medlemsstaterne meddeler de oplysninger, der er anført i bilag V, til Kommissionen, men alene til statistiske formål. Sådanne oplysninger må ikke bruges til administrative eller retlige formål eller kontrolformål og er udelukkende til brug for medlemsstaterne og Kommissionen i forbindelse med politikudformningen.

2. Disse oplysninger stilles til rådighed for Kommissionen af medlemsstaterne på årsbasis og i elektronisk format og skal omfatte oplysninger, der er registreret indtil den 31. december i det foregående år. Medlemsstaterne bevarer alle ejendomsrettigheder til oplysningerne i deres rådataformat. Behandlede statistikker, der er udarbejdet på grundlag af sådanne oplysninger, offentliggøres i overensstemmelse med bestemmelserne om gennemsigtighed og beskyttelse af oplysninger, der er fastsat i artikel 4 i forordning (EF) nr. 1406/2002.

3. For at sikre beskyttelsen af personoplysninger anonymiserer medlemsstaterne alle personoplysninger, jf. bilag V, før de sendes til Kommissionen, ved brug af software, der er leveret eller accepteret af Kommissionen. Kommissionen anvender kun disse anonymiserede oplysninger.

4. Medlemsstaterne og Kommissionen sikrer, at foranstaltninger til indsamling, forelæggelse, lagring, analyse og formidling af sådanne oplysninger udformes på en sådan måde, at det er muligt at foretage en statistisk analyse.

Kommissionen vedtager med henblik på første afsnit detaljerede foranstaltninger vedrørende de tekniske krav, der er nødvendige for at sikre en passende forvaltning af de statistiske oplysninger. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 28, stk. 2.«

22) Artikel 27 affattes således:

»Artikel 27

Ændring

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27a om ændring af bilag V til dette direktiv for så vidt angår specifikt og relevant indhold og detaljer vedrørende de oplysninger, der skal indberettes af medlemsstaterne, forudsat at sådanne retsakter er begrænset til at tage hensyn til ændringerne i STCW-konventionen og -koden og overholder forholdsreglerne om databeskyttelse. Sådanne delegerede retsakter må ikke ændre bestemmelserne om anonymisering af oplysninger, jf. artikel 25a, stk. 3.«

23) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 27a

Udøvelse af delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 27, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 3. januar 2013. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest den 4. april 2017. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-

Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 27 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af de delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidig Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt, der vedtaget i henhold til artikel 27, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.«

24) Artikel 28 affattes således:

»Artikel 28

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Udvalget for Sikkerhed til Søs og Forebyggelse af Forurening fra Skibe (USS), der er nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2099/2002 (*). Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (**).

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendes.

(*) EFT L 324 af 29.11.2002, s. 1.

(**) EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13.«

25) Artikel 29 affattes således:

»Artikel 29

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter de sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af de nationale bestemmelser i henhold til artikel 3, 5, 7, 9 til 15, 17, 18, 19, 22, 23 og 24 og bilag I, og skal træffe alle de nødvendige foranstaltninger for anvendelse af disse sanktioner. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.«

26) Artikel 30 affattes således:

»Artikel 30

Overgangsbestemmelser

For søfarende, som har påbegyndt godkendt fartstid til søs og et godkendt undervisnings- og uddannelsesprogram eller et godkendt uddannelseskursus før den 1. juli 2013, kan medlemsstaterne fortsat udstede, anerkende og pålegge sønæringsbeviser indtil den 1. januar 2017 i overensstemmelse med kravene i dette direktiv på samme måde som før den 3. januar 2013.

Indtil den 1. januar 2017 kan medlemsstaterne fortsat forlænge og forny sønæringsbeviser og påtegninger i overensstemmelse med kravene i dette direktiv på samme måde som før den 3. januar 2013.«

27) Artikel 33 udgår.

28) Dette nummer vedrører ikke den danske udgave.

29) I bilagene foretages følgende ændringer:

- a) Bilag I til direktiv 2008/106/EF erstattes med bilag I til nærværende direktiv.
- b) Bilag II til direktiv 2008/106/EF ændres som angivet i bilag II til nærværende direktiv.

c) Teksten i bilag III til nærværende direktiv indsættes som bilag V til direktiv 2008/106/EF.

Artikel 2

Gennemførelse

1. Med forbehold af artikel 30 i direktiv 2008/106/EF, som ændret ved artikel 1, nr. 26), i nærværende direktiv sætter medlemsstaterne de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 4. juli 2014 og for så vidt angår nærværende direktivs artikel 1, nr. 5), senest den 4. januar 2015. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 4

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 21. november 2012.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne

A. D. MAVROYIANNIS
Formand

BILAG I

»BILAG I

UDDANNELSESKRAV I STCW-KONVENTIONEN, JF. ARTIKEL 3

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

1. De reglementer, der henvises til i dette bilag, suppleres af de obligatoriske bestemmelser i del A i STCW-koden, med undtagelse af kapitel VIII, reglement VIII/2.

Enhver henvisning til et krav i et reglement er også henvisning til det tilsvarende afsnit i del A i STCW-koden.

2. Del A i STCW-koden indeholder uddannelses- og kvalifikationskrav, som skal opfyldes af personer, der ansøger om udstedelse og fornyelse af sønæringsbeviser i henhold til STCW-konventionens bestemmelser. For at klargøre forbindelsen mellem bestemmelserne for udstedelse af alternative beviser i kapitel VII og bestemmelserne for udstedelse af beviser i kapitel II, III og IV grupperes de færdigheder, der angives i uddannelses- og kvalifikationskravene, i følgende syv funktioner:

- 1) Navigation
- 2) Lastbehandling og stuvning
- 3) Kontrol af skibsoperationen og af ombordværendes sikkerhed
- 4) Driftsovervågning og kontrol af maskineri
- 5) Driftsovervågning og kontrol af elektriske og elektroniske systemer
- 6) Vedligeholdelse og reparation
- 7) Radiokommunikation

på følgende ansvarsniveau:

- 1) Lederniveau
- 2) Operatørniveau
- 3) Assistentniveau.

Funktioner og ansvarsniveau angives ved undertitel i oversigterne over uddannelses- og kvalifikationskrav i kapitel II, III og IV i STCW-kodens del A.

KAPITEL II

SKIBSFØRER — DÆKKET

Reglement II/1

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som vagthavende navigatør på skibe med en bruttotonnage på 500 eller derover

1. Enhver vagthavende navigatør i et søgående skib med en bruttotonnage på 500 eller derover skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 18 år
 - 2.2. have mindst 12 måneders godkendt fartstid til søs som del af et godkendt uddannelsesprogram, som omfatter uddannelse om bord i henhold til kravene i afsnit A-II/1 i STCW-koden, og som er dokumenteret i en godkendt uddannelsesbog, eller have mindst 36 måneders godkendt fartstid til søs

- 2.3. under den påkrævede fartstid til søs have forrettet mindst seks måneders vagttjeneste på broen under opsyn af skibsføreren eller en kvalificeret officer
- 2.4. opfylde de gældende krav i reglementerne i kapitel IV for udførelse af foreskrevet radiotjeneste i henhold til radioreglementet
- 2.5. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/1 i STCW-koden og
- 2.6. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-VI/1, stk. 2, afsnit A-VI/2, stk. 1-4, i afsnit A-VI/3, stk. 1-4 og afsnit A-VI/4, stk. 1-3 i STCW-koden.

Reglement II/2

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som skibsfører og overstyrmand på skibe med en bruttotonnage på 500 eller derover

Skibsfører og overstyrmand i skibe med en bruttotonnage på 3 000 eller derover

1. Enhver skibsfører og overstyrmand i et søgående skib med en bruttotonnage på 3 000 eller derover skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.

2. Alle, der ansøger om bevis, skal

- 2.1. opfylde kravene for erhvervelse af bevis som vagthavende navigatør i skibe med en bruttotonnage på 500 eller derover og have følgende godkendte fartstid til søs i den egenskab:

2.1.1. for erhvervelse af bevis som overstyrmand i mindst 12 måneder og

2.1.2. for erhvervelse af bevis som skibsfører i mindst 36 måneder, dog således, at dette tidsrum kan nedsættes til ikke under 24 måneder, hvis mindst 12 måneder af fartstiden er erhvervet som overstyrmand, og

- 2.2. have fuldendt godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/2 i STCW-koden for skibsførere og overstyrmænd i skibe med en bruttotonnage på 3 000 eller derover.

Skibsfører og overstyrmand i skibe med en bruttotonnage mellem 500 og 3 000

3. Enhver skibsfører og overstyrmand i et søgående skib med en bruttotonnage mellem 500 og 3 000 skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.

4. Alle, der ansøger om bevis, skal

- 4.1. for erhvervelse af bevis som overstyrmand, opfylde kravene som vagthavende navigatør i skibe med en bruttotonnage på 500 eller derover

- 4.2. for erhvervelse af bevis som skibsfører opfylde kravene som vagthavende navigatør i skibe med en bruttotonnage på 500 eller derover og have godkendt fartstid til søs på mindst 36 måneder i den egenskab, dog således, at dette tidsrum kan nedsættes til ikke under 24 måneder, hvis mindst 12 måneder af fartstiden er erhvervet som overstyrmand, og

- 4.3. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/2 i STCW-koden for skibsførere og overstyrmænd i skibe med en bruttotonnage mellem 500 og 3 000.

Reglement II/3

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som vagthavende navigatør og som fører af skibe med en bruttotonnage under 500

Skibe, der ikke sejler i kystfart

1. Enhver vagthavende navigatør, der gør tjeneste i et søgående skib med en bruttotonnage under 500, som ikke sejler i kystfart, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis for skibe med en bruttotonnage på 500 eller derover.

2. Enhver skibsfører, der gør tjeneste i et søgående skib med en bruttotonnage under 500, som ikke sejler i kystfart, skal være i besiddelse af sønæringsbevis for tjeneste som skibsfører på skibe med en bruttotonnage mellem 500 og 3 000.

Skibe, der sejler i kystfart

Vagthavende navigator

3. Enhver vagthavende navigator i et søgående skib med en bruttotonnage under 500, der sejler i kystfart, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.
4. Enhver, der ansøger om bevis som vagthavende navigator i et søgående skib med en bruttotonnage under 500, der sejler i kystfart, skal

4.1. være mindst 18 år

4.2. have fuldført

4.2.1. særlig uddannelse, herunder en passende fartstid til søs efter medlemsstatens krav, eller

4.2.2. godkendt dækstjeneste til søs i mindst 36 måneder

4.3. opfylde de gældende bestemmelser i reglementerne i kapitel IV med henblik på udførelse af radiotjeneste i henhold til radioreglementet

4.4. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/3 i STCW-koden for vagthavende navigatører på skibe med en bruttotonnage under 500, der sejler i kystfart, og

4.5. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-VI/1, stk. 2, afsnit A-VI/2, stk. 1-4, i afsnit A-VI/3, stk. 1-4 og afsnit A-VI/4, stk. 1-3 i STCW-koden.

Skibsfører

5. Enhver skibsfører, der gør tjeneste i et søgående skib med en bruttotonnage under 500, der sejler i kystfart, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.

6. Enhver, der ansøger om bevis som skibsfører i et søgående skib med en bruttotonnage under 500, der sejler i kystfart, skal

6.1. være mindst 20 år

6.2. have godkendt fartstid til søs på mindst 12 måneder som vagthavende navigator

6.3. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/3 i STCW-koden for førere af skibe med en bruttotonnage under 500, der sejler i kystfart, og

6.4. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-VI/1, stk. 2, afsnit A-VI/2, stk. 1-4, i afsnit A-VI/3, stk. 1-4 og afsnit A-VI/4, stk. 1-3 i STCW-koden.

Dispensationer

7. Myndighederne kan, såfremt de skønner, at et skibs størrelse og forholdene på dets rejse er således, at anvendelsen af alle kravene i dette reglement og i afsnit A-II/3 i STCW-koden ville være urimelig eller praktisk uigennemførlig, i tilsvarende omfang fritage føreren og vagthavende navigator i et sådant skib eller klasse af skibe fra at opfylde visse af kravene under hensyntagen til sikkerheden for alle skibe, der sejler i samme farvand.

Reglement II/4

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som menig, der indgår i brovagten

1. Enhver menig, der indgår i brovagten på et søgående skib med en bruttotonnage på 500 eller derover, og som ikke er under uddannelse, eller hvis pligter under brovagten er af ufaglært art, skal være i besiddelse af et behørigt bevis.

2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 16 år
 - 2.2. have fuldført
 - 2.2.1. godkendt fartstid til søs med mindst seks måneders uddannelse og erfaring, eller
 - 2.2.2. særlig uddannelse, enten før første udmønstring eller om bord i et skib, herunder tjeneste på mindst to måneder i et søgående skib og
 - 2.3. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/4 i STCW-koden.
3. Den ved punkt 2.2.1 og 2.2.2 krævede fartstid til søs, uddannelse og erfaring skal erhverves under udførelse af hverv i tilknytning til brovagten og skal udføres under direkte opsyn af skibsføreren, den vagthavende navigator eller en kvalificeret menig.

Reglement II/5

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som menig, som fungerer som befaren søfarende i dækstjeneste

1. Enhver befaren søfarende i dækstjeneste, der gør tjeneste på et søgående skib med en bruttotonnage på 500 eller derover, skal være i besiddelse af behørigt bevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 18 år
 - 2.2. opfylde kravene for erhvervelse af bevis som menig, der indgår i brovagten
 - 2.3. være kvalificeret til at fungere som menig, der indgår i brovagten, og samtidig have fuldført godkendt dækstjeneste i søgående skibe i
 - 2.3.1. mindst 18 måneder eller
 - 2.3.2. mindst 12 måneder og have afsluttet godkendt uddannelse, og
 - 2.4. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/5 i STCW-koden.
3. Hvad angår beviser, der er udstedt før den 1. januar 2012, skal alle medlemsstater sammenligne de uddannelses- og kvalifikationskrav, som kræves for befarene sømænd, med specifikationerne, der angives for det i afsnit A-II/5 i STCW-koden anførte bevis, og fastsætter, hvorvidt dette personale skal ajourføre deres kvalifikationer.
4. Indtil den 1. januar 2017 kan en medlemsstat, der er part i International Labour Organisation Certification of Able Seamen Convention 1946 (nr. 74), fortsat forlænge og forny beviser og påtegninger i henhold til bestemmelserne i nævnte konvention.
5. En søfarende kan af medlemsstaten anses for at have opfyldt kravene i dette reglement, hvis han har gjort tjeneste i en relevant stilling i mindst 12 måneder inden for de sidste 60 måneder forud for ikrafttrædelsen af dette direktiv.

KAPITEL III

MASKINAFDELING

Reglement III/1

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som vagthavende maskinmester i et bemandet maskinrum eller som tilsynshavende maskinofficer i et periodisk ubemandet maskinrum

1. Enhver vagthavende maskinmester i et bemandet maskinrum eller den tilsynshavende maskinmester i et periodisk ubemandet maskinrum i et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er 750 kW eller derover, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.

2. Alle, der ansøger om bevis, skal

2.1. være mindst 18 år

2.2. have afsluttet kombineret værkstedsuddannelse og godkendt fartstid til søs på mindst 12 måneder som del af et godkendt uddannelsesprogram, som omfatter uddannelse om bord, der opfylder kravene i afsnit A-III/1 i STCW-koden, og som er dokumenteret i en godkendt uddannelsesbog, eller skal på anden måde have fuldført kombineret værkstedsuddannelse og godkendt fartstid til søs på mindst 36 måneder, hvoraf mindst de 30 måneder skal være fartstid til søs i maskinafdelingen

2.3. under den påkrævede fartstid til søs have udført vagtopgaver i maskinrummet under tilsyn af den øverste maskinmester eller en kvalificeret maskinmester i en periode på mindst seks måneder

2.4. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/1 i STCW-koden og

2.5. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-VI/1, stk. 2, afsnit A-VI/2, stk. 1-4, i afsnit A-VI/3, stk. 1-4 og afsnit A-VI/4, stk. 1-3, i STCW-koden.

Reglement III/2

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som maskinmester og første maskinmester i skibe, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er på 3 000 kW eller derover

1. Enhver maskinmester og første maskinmester i et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er på 3 000 kW eller derover, skal være i besiddelse af sønæringsbevis.

2. Alle, der ansøger om bevis, skal

2.1. opfylde kravene for erhvervelse af bevis som vagthavende maskinmester i søgående skibe, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er på 750 kW eller derover, og have gennemført godkendt fartstid til søs i den egenskab:

2.1.1. for erhvervelse af bevis som første maskinmester have gennemført mindst 12 måneder som kvalificeret maskinmester og

2.1.2. for erhvervelse af bevis som maskinmester i mindst 36 måneder, dog således, at dette tidsrum kan nedsættes til mindst 24 måneder, hvis mindst 12 måneder af fartstiden til søs er erhvervet som første maskinmester, og

2.2. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/2 i STCW-koden.

Reglement III/3

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som maskinmester og første maskinmester i skibe, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er mellem 750 kW og 3 000 kW

1. Enhver maskinmester og første maskinmester i et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er på mellem 750 kW og 3 000 kW, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.

2. Alle, der ansøger om bevis, skal

2.1. opfylde kravene for erhvervelse af bevis som vagthavende maskinmester, og

2.1.1. for erhvervelse af bevis som første maskinmester have mindst 12 måneders godkendt fartstid til søs som maskinassistent eller maskinmester og

2.1.2. for erhvervelse af bevis som maskinmester have mindst 24 måneders godkendt fartstid til søs, heraf mindst 12 måneder efter at have opfyldt betingelserne for at erhverve bevis som første maskinmester, og

2.2. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/3 i STCW-koden.

3. Enhver maskinmester, der er kvalificeret til at fungere som anden maskinmester i skibe, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er på 3 000 kW eller derover, kan tjene som maskinmester i skibe, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er på under 3 000 kW, hvis bevis er påtegnet.

Reglement III/4

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som menige, der indgår i maskinvagten i et bemandedt maskinrum, eller som pålægges at udføre hverv i et periodisk ubemandet maskinrum

1. Enhver menig, der indgår i maskinvagten, eller som pålægges at udføre hverv i et periodisk ubemandet maskinrum på et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er 750 kW eller derover, undtagen menige under uddannelse og menige, hvis pligter er af ufaglært art, skal være i besiddelse af behørigt bevis til at udføre disse hverv.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 16 år
 - 2.2. have fuldført
 - 2.2.1. godkendt fartstid til søs med mindst seks måneders uddannelse og erfaring, eller
 - 2.2.2. særlig uddannelse, enten før første udmønstring eller om bord i et skib, herunder tjeneste på mindst to måneder i et søgående skib, og
 - 2.3. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/4 i STCW-koden.
3. Den ved punkt 2.2.1 og 2.2.2 krævede fartstid til søs, uddannelse og erfaring skal erhverves under udførelse af hverv i tilknytning til maskinvagten, og skal udføres under direkte opsyn af en kvalificeret maskinmester eller en kvalificeret menig.

Reglement III/5

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som menige, der fungerer som befarne søfarende i maskintjeneste i et bemandedt maskinrum, eller som pålægges at udføre hverv i et periodisk ubemandet maskinrum

1. Enhver befarende søfarende i maskintjeneste, der gør tjeneste på et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er 750 kW eller derover, skal være i besiddelse af behørigt bevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 18 år
 - 2.2. overholde kravene for erhvervelse af bevis som menig, der indgår i maskinvagten i et bemandedt maskinrum, eller som pålægges at udføre hverv i et periodisk ubemandet maskinrum
 - 2.3. være kvalificeret til at fungere som menig, der indgår i maskinvagten, og samtidig have fuldført godkendt dækstjeneste i søgående skibe i:
 - 2.3.1. mindst 12 måneder eller
 - 2.3.2. mindst 6 måneder og have afsluttet godkendt uddannelse og
 - 2.4. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/5 i STCW-koden.
3. Hvad angår beviser, der er udstedt før den 1. januar 2012, skal alle medlemsstater sammenligne de uddannelses- og kvalifikationskrav, som kræves for menige i maskinrummet, med specifikationerne, der angives for det i afsnit A-II/5 i STCW-koden anførte bevis, og fastsætter, hvorvidt dette personale skal ajourføre deres kvalifikationer.
4. En søfarende kan af medlemsstaten anses for at have opfyldt kravene i dette reglement, hvis han har gjort tjeneste i en relevant stilling i maskinrummet i mindst 12 måneder inden for de sidste 60 måneder forud for ikrafttrædelsen af dette direktiv.

*Reglement III/6***Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som elektroteknisk officer**

1. Enhver elektroteknisk officer, der gør tjeneste i et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er 750 kW eller derover, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 18 år
 - 2.2. have afsluttet mindst 12 måneders kombineret værkstedsuddannelse og godkendt fartstid til søs, hvoraf mindst seks måneder skal være fartstid til søs som del af et godkendt uddannelsesprogram, som opfylder kravene i afsnit A-III/6 i STCW-koden, og som er dokumenteret i en godkendt uddannelsesbog, eller mindst 36 måneders kombineret værkstedsuddannelse og godkendt fartstid til søs, hvoraf mindst 30 måneder skal være fartstid til søs i maskinrummet
 - 2.3. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/6 i STCW-koden og
 - 2.4. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-VI/1, stk. 2, afsnit A-VI/2, stk. 1-4, afsnit A-VI/3, stk. 1-4 og afsnit A-VI/4, stk. 1-3, i STCW-koden.
3. Hvad angår beviser, der er udstedt før den 1. januar 2012, skal alle medlemsstater sammenligne de uddannelses- og kvalifikationskrav, som kræves for elektrotekniske officerer, med specifikationerne, der angives for det i afsnit A-II/6 i STCW-koden anførte bevis, og skal derefter fastsætte, hvorvidt dette personale skal ajourføre deres kvalifikationer.
4. En søfarende kan af medlemsstaten anses for at have opfyldt kravene i dette reglement, hvis han har gjort tjeneste i en relevant stilling om bord på et skib i en periode på mindst 12 måneder inden for de sidste 60 måneder forud for ikrafttrædelsen af dette direktiv, og opfylder de kvalifikationskrav, der er angivet i afsnit A-III/6 i STCW-koden.
5. Uanset ovenstående krav i artikel 1-4 kan en passende kvalificeret person af medlemsstaten anses for at være i stand til at udføre bestemte funktioner i afsnit A-III/6.

*Reglement III/7***Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som elektroteknisk menig**

1. Enhver elektroteknisk menig, der gør tjeneste i et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdriftseffekt er 750 kW eller derover, skal være i besiddelse af behørigt bevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 18 år
 - 2.2. have afsluttet godkendt fartstid til søs med mindst 12 måneders uddannelse og erfaring, eller
 - 2.3. have afsluttet godkendt uddannelse, herunder en godkendt fartstid til søs på mindst 6 måneder, eller
 - 2.4. have kvalifikationer, der opfylder de tekniske kvalifikationer i tabel A-III/7 i STCW-koden og en godkendt fartstid til søs på mindst tre måneder, og
 - 2.5. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/7 i STCW-koden.
3. Hvad angår beviser, der er udstedt før d. 1. januar 2012, skal alle medlemsstater sammenligne de uddannelses- og kvalifikationskrav, som kræves for elektrotekniske menige, med specifikationerne, der angives for det i afsnit A-II/7 i STCW-koden anførte bevis, og skal derefter fastsætte, hvorvidt dette personale skal ajourføre deres kvalifikationer.
4. En søfarende kan af medlemsstaten anses for at have opfyldt kravene i dette reglement, hvis han har gjort tjeneste i en relevant stilling om bord på et skib i en periode på mindst 12 måneder inden for de sidste 60 måneder forud for ikrafttrædelsen af dette direktiv, og opfylder de kvalifikationskrav, der er angivet i afsnit A-III/7 i STCW-koden.

5. Uanset ovenstående krav i artikel 1-4 kan en passende kvalificeret person af medlemsstaten anses for at være i stand til at udføre bestemte funktioner i afsnit A-III/7.

KAPITEL IV

RADIOKOMMUNIKATION OG RADIOOPERATØRER

Forklarende note

Obligatoriske forskrifter for vagthold ved radiostationer findes i radioreglementet og i SOLAS 74 som ændret. Forskrifter for vedligeholdelse af radiostationer findes i SOLAS 74 som ændret samt i de retningslinjer, der er vedtaget af Den Internationale Søfartsorganisation.

Reglement IV/1

Anvendelse

1. Med forbehold af punkt 2 skal bestemmelserne i dette kapitel finde anvendelse på radiooperatører på et skib, der sejler under det globale maritime nød- og sikkerhedssystem (GMDSS) som foreskrevet i SOLAS 74 som ændret.
2. Radiooperatører på skibe, som ikke er forpligtet til at opfylde bestemmelserne i GMDSS i kapitel IV i SOLAS 74, skal ikke opfylde bestemmelserne i dette kapitel. Radiooperatører på disse skibe skal dog overholde radioreglementet. Medlemsstaterne skal sikre, at forskriftsmæssige beviser i henhold til radioreglementet udstedes til eller anerkendes for sådanne radiooperatører.

Reglement IV/2

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som GMDSS-radiooperatører

1. Enhver person, der har ansvaret for eller udfører radiotjeneste på et skib, der skal deltage i GMDSS, skal være i besiddelse af behørigt GMDSS-bevis, som er udstedt af eller anerkendt af medlemsstaterne i henhold til bestemmelserne i radioreglementet.
2. Derudover skal enhver, der ansøger om kvalifikationsbevis i henhold til dette reglement til tjeneste på et skib, der i henhold til SOLAS 74 som ændret skal være udstyret med radioinstallation,
 - 2.1. være mindst 18 år og
 - 2.2. have afsluttet godkendt uddannelse og oplæring og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A/IV-2 i STCW-koden.

KAPITEL V

SÆRLIGE UDDANNELSESKRAV TIL PERSONEL I SÆRLIGE TYPER SKIBE

Reglement V/1-1

Obligatoriske minimumskrav til uddannelse og kvalifikationer for skibsførere, officerer og menige på olie- og kemikalietankskibe

1. Officerer og menige, som pålægges særlige hverv og ansvar i forbindelse med last og lastbehandlingsudstyr på olie- og kemikalietankskibe, skal være i besiddelse af et bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe.
2. Enhver, der ansøger om et bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe, skal have fuldført en grundlæggende træning i henhold til bestemmelserne i afsnit A-VI/1 i STCW-koden og skal have afsluttet
 - 2.1. mindst tre måneders godkendt fartstid til søs om bord på olie- eller kemikalietankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-1, stk. 1, i STCW-koden eller
 - 2.2. en godkendt grunduddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-1, stk. 1, i STCW-koden.
3. Skibsførere, maskinmestre, overstyrmænd, førstemaskinmester og enhver anden person med direkte ansvar for lastning, losning, kontrol med lasten i transit, håndtering af cargo, tankrensninger eller andet lastrelateret arbejde på olietankskibe skal være i besiddelse af et bevis for videregående uddannelse i lastarbejde på olietankskibe.

4. Enhver, der ansøger om et bevis for videregående uddannelse i lastarbejde på olietankskibe, skal
 - 4.1. opfylde kravene til udstedelse af bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe og
 - 4.2. ud over at opfylde betingelserne for udstedelse af bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe have
 - 4.2.1. mindst tre måneders godkendt fartstid til søs på olietankskibe eller
 - 4.2.2. mindst en måneds godkendt uddannelse om bord på kemikalietankskibe i overtallig kapacitet, som omfatter mindst tre forekomster af arbejde med lastning og losning, og som er dokumenteret i en godkendt uddannelsesbog, idet der tages hensyn til vejledningen i afsnit B-V/1 i STCW-koden, og
 - 4.3. have afsluttet godkendt videreuddannelse i lastarbejde på olietankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-1, stk. 2, i STCW-koden.
5. Skibsførere, maskinmestre, overstyrsmænd, førstmaskinmester og enhver anden person med direkte ansvar for lastning, losning, kontrol med lasten i transit, håndtering af ladningen, tankrensninger eller andet lastrelateret arbejde på kemikalietankskibe skal være i besiddelse af et bevis for videregående uddannelse i lastarbejde på kemikalietankskibe.
6. Enhver, der ansøger om et bevis for videregående uddannelse i lastarbejde på kemikalietankskibe, skal
 - 6.1. opfylde kravene til udstedelse af bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe og
 - 6.2. ud over at opfylde betingelserne for udstedelse af bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe have
 - 6.2.1. mindst tre måneders godkendt fartstid til søs på kemikalietankskibe eller
 - 6.2.2. mindst en måneds godkendt uddannelse om bord på kemikalietankskibe i overtallig kapacitet, som omfatter mindst tre forekomster af arbejde med lastning og losning, og som er dokumenteret i en godkendt uddannelsesbog, idet der tages hensyn til vejledningen i afsnit B-V/1 i STCW-koden, og
 - 6.3. have afsluttet godkendt videreuddannelse i lastarbejde på kemikalietankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-1, stk. 3, i STCW-koden.
7. Medlemsstaterne skal sikre, at der udstedes et kvalifikationsbevis til søfarende, der er kvalificerede i henhold til stk. 2, 4 eller 6, eller at et eksisterende sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis påtegnes forskriftsmæssigt.

Reglement V/1-2

Obligatoriske minimumskrav vedrørende uddannelse og kvalifikationer for skibsførere, officerer og menige i gastankskibe

1. Officerer og menige, som pålægges særlige hverv og ansvar i forbindelse med last og lastbehandlingsudstyr i gastankskibe, skal være i besiddelse af et bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på gastankskibe.
2. Enhver, der ansøger om et bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på gastankskibe, skal have fuldført en grundlæggende uddannelse i henhold til bestemmelserne i afsnit A-VI/1 i STCW-koden og skal have afsluttet
 - 2.1. mindst tre måneders godkendt fartstid til søs om bord på gastankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-2, stk. 1, i STCW-koden eller
 - 2.2. en godkendt grunduddannelse i lastarbejde på gastankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-2, stk. 1, i STCW-koden.

3. Skibsførere, maskinmestre, overstyrmænd, førstestemaskinmester og enhver anden person med direkte ansvar for lastning, losning, kontrol med lasten i transit, håndtering af cargo, tankrensninger eller andet lastrelateret arbejde på gastankskibe skal være i besiddelse af et bevis for videregående uddannelse i lastarbejde på gastankskibe.
4. Enhver, der ansøger om et bevis for videregående uddannelse i lastarbejde på gastankskibe, skal
 - 4.1. opfylde kravene for udstedelse af bevis i grundlæggende uddannelse for lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe og
 - 4.2. ud over at opfylde betingelserne for udstedelse af bevis for grundlæggende uddannelse i gastankskibe have
 - 4.2.1. mindst tre måneders godkendt fartstid til søs på gastankskibe
 - 4.2.2. mindst en måneds godkendt uddannelse om bord på gastankskibe i overtallig kapacitet, som omfatter mindst tre forekomster af arbejde med lastning og losning, og som er dokumenteret i en godkendt uddannelsesbog, idet der tages hensyn til vejledningen i afsnit B-V/1 i STCW-koden, og
 - 4.3. have afsluttet godkendt videreuddannelse i lastarbejde på olietankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-2, stk. 2, i STCW-koden.
5. Medlemsstaterne skal sikre, at der udstedes et kvalifikationsbevis til søfarende, der er kvalificerede i henhold til stk. 2 eller 4, eller at et eksisterende sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis påtegnes forskriftsmæssigt.

Reglement V/2

Obligatoriske minimumskrav til uddannelse og kvalifikationer for skibsførere, officerer, menige og andet personale på passagerskibe

1. Dette reglement gælder for skibsførere, officerer, menige og andet personale om bord på passagerskibe i udenrigsfart. Medlemsstaterne fastsætter, hvorvidt disse krav gælder for personale på passagerskibe i indenrigsfart.
2. Søfarende skal, før de tildeles hverv om bord på passagerskibe, have gennemført den i punkt 4-7 krævede uddannelse i henhold til deres stilling, pligter og ansvar.
3. Søfarende, som skal gennemgå den obligatoriske uddannelse i henhold til punkt 4, 6 og 7, skal mindst hvert femte år gennemgå relevante genopfriskningskurser eller kunne fremlægge bevis for at have opnået det krævede kvalifikationsniveau inden for de foregående fem år.
4. Skibsførere, officerer og andet personale, som på mønstringsrullen er udpeget til at assistere passagerer i nødsituationer om bord på passagerskibe, skal have fuldført uddannelse i vejledning af passagerne i nødsituationer («crowd management») som specificeret i afsnit A-V/2, stk. 1, i STCW-koden.
5. Personale, som direkte betjener passagerer i passagerområderne om bord på passagerskibe, skal have gennemført sikkerhedsuddannelse som specificeret i afsnit A-V/2, stk. 2, i STCW-koden.
6. Skibsførere, maskinmestre, overstyrmænd, førstestemaskinmestre og enhver person, der ifølge mønstringsrullen har ansvaret for passageres sikkerhed i nødsituationer om bord på passagerskibe, skal have gennemført godkendt uddannelse i krisestyring («crisis management») og menneskelig adfærd som specificeret i afsnit A-V/2, stk. 3, i STCW-koden.
7. Skibsførere, overstyrmænd, maskinmestre, førstestemaskinmestre og alle, der har umiddelbart ansvar for indskibning og udskibning af passagerer, for losning, lastning eller sikring af lasten, eller for lukning af åbninger i skroget om bord på ro-ro-passagerskibe, skal have gennemført godkendt uddannelse i passagersikkerhed, lastsikkerhed og skrogintegritet som specificeret i afsnit AV-V/2, stk. 4, i STCW-koden.
8. Medlemsstaterne skal sikre, at alle, der gennemfører uddannelsen, og som er kvalificeret i henhold til bestemmelserne i dette reglement, modtager skriftligt bevis derfor.

KAPITEL VI

NØDSITUATIONER, SIKKERHED PÅ ARBEJDSPLADSEN, SIKRING, SYGDOMSBEHANDLING OG OVER-LEVELSESFUNKTIONER*Reglement VI/1***Obligatoriske minimumskrav for sikkerhedsorientering og grundlæggende uddannelse og vejledning for alle søfarende**

1. Søfarende skal modtage orientering og grundlæggende uddannelse eller vejledning i henhold til afsnit A-VI/1 i STCW-koden og skal opfylde de forskriftsmæssige uddannelses- og kvalifikationskrav.
2. Hvis grundlæggende uddannelse ikke er opført i klassificeringen for det pågældende bevis, skal der udstedes et kvalifikationsbevis, som viser, at indehaveren har deltaget i et kursus i grundlæggende uddannelse.

*Reglement VI/2***Obligatoriske minimumskrav for udstedelse af kvalifikationsbevis i betjening af redningsflåder, redningsbåde og hurtige mand-over-bord-både**

1. Enhver, der ansøger om kvalifikationsbevis i betjening af redningsbåde og -flåder bortset fra hurtige mand-over-bord-både, skal
 - 1.1. være mindst 18 år
 - 1.2. have mindst 12 måneders godkendt fartstid til søs eller have deltaget i et godkendt uddannelseskursus og have mindst seks måneders godkendt fartstid til søs og
 - 1.3. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene for kvalifikationsbevis i betjening af redningsbåde og -flåder i henhold til afsnit A-VI/2, stk. 1-4, i STCW-koden.
2. Enhver, der ansøger om kvalifikationsbevis i betjening af hurtige mand-over-bord både, skal
 - 2.1. være i besiddelse af kvalifikationsbevis i betjening af redningsbåde og -flåder bortset fra hurtige mand-over-bord-både
 - 2.2. have deltaget i et godkendt uddannelseskursus og
 - 2.3. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene for kvalifikationsbevis i betjening af hurtige mand-over-bord-både i henhold til afsnit A-VI/2, stk. 7-10, i STCW-koden.

*Reglement VI/3***Obligatoriske minimumskrav for avanceret uddannelse i brandbekæmpelse**

1. Søfarende, der er udpeget til at tilrettelægge brandbekæmpelsesoperationer, skal med positivt resultat have gennemført avanceret uddannelse i brandbekæmpelsesteknikker med særlig vægt på tilrettelæggelse, taktik og ordregivning i henhold til bestemmelserne i artikel 1-4, afsnit A-VI/3, i STCW-koden, og de skal opfylde de heri specificerede uddannelses- og kvalifikationskrav.
2. Hvis avanceret uddannelse i brandbekæmpelse ikke er omfattet af kravene for det pågældende bevis, skal der udstedes et kvalifikationsbevis, som viser, at indehaveren har deltaget i et avanceret kursus i brandbekæmpelse.

*Reglement VI/4***Obligatoriske minimumskrav til førstehjælp og sygdomsbehandling**

1. Søfarende, der er udpeget til at give førstehjælp om bord, skal opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i førstehjælp som fastsat i afsnit A-VI/4, stk. 1, 2 og 3, i STCW-koden.
2. Søfarende, der er udpeget til at tage sig af sygdomsbehandling om bord, skal opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i sygdomsbehandling om bord som fastsat i afsnit A-VI/4, stk. 4, 5 og 6, i STCW-koden.
3. Hvis uddannelse i førstehjælp eller sygdomsbehandling ikke indgår i kravene for det pågældende bevis, skal der udstedes et kvalifikationsbevis, som viser, at indehaveren har deltaget i et kursus i førstehjælp eller i sygdomsbehandling.

*Reglement VI/5***Obligatoriske minimumskrav for udstedelse af kvalifikationsbeviser til skibets sikringsofficerer**

1. Enhver, der ansøger om kvalifikationsbevis som skibssikringsofficer, skal
 - 1.1. have godkendt fartstid til søs på mindst 12 måneder eller passende fartstid til søs og viden om skibets drift og
 - 1.2. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene for kvalifikationsbevis som sikringsofficer i henhold til afsnit A-VI/5, stk. 1-4, i STCW-koden.
2. Medlemsstaterne skal sikre, at alle personer, der er kvalificerede i henhold til dette reglement, får udstedt et kvalifikationsbevis.

*Reglement VI/6***Obligatoriske minimumskrav for sikringsrelateret uddannelse og vejledning for alle søfarende**

1. Søfarende skal modtage sikringsrelateret introduktion og grundlæggende uddannelse i sikring eller vejledning i henhold til afsnit A-VI/6, stk. 1-4, i STCW-koden, og de skal opfylde de heri specificerede uddannelses- og kvalifikationskrav.
2. Hvis sikringsbevidsthed ikke er opført i klassificeringen for det pågældende bevis, skal der udstedes et kvalifikationsbevis, som viser, at indehaveren har deltaget i et kursus i sikkerhedsbevidsthed.
3. Hver medlemsstat skal sammenligne den sikringsrelaterede uddannelse eller vejledning, der kræves for søfarende, der er i besiddelse af eller kan dokumentere deres kvalifikationer inden dette direktivs ikrafttræden, med den uddannelse eller vejledning, der er specificeret i afsnit A-VI/6, stk. 4, i STCW-koden, og skal fastsætte, om disse søfarende skal ajourføre deres kvalifikationer.

Søfarende med udpegede sikringsopgaver

4. Søfarende med udpegede sikringsopgaver skal opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-VI/6, punkt 6 til 8, i STCW-koden.
5. Hvis uddannelse i udpegede sikringsopgaver ikke er inkluderet i kravene for det pågældende bevis, skal der udstedes et kvalifikationsbevis, som viser, at indehaveren har deltaget i et kursus for udpegede sikringsopgaver.
6. Hver medlemsstat skal sammenligne den sikringsrelaterede uddannelse, der kræves for søfarende, med udpegede sikringsopgaver, der er i besiddelse af eller kan dokumentere kvalifikationer, inden dette direktivs ikrafttræden, med dem, der er angivet i afsnit A-VI/6, stk. 8, i STCW-koden, og skal fastsætte, om disse søfarende skal ajourføre deres kvalifikationer.

KAPITEL VII

UDSTEDELSE AF ALTERNATIVE BEVISER*Reglement VII/1***Udstedelse af alternative beviser**

1. Uanset kravene for udstedelse af beviser i kapitel II og III i dette bilag kan medlemsstaterne vælge at udstede eller autorisere udstedelse af andre beviser end de i disse kapitler nævnte, forudsat at
 - 1.1. de funktioner og ansvarsniveauer, som beviserne og påtegningerne gælder for, vælges fra og er identiske med funktioner og ansvarsniveauer i afsnit A-II/1, A-II/2, A-II/3, A-II/4, A-II/5, A-III/1, A-III/2, A-III/3, A-III/4, A-III/5 og A-IV/2 i STCW-koden
 - 1.2. ansøgerne har gennemført godkendt uddannelse og opfylder uddannelses- og kvalifikationskravene i de relevante afsnit i STCW-koden og i afsnit A-VII/1 i koden for de funktioner og niveauer, der står i beviserne og påtegningerne

- 1.3. ansøgerne har gennemført godkendt fartstid til søs svarende til udførelse af de funktioner og de niveauer, der fremgår af beviset. Varigheden af fartstiden til søs skal mindst svare til varigheden af fartstiden til søs i kapitel II og III i dette bilag. Fartstiden til søs skal dog mindst være som krævet i afsnit A-VII/2 i STCW-koden
- 1.4. ansøgere om bevis, som skal foretage navigation på operationelt niveau, skal opfylde de gældende krav i reglerne i kapitel IV for udførelse af foreskrevet radiotjeneste i henhold til radioreglementet
- 1.5. beviserne udstedes i henhold til kravene i dette direktivs artikel 5 og bestemmelserne i kapitel VII i STCW-koden.
2. Intet bevis skal udstedes i henhold til dette kapitel, medmindre medlemsstaten har meddelt Kommissionen de oplysninger, der kræves i henhold til STCW-koden.

Reglement VII/2

Udstedelse af beviser til søfarende

Enhver søfarende, der udfører en funktion eller funktioner, der er specificeret i tabel A-II/1, A-II/2 og A-II/3, A-II/4 eller A-II/5 i kapitel II eller i tabel A-III/1, A-III/2, A-III/3 eller A-III/4 eller A-III/5 i kapitel III eller A-IV/2 i kapitel IV i STCW-koden, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis eller i påkommende tilfælde et kvalifikationsbevis.

Reglement VII/3

Principper for udstedelse af alternative beviser

1. En medlemsstat, som vælger at udstede eller autorisere udstedelse af alternative beviser, skal sikre, at følgende principper overholdes:
 - 1.1. en ordning for alternative beviser må kun indføres, hvis den sikrer sikkerhed til søs og forureningsforebyggelse mindst svarende til de øvrige kapitler, og
 - 1.2. enhver ordning for alternative beviser skal sikre, at disse beviser er indbyrdes udskiftelige med beviser udstedt i henhold til de andre kapitler.
2. Udskiftelighedsprincippet i punkt 1 skal sikre,
 - 2.1. at søfarende, der har modtaget bevis i henhold til ordningerne i kapitel II og/eller III, og søfarende, som har modtaget bevis i henhold til kapitel VII, kan arbejde på skibe, som har en traditionel ordning eller en anden ordning om bord, og
 - 2.2. at søfarende ikke uddannes med henblik på specifikke ordninger om bord således, at de ikke er i stand til at bruge deres færdigheder andetsteds.
3. Når et bevis udstedes i henhold til bestemmelserne i dette kapitel, skal der tages hensyn til følgende principper:
 - 3.1. Udstedelse af alternative beviser må ikke som sådan anvendes til
 - 3.1.1. at reducere antallet af besætningsmedlemmer om bord
 - 3.1.2. at sænke fagets niveau eller gøre søfarende »mindre faglærte« eller
 - 3.1.3. at begrunde, at en og samme bevisindehaver pålægges kombineret maskin- og dæksvagt på en og samme vagt, og
 - 3.2. den person, der fører kommandoen, er skibsføreren; skibsføreren og andres retsstilling og beføjelser må ikke påvirkes negativt ved indførelse af en ordning for alternative beviser.
4. Principperne i punkt 1 og 2 skal sikre, at både dæks- og maskinmestre bibeholder deres kompetence.»

—

BILAG II

Punkt 3 i bilag II erstattes af følgende:

- »3. Kommissionen har med bistand af Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed og med størst mulig inddragelse af alle berørte medlemsstater og gennem en evaluering af denne part, som kan omfatte inspektion af faciliteter og procedurer, bekræftet, at STCW-konventionens krav vedrørende kompetenceniveau, uddannelse og udstedelse af beviser og kvalitetsstandarder overholdes fuldt ud.«
-

BILAG III

»BILAG V

TYPE OPLYSNINGER, DER SKAL SENDES TIL KOMMISSIONEN TIL STATISTISKE FORMÅL

1. Når der henvises til dette bilag, skal følgende oplysninger, der er angivet i afsnit A-I/2, stk. 9, i STCW-koden for alle sønæringsbeviser eller påtegninger, der attesterer udstedelsen, og alle påtegninger, der attesterer anerkendelse af sønæringsbeviser udstedt af andre lande, tilvejebringes, og de med (*) mærkede oplysninger skal være i anonymiseret form, jf. artikel 25a, stk. 3:

Sønæringsbeviser/påtegninger, der attesterer udstedelse:

- den søfarendes id-nummer, hvis et sådant foreligger (*)
- den søfarendes navn (*)
- den søfarendes fødselsdato
- den søfarendes nationalitet
- den søfarendes køn
- påtegningsnummer for sønæringsbevis (*)
- nummer for påtegning, der attesterer udstedelse (*)
- færdighed(er)
- udstedelsesdato eller dato for seneste dato for forlængelse af dokumentet
- udløbsdato
- status for beviset
- begrænsninger.

Påtegninger, der attesterer anerkendelse af sønæringsbeviser udstedt af andre lande:

- den søfarendes id-nummer, hvis et sådant foreligger (*)
- den søfarendes navn (*)
- den søfarendes fødselsdato
- den søfarendes nationalitet
- den søfarendes køn
- land, der udsteder det oprindelige sønæringsbevis
- oprindeligt nummer på sønæringsbeviset (*)
- nummer for påtegning, der attesterer anerkendelse af sønæringsbeviser udstedt af andre lande (*)
- færdighed(er)
- udstedelsesdato eller dato for seneste dato for forlængelse af dokumentet
- udløbsdato

- status for påtegningen
 - begrænsninger.
2. Medlemsstaterne kan på frivillig basis fremlægge oplysninger om de kvalifikationsbeviser, der er udstedt til menige i overensstemmelse med kapitel II, III og VII i bilaget til STCW-konventionen, såsom
- den søfarendes id-nummer, hvis et sådant foreligger (*)
 - den søfarendes navn (*)
 - den søfarendes fødselsdato
 - den søfarendes nationalitet
 - den søfarendes køn
 - nummer på kvalifikationsbeviset (*)
 - færdighed(er)
 - udstedelsesdato eller dato for seneste dato for forlængelse af dokumentet
 - udløbsdato
 - status for kvalifikationsbeviset.»
-

ABONNEMENTSPRISER 2012 (ekskl. moms, inkl. normale forsendelsesomkostninger)

EU-Tidende, L- + C-udgaven, kun papirudgave	22 officielle EU-sprog	1 200 EUR pr. år
EU-Tidende, L- + C-udgaven, papirudgave + årlig dvd	22 officielle EU-sprog	1 310 EUR pr. år
EU-Tidende, L-udgaven, kun papirudgave	22 officielle EU-sprog	840 EUR pr. år
EU-Tidende, L- + C-udgaven, månedlig kumulativ dvd	22 officielle EU-sprog	100 EUR pr. år
Supplement til EUT (S-udgaven), udbud og offentlige kontrakter, dvd, 1 udgave pr. uge	Flersproget: 23 officielle EU-sprog	200 EUR pr. år
EU-Tidende, C-udgaven — udvælgelsesprøver	Sprog iht. udvælgelsesprøve(r)	50 EUR pr. år

Den Europæiske Unions Tidende, der udkommer på EU's officielle sprog, fås i abonnement i 22 sprogudgaver. EU-Tidende omfatter L-udgaven (retsforskrifter) og C-udgaven (meddelelser og oplysninger).

Der abonneres særskilt på hver sprogudgave.

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 920/2005, offentliggjort i EU-Tidende L 156 af 18. juni 2005, er Den Europæiske Unions institutioner midlertidigt fritaget for forpligtelsen til at udarbejde og offentliggøre alle retsakter på irsk. Irske udgaver af EU-Tidende vil derfor blive markedsført særskilt.

Abonnementet på supplementet til EU-Tidende (S-udgaven (udbud og offentlige kontrakter)) omfatter alle udgaver på de 23 officielle sprog på én dvd.

Abonnenter på *Den Europæiske Unions Tidende* kan uden ekstra omkostninger rekvirere eksemplarer af diverse bilag til EU-Tidende (C ... A-udgaver). Abonnenterne gøres opmærksom på udgivelsen af bilagene ved hjælp af »meddelelser til læserne« i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Salg og abonnementer

Betalingsabonnementer på diverse tidsskrifter, som f.eks. *Den Europæiske Unions Tidende*, kan købes gennem vore salgsagenter. Listen over salgsagenterne findes på internettet:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_da.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) giver direkte og gratis adgang til EU-retten. Via dette netsted kan man konsultere *Den Europæiske Unions Tidende*, og netstedet indeholder endvidere traktaterne, retsforskrifter, retspraksis og forberedende retsakter.

Yderligere oplysninger om Den Europæiske Union findes på: <http://europa.eu>

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA